Serge Brussolo

Somnul Sângelui

Traducere de Constantina Paligora

Sommeil de sang

1

Muntele nu începu să sângereze decât în zorii celei de-a treia zile.

În ajun, copilul zărise cu claritate galopul cămilelor-carapace prin vibrațiile moi ale aerului dogoritor, dar puțin îi păsase de acele apariții, preferând să se facă ghem în cuibarul cortului de pânză albă, în grămada de așternuturi ce-i sugeau, încet-încet, sudoarea. Totuși, o voce din exterior murmurase un grup de silabe guturale, despre care puștiul știa că s-ar traduce prin „prădătorii”. Oricum, nu conta, fiindcă niciodată pirații nisipurilor nu s-ar fi încumetat să se cațere pe munții verzi ce țâșneau, ici și colo, în plin deșert, cocoașe ilogice cu pante abrupte, acoperite cu o iarbă deasă ca peria, atât de stufoasă, încât nu lăsa să se vadă solul nicăieri.

Imediat, doica se ridică în genunchi, făcând să tremure monumentala arhitectură a coapselor sale plesnind de grăsime, peste care se prăvăleau, în valuri succesive, multiplele perne ale burții, cu pielea întinsă și lucioasă.

Aruncând o privire prin deschizătura cortului sortit odihnei, ea se strâmbase, plină de dispreț:

—... doar niște jefuitori, niște jefuitori murdari și neisprăviți... De trei zile se țin pe urmele caravanei, fără să îndrăznească să treacă la atac!

Întrucât copilul schiță o mișcare, dând de înțeles că vrea să se ridice în picioare, femeia îi arse un pumn în piept, aruncându-l la loc în așternuturi.

— Să nu ieși afară, mormăi ea. Vrei cumva să fii rănit?

Spune! Asta vrei?

Copilul ridică din umeri, apoi văzu cum dădaca se prăvăli din nou în culcuș, cu picioarele depărtate, cu pântecul său uriaș, brăzdat de striațiile împletite, fixând tavanul, cu sânii, umflați ca niște burdufuri, bălăngănindu-i-se de o parte și de alta a torsului său împestrițat de sudoare.

Ea nu dăduse niciodată dovadă de pudoare și puștiul își aminti din nou spaima care-l cuprinsese când, la vârsta de cinci ani, o văzuse pentru prima oară. Femeia se dezbrăcase în întregime, apoi se cufundase după el în bazinul cu apă caldă rezervat abluțiunilor[1]. Remarcându-i ochii dilatați de groază, ea țipase:

— Mă consideri o balenă, idiotule, nu-i așa? Chiar crezi că o să fac apele să se reverse?

Femeia avea craniul ras, asemenea tuturor suratelor din corporația sa și lipsa părului îi accentua și mai mult obezitatea. Oare ce vârsta avea ea acum? Ce vârstă avea el însuși? Puștiul n-ar fi putut s-o spună cu exactitate.

Soarele încingea încetul cu încetul pânza albă, devorând fibrele, făcând ca în interiorul adăpostului să domnească un miros de bumbac ars, ca și cum un fier de călcat, uitat de cine știe ce gospodină, pârlea corturile de protecție, ridicate în grabă de șefii convoiului.

La început, copilul se lăsase furat de torpoarea[2] ce se abătea asupra taberei la fiecare oprire. Prăbușit pe cuvertura de iută, cu brațele și picioarele întinse la întâmplare, el se abandonase în mâinile doicii, care-i ștergea trupul gol cu ajutorul unei cârpe îmbibate cu esențe vegetale. Apoi căldura îi venise de hac și uriașei femei, și ea sfârșise prin a se prăbuși, la rându-i, pahiderm cu piele suplă, luptând împotriva abrutizării[3] provocate de acel somn

---

1 Spălare rituală a corpului prescrisă de unele religii pentru purificare.

2 Arșiță, caniculă, călduri, dogoare, dogoreală, fierbințeală.

3 A face să-și piardă sau a-și pierde însușirile morale, specific umane; a deveni sau a face să devină insensibil, asemănător cu un animal, cu o

nesănătos și îngâna:

— Nu cumva să ieși. E periculos, înțelegi?

Dar el nu răspundea, mulțumindu-se să ridice din umeri, iritat...

— Sunt niște bădărani, gâfâia doica, niște necioplițI...

Și vocea gemea în spatele lui, pe când el depărta foile cortului, pregătindu-se de plecare. Știa prea bine că ea n-ar reuși niciodată să se ridice în picioare, să lupte împotriva propriei sale greutăți pentru a-l urmări și a-l face să se înapoieze în culcușul îmbibat de transpirație. În felul acesta, ieșea de două-trei ori pe zi, conștient de imprudența sa și, totuși, incapabil să nu participe la spectacolul caravanei ancorate la poalele muntelui, cu alinierea cocoașelor cămilelor-carapace cu blană albă, având labele și pântecul acoperite cu un strat gros, cornos, ce le proteja de nisipul otrăvit al deșertului. Oamenii umblau de colo-colo, pășind desculți prin iarba deasă a versanților, purtând aruncate pe umeri încălțările cu tălpi roase, ce trebuiau neapărat reparate înainte de a porni din nou la drum, pentru a nu-și lăsa pielea picioarelor pradă mușcăturilor nisipului acid. Încălțările erau schimbate la fiecare oprire, cei mai sărmani acoperind găurile cu ajutorul unor bucăți groase de piele, cusute în grabă. Negustorii înstăriți puteau fi recunoscuți după cizmele de oțel articulate, ce le îmbrăcau picioarele până la genunchi.

— Cel mai rău, îi explicase un bătrânel cu fața acoperită de o bucată de mătase neagră, cel mai rău este atunci când se stârnește vântul, spulberând nisipul... Înțelegi? Grăunțele de vitriol pătrund pretutindeni, până în cea mai neînsemnată cută a stofei, până în cea mai mică deschizătură... Seamănă cu un roi de viespi... Fie ca cerul să se îndure, astfel încât nici tu și nici cei de un neam cu tine să nu dați piept vreodată cu o furtună! Nu traversa niciodată deșertul fără o cagulă de piele, căreia, în prealabil, să-i coși toate

---

brută; a (se) îndobitoci, a (se) dezumaniza.

crăpăturile, și fără mănuși... Nu face ca mine! Eram tânăr și prost și mă credeam la adăpost de orice uragan...

Și bătrânul își dăduse vălul la o parte, expunând în plin soare un chip distrus de cicatrice, un bulgăre de carne roasă, în care nasul și obrajii păreau tăiați dintr-un burete. Toți ghizii aveau stigmate asemănătoare.

— Sărutările deșertului sunt mai periculoase decât cele ale târfelor din oaze!, obișnuiau să spună conducătorii de cămile, arătându-și cicatricele care le împodobeau pometii.

Astfel, băiatul mergea de la un grup la altul, ciulind urechea la povestirile negustătorilor, la plângerile emigranților ce se învârteau printre baloții de marfă, printre rulourile de țesături, protejate cu foi mari de hârtie.

— Nu vrei păsări-de-artificii? îl zădărâse un negustor cocoțat pe o grămadă de colivii de bambus, împletite grosolan. Privește, sunt minunate, încă tinere... Curând, penele lor vor deveni destul de lungi, destul de stufoase și se vor putea aprinde în plin zbor, prin frecare cu aerul! Cum, n-ai văzut niciodată păsări-de-artificii? Țărane, dă-i drumul! Privește, e fascinant, penele lor secretă o substanță inflamabilă și explozivă. În apogeul zborului, ele se transformă în torțe de flăcări! Dacă vrei, pot să ți le asortez, pentru același preț... Sigur că da, da! La sfârșitul unei cine, a unei ceremonii, e nemaipomenit să dai drumul unor păsări-de-artificii... Așteaptă, nu pleca!

Copilul încercase să se îndepărteze, dar negustorul ambulant îl înhățase de braț, fâlfâindu-i pe sub nas un coș de răchită în care se zbătea o pereche de iepuri cenușii, speriați de moarte.

— Iepuri fumegători, foarte rari! turuia individul, în culmea fericirii. Adevărați iepuri fumegători! Când aleargă, prin frecare cu vântul, blana lor dă naștere la un fum gros, negru. E singurul lor mod de a se apăra. Un veritabil ecran protector, o ceață impenetrabilă ce durează cel puțin o jumătate de oră. Din zece iepuri dintr-ăștia poți să-ți

confecționezi o haină care te va face invizibil în fața dușmanilor tăi! Dacă te simți amenințat, n-ai decât să alergi ca să provoci un nor de fum! Complet adevărat! Am avut clienți mulți vânători de fiare, soldați, precum și oameni politici...

Mulțimea se adunase în jurul lor, râzând în hohote. Mândru de a se găsi în centrul atenției tuturor, individul îl lăsase în pace pe puști, continuându-și discursul, ceea ce-i permisese micuțului să se amestece printre puzderia de gură-cască.

În cele din urmă, doica venise după el, învelită într-o cuvertură subțire de bumbac ce o lăsa pe jumătate goală.

— Ai înnebunit de tot! îi mârâise ea la ureche. E singura explicație! Auzi, să ieși ca să te vâri în mijlocul gloatei ăsteia!

Femeia gâfâia și avea fața roșie de efort. În spatele ei, conducătorii de cămile întindeau mâinile, încercând s-o mângâie. Totul se terminase cu bine, nu fusese pedepsit.

În zorii celei de-a treia zile, jefuitorii se apropiaseră de munte. Noul popas nu diferea cu nimic de opririle anterioare. De treizeci de nopți, cămilele-carapace mergeau în zigzag printre dunele de nisip otrăvit, urmând un traseu cunoscut doar de căpetenia caravanei. Niciunul dintre călători n-avea dreptul de a pune piciorul pe pământ, iar dacă era cuprins de necesități urgente, respectivul trebuia să urineze sau să defece din înaltul nacelei de răchită, agățată de cocoașele păroase. Mulți sufereau de grețuri, din cauza balansului continuu la care erau supuși, și vărsăturile lor permanente trasau dâre maronii de-o parte și de alta a animalului ce-i căra. Jena și proasta dispoziție a pasagerilor stârneau râsul conducătorilor de cămile. Când vreun negustor începea să protesteze, invocând lipsa de comoditate, murdăria și prețul exorbitant al traversării deșertului, cel mai apropiat dintre nomazi rostea invariabil replica:

—... dacă nu ești mulțumit, coboară și mergi mai departe pe jos!, punând imediat capăt discuției.

De fapt, cu toții văzuseră ce se alesese dintr-o găină ce

scăpase dintr-un coteț, cu câteva zile în urmă. De îndată ce orătania atinsese suprafața solului, piuiturile ei de durere sfâșietoare îi făcuseră pe mulți dintre emigranți să-și astupe urechile.

— E nisipul-canibal, murmurase un bătrân aflat în apropierea copilului. Pe vremea mea, așa i se spunea. De altfel, unii afirmau că nu-i vorba de nisip adevărat, ci că fiecare grăunte este în realitate o insectă carnivoră...

Cum nimeni nu dădea atenție vorbelor sale, bătrânul recăzuse rapid în somnolență.

Puștiul simțise o reală senzație de ușurare, ce-l ajutase să tragă cu putere aer în plămâni, când muntele își profilase masa întunecată în mijlocul câmpiei pustii.

— Vom putea să ne spălăm! strigase el, cu sufletul la gură, împungând cu degetul spre stratul gros de iarbă verde ce acoperea flancurile colinei. O oază!

În imediata lui apropiere, un conducător de cămile ricanase:

— Asta nu este o oază și nici nu există apă!

Era adevărat, avuseseră posibilitatea de a se convinge de asta de îndată ce debarcaseră. Domul ierbos, fără roci sau asperități de niciun fel, deși s-ar fi potrivit de minune pentru cultivarea pepenilor sau a altor fructe „pentru sete”, nu ascundea niciun izvor, baltă sau altă sursă de apă și locașul pentru baie, ridicat în grabă la capătul debarcaderului unde fuseseră ancorate cămilele, alimenta căzile, contra cost, prin intermediul bidoanelor cărate de caravană.

— Ciudată oază! concluzionase dădaca, în vreme ce încerca să smulgă un smoc de iarbă; spre uimirea ei, degetele îi alunecau în permanență, nereușind să rețină nici măcar un singur fir.

Prădătorii se învârtiseră o zi întreagă în jurul muntelui. Din locul în care stătea, copilul nu putea să vadă decât pata albastră sau neagră a hainelor lor, precum și fulgerele fugare pe care soarele le aprindea, din când în când, pe oțelul armelor.

— Dar ce vor ei, de fapt? întrebase. De ce nu pornesc la asalt?

Femeia cea grasă ridicase din umeri.

— Bănuiesc că speră să ne intimideze, pentru a obține de la caravane un tribut de trecere. Dacă nu-i băgăm în seamă, or să spele putina.

Numai că jefuitorii nici nu se gândiseră să plece. În zorii celei de-a treia zile, puștiul îi văzu montând un mortier, fixând tubul lansator de rachete între cocoașele cămilei cu ajutorul unor curele speciale.

— Or să tragă! Or să tragă! chelălăiau neguțătorii, bulucindu-se printre cuștile de orătănii cârâitoare, a căror putoare de găinaț răzbătea până în corturi... Or să tragă!

Arma emise un soi de sughiț sec, câtuși de puțin impresionant, făcând animalul să sară într-o parte, apoi racheta începu să se înalțe cu un șuierat dureros, o sfâșiere mătăsoasă, deșteptând în copil senzația că un scalpel gigantic se freca de pielea cerului.

În jurul lui se stârnise panica: bărbați, femei și animale se împingeau într-o fugă disperată, strivind sub tălpi stofe și ulcioare cu ulei prețios, spulberând fragilul aranjament al cuștilor de răchită, eliberând valuri de pene sau de peri. Un iepure fumegător începu să coboare panta colinei, risipind imediat în urma-i un ecran de fum, acru precum funinginea, ce în curând acoperi întregul vârf al muntelui. Puștiul nu se mișcase din loc. I se păru că aude un șoc moale, în partea stângă, un zgomot analog celui pe care-l face o piatră mai mare ce se afundă în mâlul unui iaz. Asta a fost tot. Nici flacără, nici explozie, nici resturi șuierând prin aer, nici... Nimic!

Numai acel zgomot ca de palmă trasă pe furiș. O palmă moale și umedă...

— Ești acoperit de funingine! rânji dădaca, atunci când îl descoperi, nemișcat, doar la câțiva metri de locul de impact. Puteai să fii ucis!

El se răsuci pe călcâie, ridicând din umeri. Deja beduinii alergau spre punctul dezastrului, ducând pe brațe baloți de pânză. Copilul li se alătură.

Era o gaură rotundă, arsă pe margini, răspândind un straniu miros de carne prăjită. *Iarba, probabil*, gândi el, în vreme ce dădea din coate ca să ajungă în rândul întâi.

O mireasmă fadă plutea în aer; brusc, o duhoare de abator se răspândi în întreaga comunitate. Puștiul se aplecă, vârându-și capul în cercul curioșilor. Racheta străpunsese creasta, înfigându-se foarte adânc, după toate aparențele, provocând țâșnirea unui gheizer dezgustător, ale cărui șuvoaie se coagulau în cruste brune pe genunchii și pe mâinile bărbaților. Copilul simțea cum greața îi răscolea măruntaiele. La picioarele lui, craterul împroșca stropi, palpita, aidoma unei răni vii. În jurul lor, orăcăiala negustătorilor își scanda trilurile de îngrijorare, de spaimă chiar:

— Muntele a fost atins! Muntele a fost atins!

— Ești foarte palid! îi murmură dădaca la ureche. Ar trebui să te duci să te întinzi, știi bine doar că niciodată n-ai putut suporta să vezi sânge...

Pe neașteptate, puștiul tresări. Sânge? Nu era posibil și, totuși, conducătorii de cămile, care ștergeau punctul de impact cu ajutorul unor bucăți de pânză înroșite și stropeau marginile găurii (ale rănii?) cu jeturi puternice de alcool de orez, te trimiteau cu gândul la o echipă de chirurgi în plină acțiune.

Începu să se simtă rău. În spatele lui, mai multe voci purtau un dialog lipsit de sens: „Oare ce mai așteaptă? Trebuie cusut! Ba nu, cauterizat! Asta-i cea mai bună metodă, ca să evite infecțiile!”

Deja doi servitori cu turbanele desfăcute aduceau un vas cu jăratic în care se înroșeau câteva lame late, semănând cu niște secere. O mână rotundă îl prinse de braț.

— Vino, o să te îmbolnăvești aici, vino!

Femeia avea dreptate, numai că el nu-și putea dezlipi ochii de la rana căscată în mijlocul ierbii și continua să-și repete: *Nu este decât un izvor, un simplu izvor, acoperit, poate, cu noroi, există doar și noroi roșu, nu încape îndoială, asta trebuie să fie...*

Când lamele, încinse până la roșu, atinseră excavația, avu loc un soi de cutremur, o clătinare scurtă, venită de foarte departe, o încordare a versanților colinei, amintind perfect de crisparea mușchilor unei spinări ce se trage înapoi.

Am înnebunit! își zise copilul.

Îmbulzeala se risipea. Doi conducători de cămile se instalară lângă cicatrice, ungând-o cu ceea ce părea a fi un balsam analgezic de producție artizanală. Spectacolul se sfârșise, așa că puștiul se lăsă dus de dădacă.

În noaptea aceea, dormi foarte prost. Pe la ora două, căldura ce domnea în interiorul cortului îl smulse din somn; se sufoca, iar sudoarea îi șiroia pe trup. Era un fapt nemaiîntâlnit. Inexplicabil.

Nopțile în deșert erau caracterizate, invariabil, printr-o temperatură foarte scăzută, aproape de punctul de îngheț, și trebuia să te sufoci sub o grămadă de pături, dacă nu voiai să degeri. Femeia se răsucea în întuneric, iar întregul corp îi lucea. Instantaneu, copilul își dădu seama că, sub propriile-i mâini, solul era fierbinte, ca și cum ar fi căzut pradă unui foc interior.

— Muntele este, de fapt, un vulcan! gândi el, ușor panicat. Se pregătește să erupă! Trebuie să plecăm numaidecât!

Începu să gesticuleze, încercând să scape dintre cuverturile ce-l înăbușeau, apoi se năpusti afară în noaptea înghețată, căldura ce se degaja din vârful muntelui dădea naștere unui halou de ceață. Puștiul înaintă, observând că, pe măsură ce se apropia de rană, temperatura terenului creștea sub picioarele sale goale. Dădu cu ochii de un conducător de cămile, care-l măsură cu o privire goală.

— Nu-i așa c-o să erupă? șopti copilul, nedorind să

stârnească panică în tabără.

Omul ridică din sprâncene a mirare, apoi întoarse capul bombănind. Puștiul avu impresia că distinge câteva cuvinte, ceva de genul „infecție, nu erupție”.

Nemaiavând încotro, se reîntoarse să se lungească alături de dădacă, lipindu-și obrazul și urechea de iarba grasă și stufoasă. Imediat, căldura se transmise întregului său cap, o căldură bolnăvicioasă, de febră, ce umezea pământul. S-ar fi spus că întreaga colină începuse să transpire.

După câteva clipe, copilul avu senzația foarte clară a unei pulsații surde și neregulate, lângă tâmplă, ca și cum în adâncuri ar fi funcționat o pompă, care uneori accelera, ca sub efectul unor bruște atacuri de tahicardie[4].

— O inimă! murmură el, trimițând un ghiont în fesele doicii. M-auzi? S-ar zice că e o inimă!

Dar masiva femeie se mulțumi să geamă și să se întoarcă pe partea cealaltă.

Rămase cu urechea lipită de sol până la ziuă, ignorând crampele care-i încleștau șalele și spinarea, ascultând bătăile inimii muntelui, după un ritm din ce în ce mai haotic. S-ar fi zis că un cal enorm, ce avea potcoave grele de oțel, se chinuia să urce la suprafață, accelerându-și cursa din oră în oră, trecând succesiv de la pas la trap, de la trap la galop...

Când soarele răsări, copilul o trezi pe matroană fără menajamente.

— Repede, îi urlă el în urechi, cred că se va produce o catastrofă, strânge lucrurile și mișcă-te!

Afară, febra subterană părea să-i fi cuprins și pe călători. În jurul cămilelor, lumea se luase la păruială, cuferele și cuștile, stivuite în grabă, oscilau periculos la fiecare salt al dobitoacelor. Dădu încet din cap:

— Privește, ai crede că sunt pasagerii unei nave, pe cale de a se scufunda, bătându-se pentru cele câteva bărci de

---

4 Accelerare anormală a bătăilor inimii datorită unui efort fizic, unei emoții, unei afecțiuni cardiace etc.

salvare!

Împăturiră în mare grabă cortul de odihnă, își azvârliră sacii pe umeri și coborâră versantul în urma celorlalți. Cu mare greutate, izbutiră să se urce în nacela ce le fusese rezervată.

— Iute, gemu de alături negustorul de iepuri fumegători, trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult! În mod sigur, proiectilul era otrăvit, iar acum bestia o să se trezească.

Copilul începea să întrezărească adevărul. Se ghemui lângă dădacă și prinse să fixeze cu alți ochi vârful muntelui. Acolo sus, aproape de culme, rana se deschisese din nou și un râu de sânge amestecat cu umori se revărsa în cascadă spre câmpie, răspândind în jur o mireasmă grețoasă, șerpuind prin iarbă în meandre complicate.

Beduinii îmboldeau animalele cu vocea și cu biciul, îndepărtând caravana de debarcader, înjurându-i pe ultimii întârziați, pe care erau siliți să-i ridice din mers, cu riscul de a-i face să se prăbușească în nisip. Puștiul își mușcă buzele până la sânge. În fața lor, muntele fremăta, se legăna de la dreapta la stânga, de parcă ar fi încercat să-și elibereze rădăcinile pentru a porni în urmărirea fugarilor. Simți cum pielea de pe ceafă i se face ca de găină. Era un spectacol de coșmar. Jur-împrejurul colinei, nisipul se retrăgea și deodată apăru o labă! Un membru anterior scurt, asemănător celui al unei broaște țestoase, acoperit de solzi îmbucați, invulnerabili în fața temutei acidități a nisipului. Apărură și celelalte labe, brăzdând câmpia, sfărâmând stâncile; capul se ivi la urmă. Era o sferă îmbrăcată într-o carapace de os și de corn, ochii și gura rămânând în totalitate invizibili.

Negustorul de iepuri izbucni în hohote de râs observând aerul năucit al copilului.

— N-ai mai văzut așa ceva până acum, nu-i așa? Li se spune animale-munți. Se înfundă în pământ pentru a hiberna, lăsându-și afară doar spinarea și, în felul ăsta, pot rămâne o mie de ani, până să iasă din nou la suprafață. În deșertul

otrăvit, reprezintă singurul lor loc sigur de popas...

— Dar iarba?

Negustorul hohoti din nou:

— Sunt peri, micuțule, peri!

În spatele lor, gigantica țestoasă isprăvea să se elibereze din capcana nisipoasă ce-i servise drept adăpost pe durata letargiei sale; unghiile sale puternice se mișcau cadențat, zgâriind solul pe o notă stridentă, dificil de suportat.

— Unde se duce acum? întrebă puștiul, urmărind evoluția extrem de lentă a animalului.

Negustorul schiță un gest vag.

— Să moară undeva... Probabil că proiectilul de ieri era otrăvit. E o adevărată porcărie. Iată că se mai pierde un loc de odihnă pe ruta caravanelor.

Până la lăsarea nopții ei avură posibilitatea de a urmări marșul colinei vii, ce se profila ca o umbră chinezească pe fundalul asfințitului. Întunericul care se lăsa îi dădea aspect de aisberg în derivă și, uneori, vântul croia poteci prin blana sa, ca prin înaltele ierburi dintr-o prerie...

A doua zi, muntele dispăruse.

2

Vântul ce se năpustea în interiorul giganticei clădiri se zbenguia prin pădurea de cârlige nichelate, pentru carne, ce zăngăneau pe bara lor. Asta se întâmpla în fiecare dimineață, ca într-un joc de-a ala-bala, cristalin și delicat, freamăt de oțel inoxidabil care, deseori, evoca, în spiritul celor ce dormeau, cântecul ascuțit al bisturielor aranjate pe marginea unei mese de operație. An deschise ochii. Nasul îi ieșea din sacul de dormit, pătat cu sânge uscat, captând izurile aduse de vânt și simți cum stomacul i se întoarce pe dos. Dormise prost toată noaptea, un șobolan mursecase[5] pânza sacului, cu intenția clară de a pătrunde înăuntru. Din fericire, sacii de dormit ai celor ce munceau în abatoare erau confecționați dintr-un material identic cu cel al vestelor antiglonț. Un fermoar solid permitea închiderea sacului peste cap, nelăsând decât câteva găuri de aerisire apărate de nituri puternice. În fiecare noapte, șobolanii dezlănțuiau o sarabandă infernală prin sălile de lucru ale măcelăriei uriașe; dacă nu reușeai să-ți găsești somnul, era inutil să speri că ai putea ieși să urinezi sau să respiri o gură de aer curat, căci mareea chițăitoare cu colți ascuțiți s-ar fi aruncat imediat asupra ta, făcându-te bucăți în maximum un sfert de oră. Din momentul în care răsărea luna, singurul loc cu adevărat sigur din întregul abator rămânea sacul de dormit. Treptat, te obișnuiai, ajungând să uiți de cavalcadele neostoite ale rozătoarelor, de tropăitul lor pe pântecul sau

5 A rupe în bucăți cu dinții; a sfârteca; a sfâșia.

umerii celor de alături. Cât despre An, ea se distra, în nopțile când suferea de insomnie, înhățându-le labele sau împungându-le burta cu degetul prin stratul de nailon care-o proteja. Întunericul din adăpost, căldura uneori sufocantă ce domnea în el, îi dădea o stranie impresie de invulnerabilitate, ca în cazul copilului care, trezindu-se dintr-un coșmar, își ascunde capul sub cearșaf, ca și cum acest fragil și derizoriu zid de apărare ar fi capabil să-l izoleze pe vecie de fantome. Negreșit, după apusul soarelui, cel mai bine era să te vâri în cocon, luând cu tine unul sau două vase goale, pentru eventuale necesități.

An deschise fermoarul ruginit, eliberându-și umerii slabi și goi, peste care se revărsa masa albă a părului său, cu șuvițe extraordinar de grele. Tribul încă mai dormea, omizi albastre aliniate paralel, ghemuite în poziție foetală. Șobolanii se retrăseseră în galeriile lor. Iar măcelăria, cu hala de tranșare, cu pereții ei mobili și cu ușile blindate ale frigiderelor, căpăta în lumina zorilor, un aspect solemn, de-a dreptul necuviincios. An se eliberă pe de-a-ntregul, împingând la o parte sacul de dormit ca și cum ar fi fost o piele moartă, o carapace de acum inutilă și stânjenitoare.

Tânăra era fragilă în totalitatea ei; o piele palidă și fină acoperea conturul fiecărui os. Claviculele, coastele, linia ondulată a vertebrelor ieșeau în afară la fiecare mișcare, înțepând carnea. Văzând-o astfel, te puteai aștepta, în orice moment, ca un gest, puțin mai brusc decât precedentele, s-o trimită la sol, gâfâind, ruptă în bucăți, aidoma unui fruct prea delicat ce explodează dintr-odată sub propria-i greutate. Stomacul o hărțuia cu cruzime, foamea își răspândea trilurile prin măruntaiele ei și An știa că, dacă s-ar scula imediat, ar trebui să se străduie din răsputeri să-și mențină echilibrul. Își duse mâna la cap. Prinse una dintre șuvițe și trase. Părul se detașă, fără să-i provoace nicio durere; era un cârlionț des, bogat, ondulat, cu frumoase reflexe argintii. Ea îl frământă în palme până-l făcu o sferă compactă, pe care și-o

vârî în gură. Trebuia să mestece încet, cât mai încet posibil. Până când masa mătăsoasă avea să ajungă o pastă moale, ușor acrișoară... Atunci putea să-l înghită, lăsând bolul alimentar ticsit de proteine să coboare spre stomac, unde sucurile digestive urmau să-l dizolve, extrăgând din el toată substanța nutritivă. Cu un gest scurt, fata trase o altă buclă ce-i atârna pe frunte. Părul pubian era, în general, mai plăcut la gust, mai hrănitor, dar An prefera să nu abuzeze de el fiindcă acesta creștea mai încet. În schimb, pletele aveau un ritm de creștere foarte rapid și, ori de câte ori îi era foame, ea nu ezita să-și făurească o superbă calviție, înfigându-și amândouă mâinile în coama bogată, mestecându-și apoi buclele plină de zel. O singură noapte era suficientă pentru ca bulbii suprapotenți să acopere locurile goale, și, în repetate rânduri, An se culcase în întregime cheală, în urma unui chef, trezindu-se a doua zi cu capul acoperit cu o claie de păr deasă prin care abia trecea pieptenele.

Fuseseră numiți „teritorii individuale autonome”, pentru că fiecare își era sieși suficient, trăind într-o autarhie[6] bionutritivă completă. Fiecare fir de păr reprezenta pentru ei un aliment, o extraordinară rezervă de proteine. Se hrăneau din ei înșiși, veritabile grădini vii, al căror proces de creștere, permanent și accelerat, sfida toate legile biochimiei.

An îngenunche și împături cu grijă sacul de dormit. În jurul ei, ceilalți membri ai clanului ieșeau, încetul cu încetul, din starea de inconștiență. Deasupra capetelor lor, cârligele zbârnâiau acum pe un ritm mai accelerat. Fata se înfioră. Erau nevoiți să pornească la drum, știa asta. În ajun, clopotul de avertisment al Meșterilor Măcelari sunase fără încetare.

---

6 Situația unui stat, a unei națiuni care își satisface nevoile economice prin propriile-i puteri, fără import sau ajutor străin. Stat care se află în această situație. 2. (*În școala cinicilor*) Independența indivizilor față de toate convențiile sociale, considerate ca străine naturii.

Era un ordin pe care nu se cuvenea să-l ignore. An se ridică în picioare, încheindu-și centura de piele ce conținea uneltele sale de muncă (cârlige, cuțite, dălți pentru dezarticulare, scoabe). Oțelul pioletului îi înghețа fesa dreaptă; strângând din dinți, ea își urcă pe umăr sulul de funie unsuroasă. Materialul, insuficient curățat, se deteriora, odgoanele îmbibate cu sânge și grăsime alunecau din mână, deseori în cursul unei escaladări, și trebuia ca ghinionistul să se sprijine cât putea de tare, ca să nu alunece și, astfel, să-i tragă și pe ceilalți după el. Apoi, fata își agață de gât o pereche de pantofi prevăzuți cu crampoane, singura piesă de îmbrăcăminte cu adevărat utilă pe durata unei ascensiuni. În rest, era preferabil să rămâi gol. După o jumătate de oră, cămașa și pantalonul, îmbibate de sânge, deveneau scorțoase din cauza cheagurilor și se transformau în reale piedici. An nu-și permitea decât o singură cochetărie: niște mănuși ghintuite, cumpărate cu o avere de la un negustor ambulant, dar care îi permiteau să înainteze cu o siguranță fără egal pe peretele de carne.

— Chiar trebuie să plecăm? gemu o voce de alături.

— Deja? reluă o alta, ca un ecou.

Fata zâmbi. Fusese o noapte bună, șobolanii nu provocaseră stricăciuni și până și sacii mai prăpădiți rezistaseră în fața atacului. Un nou-născut se zbătea în brațele unei femei cu ochii cârpiți de somn. Automat, An se aplecă și întoarse micuțul pe burtă, astfel încât să poată paște părul mamei sale.

— Haideți! strigă ea mulțimii, apoi se urni din loc.

Ceilalți aveau s-o urmeze, se obișnuise cu asta. Aveau să pornească treptat-treptat, formând o coloană haotică și dizgrațioasă, târându-și picioarele, remorcându-și cu greu materialul ruginit și zăngănitor. O să le ia o zi întreagă ca să iasă din măcelărie, poate chiar două. Două zile în mijlocul carcaselor aliniate din care picura sângele, două zile de mers printre șirurile formate din hălci de carne suspendate unele

după altele, de hoinăreală prin acest labirint de mușchi fasonați. Lui An îi plăceau aceste marșuri forțate, tulburate doar de gâfâială și de frecarea tălpilor de beton.

Cel mai cumplit... Da, cel mai cumplit era să te gândești la faptul că oamenii (bărbați, femei, nu și animale), oamenii deci, puteau să se hrănească din aceste bucăți de carne, obscene și umede, că niște ființe erau capabile să mestece fibrele, cu dinții și limbile lor, fără să-și verse mațele imediat. Că erau în stare să...

An se cutremură. Deseori, tatăl său îi repetase că era bine să admită un lucru fără a încerca să-l înțeleagă, și ea se străduia să respecte acest precept, dar lipsa de înțelegere îi înăbușea logica, determinând-o să explodeze în valuri de dezgust. Un tropăit accelerat venind din spate îi dădu de știre că cineva îi călca pe urme.

Tânăra nu întoarse capul, așteptând ca cel din spate să recupereze întârzierea.

— Ești într-o formă bună, fir-ar să fie! gâfâi o voce lângă umărul ei.

Era Josep. Ea îi aruncă o privire scurtă. Trăsăturile bărbatului, altădată atrăgătoare, se lăsaseră într-un chip neplăcut. O întreagă rețea de riduri îi izvora de o parte și de alta a ochilor și a gurii. Craniul, aproape golaș, lucea în lumina neoanelor zăbrelite, presărate pe tavanul imensei hale. Părul său nu mai forma decât o firavă coroană pe ceafă și pe tâmple. Josep trăda de la o poștă boala, anemia, malnutriția.

Pesemne că moare de foame, gândi ea, domolindu-și pasul.

Calvița era un rău fără leac. Privat de singura sa sursă de hrană, chelul începea să slăbească, iar în cele din urmă murea de inaniție. Unii, care se mulțumeau doar cu părul pubian, mâncau doar o dată la trei-patru zile. Rareori cineva le dădea de pomană, dăruirea de păr unei persoane ce nu-ți era rudă directă fiind dintotdeauna socotită drept obscenitate.

An înghiți cu greutate nodul din gât, simțindu-se nefericită. Înțelegea perfect drama lui Josep. Poate chiar ea avea să pățească la fel, peste câțiva ani... Era o afecțiune imprevizibilă; într-o bună zi, bulbii se atrofiau, mureau sufocați sub asaltul secrețiilor seboreice, pielea acoperită de păr începea să semene cu un deșert, cu un câmp de grâu pustiit de secetă. Părul devenea din ce în ce mai rar, regresa până la stadiul de puf, apoi urma calvița. Foamea. Moartea.

Niciunul dintre autonomi nu s-ar fi gândit, nici măcar o clipă, că ar fi existat posibilitatea de a se reîntoarce la sistemul tradițional de alimentație, pe care-l foloseau oamenii... De altminteri, oare l-ar fi suportat? An era convinsă că ingerarea unei bucăți de carne, simplul contact dintre limba sa și un dram de grăsime ar fi otrăvit-o tot atât cât o linguriță cu cianură de potasiu. Nu, nu exista nicio soluție; cel mult puteai să-ți întârzii momentul final cerșind, ca Josep. După aceea...

— Câți ani ai acum? gâfâi bărbatul. Știi că l-am cunoscut pe tatăl tău? L-am cunoscut chiar foarte bine, el...

An se opri brusc. Privi iute înapoi, ca să se asigure de faptul că nimeni nu-i putea vedea.

— Ți-e foame? întrebă ea cu o duritate pe care o regretă imediat.

Josep se făcu roșu la față. Tânăra îl văzu cum se încordează din cauza replicii umilitoare și crezu c-o să-i întoarcă spatele. Totuși, bărbatul rămase nemișcat, cu buzele tremurându-i. Deschise doar gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi. An observă că gingiile îi sângerau și că îi lipseau deja mai mulți dinți. Fata ridică din umeri cu un aer de lehamite...

— Dă-i drumul! îi porunci ea.

Bărbatul nu ezită decât o singură clipă. Apoi botul lui se năpusti asupra tâmplei tinerei femei, răspândind o răsuflare râncedă. Ea simți cum buzele moi îi înșfăcau părul, cum incisivii îi trăgeau de rădăcină. Chelul îi provoca multă

durere, zdrobindu-i umerii între degetele sale crispate. An percepea mirosul pe care-l degaja, un iz de boală, ceva între urină și sudoare... Ar fi vrut să-l îmbrâncească, să-l azvârle la pământ, într-o băltoacă de sânge închegat. Nu i-ar fi trebuit prea multă forță pentru asta. Acum Josep îi făcea prăpăd prin păr, smulgând șuvițe întregi cu dinții. Îl auzea cum înghite precipitat. Oare de câte zile nu mai mâncase? Tânăra femeie avea impresia că este strivită și devorată de vie de către un animal cu chip de om... Era mai rău chiar decât un viol; ar fi preferat de o mie de ori să-și deschidă coapsele, să-l lase să-și facă mendrele cu ea... Era de-a dreptul insuportabil. Își înfipse amândouă mâinile în pieptul bărbatului, își încordă mușchii și-l împinse îndărăt cu întreaga putere de care era în stare. Acesta se rostogoli pe ciment, mugind, cu o privire de nebun, ținând între maxilare o șuviță. An începu să fugă. În depărtare, îi auzea pe ceilalți venind și ea se ruga ca nimeni să nu fi asistat la scena ce avusese loc.

Toată partea stângă a craniului o durea cumplit. Trecându-și degetele prin acea zonă, își dădu seama că tot părul îi fusese smuls, iar pielea capului îi era împânzită de mușcături. Dăduse dovadă de mare prostie, nu trebuia să se încreadă în chelioși, tatăl ei îi spusese întotdeauna asta. Trecând prin fața ușii unui frigider, încercă să-și surprindă imaginea. Ceea ce văzu o făcu să se încrunte: toată tâmpla stângă îi era dezgolită, iar șuvițele, ciumpăvite ca naiba, stăteau zbârlite la orizontală. Ridică din umeri și-și șterse cu dosul palmei balele ce-i curgeau pe frunte.

Incidentul îi provocase călduri; în consecință, ea grăbi pasul, pentru a evita sudoarea să i se răcească pe trup.

— An! An!

Cineva o striga. Josep, firește. Fata întoarse capul, fără să încetinească ritmul. Bărbatul înainta șchiopătând, cu pieptul scobit, cocârjat sub greutatea balotului purtat pe spate.

— Iartă-mă, îngăimă el, cred că am înnebunit, sunt patru

zile de când...

Ea schiță, cu mâna, un gest vag, ce lăsa să se înțeleagă că uitase încăierarea, apoi privi din nou drept înainte. Nu trebuia să se lase cuprinsă de milă; în caz contrar, chiar în aceeași seară l-ar fi regăsit la picioarele ei, implorând-o, sorbind din ochi buclele din zona pubisului. Era legea clanului și Josep o cunoștea, ca și ceilalți, ca toată lumea. Oare avea să găsească în el destulă demnitate pentru a se retrage să moară în singurătate sau avea să înnebunească până într-atât încât să-și agreseze semenii? An cunoscuse unul sau două cazuri similare. Indivizi care își sugrumau sau își scalpau tovarășii. Pe viitor, trebuia să se ferească de Josep...

Autonomii erau obligați să fie vigilenți. An știa că marile epidemii de alopecie, de la începutul secolului, făcuseră ravagii în rândurile lor.

Populații întregi, văzând cum tot părul le cade, preferaseră să moară decât să se reconvertească la regimul oficial de alimentație.

— Aceste epidemii n-au fost naturale, obișnuiau să murmure bătrânii în jurul focurilor de tabără, fiindcă autonomii aduceau prejudicii economiei „halitorilor de carne”. A fost de ajuns un simplu bombardament bacteriologic pentru a sfârși cu totul...

Într-un fel, An îmbrățișa această părere. În două luni, o rasă întreagă fusese redusă la câteva triburi răzlețe, supuse capriciilor administrației locale. Ajunși în acest stadiu, deveniseră brusc simple fenomene.

Unii chiar nu ezitau să folosească termenul de „monstru”. Oamenii începuseră să azvârle cu pietre asupra lor, apoi socotiseră că e mai bine să-i vâneze pentru scalpuri (mai ales tinerii burghezi, trândavi în restul timpului), apoi venise vremea „rezervațiilor”. O gaură în stâncă, pe fundul unui canion, ticsită de șerpi veninoși; o faleză goală, expusă furtunilor de nisip otrăvit; un sat lacustru, ridicat pe apele

unui lac poluat cu vapori halucinogeni...

An nu cunoscuse toate aceste chinuri; aici, pe Almoha, tratatul încheiat cu Seniorii abatoarelor făcea din ei niște persoane de neatins. Un decret oficial îi desemna drept singurele ființe vii abilitate de „a se deplasa și a munci pe teritoriul de stocare, la orice oră, din zi și din noapte...”

Era o situație groaznică, An își dădea seama de asta și situația continua să se înrăutățească. Faptul că era silită să se miște printre hălcile de carne moartă îi stârnea greața. Înainta printre pereții de carne ca printr-un cimitir sau printr-o necropolă. În mintea ei, abatorul se transforma în sală de disecții, iar frigiderele în sertare de morgă. Măcelarii rânjeau:

— Doar n-o să ne spui că n-ai fost niciodată tentată să-ți tai o bucată, cât pentru o friptură? o zădărau ei, batjocoritori.

— Dar voi, răspundea ea, când vă plimbați printr-un cimitir, nu va fost poftă niciodată să dezgropați un mort ca să mâncați o bucată din el?

Asemenea replici, deși uneori pline de insolență, îi umpleau de bucurie pe maiștrii ce tranșau carnea. Autonomii erau singurii muncitori ce nu reprezentau un pericol, căci nu dădeau dovadă de lăcomie și nici nu se ocupau cu șterpelitul. Ca revanșă, ei le asigurau protecție împotriva unei populații nutrind nostalgia linșajului; după părerea lor, era un târg de pe urma căruia fiecare parte avea de câștigat.

An mergea în pas săltat, trăgând aerul adânc în plămâni, încercând să facă abstracție de decorul înconjurător. Așa cum se aștepta, tropotul regulat al unor copite de cal se făcu auzit drept în fața ei, între șirul dublu de hălci de carne.

Întotdeauna se întâmpla astfel, șefii măcelăriei recurgând la un ceremonial vechi de câteva secole. Calul de paradă apărea încet din întuneric, vârât într-o carapace de metal lucitor, plină de nituri, susținând pe spinare silueta obeză a Marelui Jupuitor, strâns în cuirasa[7] lui de muncă. Respectivul

7 Îmbrăcăminte de piele, din zale de fier sau plăci de metal care proteja

era un individ de vreo cincizeci de ani, cu fața congestionată, acoperită de pete violete, născute în urma spargerii vaselor fine de sânge; bărbia triplă se lăsa ca o veritabilă pernă de grăsime pe marginile grumăjerului[8]. Cuirasa pentru coapse, jambierele[9] și brasardele[10] fuseseră încătărămate cu mare grijă, în locurile libere lăsând să apară pielea sa palidă; frigul ce domnea în interiorul halelor de carne îi provoca o dizgrațioasă piele de găină. O peliculă fină de promoroacă îi acoperea pelerina lungă, precum și cagula de fier ce-i strângea chipul, scoțându-i în evidență aspectul mongoloid.

— Animalul sosește, rosti el cu o voce albă, așadar nu trebuie să întârziați, luați ascensorul. Guerric vă așteaptă...

Individul schiță un gest stângaci, pentru a indica ușa deschisă a cabinei de transport, și întregul trup îi zăngăni. Oare de câți grăjdari avea nevoie oare pentru a se înălța în șa? Sau poate că era prins de niște scripeți, ce-l ridicau, așa cum se întâmpla cu hălcile de carne pe care le comercializa? An zâmbi, găsind imaginea nespus de plăcută. Fără să scoată o vorbă, se îndreptă spre ascensor. Cabina uriașă ar fi putut închide între pereții ei o cireadă de boi, nu era exclus să fi fost construită tocmai în acest scop. Tânăra femeie era nevoită să aștepte venirea celorlalți; ca atare, se așeză pe linoleumul murdar de pământ și emise un șuierat pe trei note, adresat tovarășilor ei, ca să iuțească pasul. După o scurtă ezitare, calul o urmă. Animalul înainta cu grijă, copită după copită, făcând să oscileze pereții ascensorului. Cavalerul îl mângâie pe grumaz.

— Câți vom fi? întrebă An deodată, fără să ridice capul.

— Ca de obicei, mârâi bărbatul, nici mai mulți, nici mai

---

pieptul și spatele războinicilor din antichitate și din evul mediu și păstrată până în sec. XIX; platoșă.

8 Parte a armurii care apără gâtul.

9 Învelitoare de piele, de lână sau de postav, care acoperă și protejează piciorul de la gleznă până aproape de genunchi.

10 Parte a armurii care protejează brațul.

puțini. Fiara e obosită, a traversat o bună parte din deșert. Observatorii mi-au spus că a fost rănită de Jefuitori. S-ar putea să fie vorba de un proiectil otrăvit. Trebuie să ne așteptăm ca o parte din carne să fie stricată. Fiți atenți ca nu cumva cei ce au răni, la mâini sau la picioare, să alunece în sângele otrăvit. Jefuitorii utilizează veninurile vegetale cu o rară dexteritate...

Marele Jupuitor tăcu. An verifică încă o dată starea setului de scule. Brusc, atmosfera se îngreunase. Indexul bărbatului lovea, cu regularitate, oblâncul șeii, aidoma acului unui metronom neuns, a cărui fiecare bătaie ar fi însoțită de un imperceptibil scrâșnet de rugină. Ascensorul se umplea în tăcere. Josep trecu prin fața lui An și se duse să se lipească de peretele din dreapta. Valuri de aburi țâșneau din nările armăsarului pur-sânge și din gurile oamenilor. Acum tremurau cu toții, frigul le crăpa buzele, degetele, sânii femeilor. Unii începură să strănute. An se frecționă pe umeri și pe piept, încercând să-și activeze circulația sângelui...

În sfârșit, ușile se închiseră cu un șuierat surd, iar cabina prinse să vibreze. Nu aveau câtuși de puțin senzația că ar urca, totuși colivia se cățăra spre suprafață cu o viteză vertiginoasă.

Nesimțindu-se în largul său, armăsarul tropăia pe loc nechezând, iar stăpânul lui îi mângâia grumazul cu mănușa de fier, în speranța de a-i transmite propria-i răbdare. Ascensiunea dura cincisprezece minute, toți știau asta. Era ultimul lor răgaz, ultima pauză dinaintea furtunii. An închise ochii, alungând hipnoza ce o cuprindea întotdeauna în astfel de momente, împingând-o să numere niturile peretelui, striațiile linoleumului, pistruii de pe brațe, ghinturile de pe frâul calului. Se forță să tușească. Nu mai simțea nici măcar contactul rece ca gheața al lamelor atârnându-i pe fese; sulul de funie nu atârna mai mult decât o pană. Automat, ea își scoase din centură mănușile ghintuite și începu să și le tragă pe mâini. Era prea devreme, asta nu servea la nimic, dar

trebuia să facă ceva, ca să risipească tensiunea!

Decelerația brutală le proiectă stomacul până în gât. Calul sări înnebunit și îmbrânci o femeie, care căzu în genunchi.

— Ușurel! Așa... Încetișor!

Când ușile se deschiseseră, asupra lor se prăvăli un val de soare și de aer uscat. Diferența de temperatură era atât de mare încât simțiră că se sufocă și începură să clipească des. Ajunseseră la nivelul preriei, acolo unde nisipul otrăvit se sfârșea printr-o linie de frontieră accidentată.

Ieșiră cu toții din cabină, desfătându-se cu atingerea caldă a vântului de-a lungul trupurilor lor. Fiecare secundă căpăta subit o greutate peste măsură, iar gestul cel mai anodin, alură de simbol.

Marele Jupuitor își îndreptă mâna spre orizont. An se gândi că, în aceste momente, el suferea cumplit, încins în platoșa de oțel, sub soarele arzător.

— Uite-o! gâfâi cavalerul, ridicându-se în scări.

Într-adevăr, fiara sosea, legănându-și cocoașa-munte, aruncând valuri de nisip de o parte și de alta a imensului său corp. Vibrațiile aerului supraîncălzit îi deformau imaginea, conferindu-i aspectul tremurat al mirajelor. Dar nu era o iluzie și bărbații și femeile, aliniați în iarba arsă, avuseseră ocazia să o simtă pe propria lor piele în repetate rânduri.

— Uite-o! repetă An.

Brusc, animalul coti îndreptându-se direct către ei. Geografie vie, aflată în căutarea vreunei vizuini funebre, peisaj dezorientat, cu pasul din ce în ce mai nesigur. Flancul său drept, pătat de plăci imense de sânge coagulat, prezenta în vârf o rană, un crater cu marginile zdrențuite pe care efortul drumului prin deșert îl mărise și mai mult.

— A pierdut mult sânge, ceea ce este rău pentru carne, bombăni Marele Jupuitor. Dați-vă toată silința să salvați pielea.

An dădu din cap în tăcere. Stindardele pocneau în vântul fierbinte al deșertului, desfășurând emblema seniorilor

măcelari deasupra capului celor ce o purtau, cramponați cu toate falangele lor de prăjinile bălțate.

La un gest al cavalerului, cei cincizeci de violoniști, îmbrăcați în haine din mătase roșie strânse pe corp, își ridicară arcușurile, începând să cânte Imnul Tranșării. Muzica urcă în aer, la început șovăitoare, cu poticneli, atingând apoi treptat desăvârșirea. An scrâșni din dinți. Detesta aceste spectacole după care se dădeau în vânt seniorii măcelari, avea oroare de aceste serbări sângeroase, cu dansuri nemiloase, ea...

Colina ajunsese la mai puțin de o sută de metri de ei. Enormă și totuși derizorie, cu capul său de țestoasă cu ochi invizibili, minusculi. Era cumva conștientă de faptul că urma să moară, sau doar se mulțumea să asculte de vreun mesaj obscur înscris în străfundurile instinctului său?

În acel moment, trunchiurile ce astupau groapa începură să pocnească. Monstrul cel orb continua să înainteze. An își încleștă pumnii. Într-o secundă, totul avea să ia sfârșit. Câteodată, ea încerca să se liniștească, să se convingă că arătarea aceea avea să se abată din drum în ultimul moment, ocolind capcana, continuându-și marșul lent, colosal și indiferent, către oraș, pe care l-ar fi DEVASTAT, fără a-și da măcar seama. Dar astea nu erau decât simple plăsmuiri, lipsite de orice credibilitate. Animalele-munți nu se abăteau nici măcar cu un milimetru din drumul lor, totul se petrecea după aceeași schemă, ca și cum ar fi fost legate o dată pentru totdeauna de niște șine invizibile. De fiecare dată când una dintre ele simțea că se apropie clipa morții, o pornea fără greș pe aceeași cale, pe același traseu.

Seniorii măcelari calculaseră coordonatele acestei curse funebre cu o exactitate exemplară, amplasând capcana cum le venea lor mai bine, adică în imediata apropiere a abatoarelor din Almoha.

Cu un trosnet înfiorător, pahidermul se prăbuși în abis. S-ar fi zis că este un oraș înghițit de o crevasă, în timpul unui

cutremur. Șocul se răsfrânse asupra câmpiei, răsturnându-i pe muzicieni și pe cei ce purtau stindardele. Calul se cabră, nechezând strident. Stând ghemuită, An simți cum oasele scheletului său sunt străbătute de o vibrație puternică. Un nor de praf se năpusti asupra tuturor, pălmuindu-i.

Un muget înfiorător urcă din adâncul giganticei prăpăstii. Tânăra femeie începu să fugă, în clinchetul instrumentelor ce-i băteau fesele. Ea știa că monstrul nimerise în țepele de oțel dispuse în fundul gropii și că, într-un minut sau două, avea să moară, cu măruntaiele sfâșiate, înecat de valul hemoragiilor interne.

Alergau cu toții spre marginile excavației, cu stomacul măcinat de crampe, incapabili de a mai emite un gând cât de mic, de a încerca un sentiment cât de firav. Nu mai erau decât niște simple mașini. În spatele lor, viorile reîncepuseră să cânte.

An se năpustea înainte, cu ochii fixați pe cocoașa ierboasă ce depășea capcana. O clipă, se gândi că era nevoită să se arunce în gol. Cu mâinile înainte, că...

Nici măcar nu-și dădu seama că sărea; se regăsi cu nasul afundat intre perii verzi și grași, de care se apucase zdravăn cu ambele mâinile. Tremurul de agonie zgâlțâia muntele de sus până jos, transmițându-se până în brațele sale.

Trebuia să se asigure, dacă nu voia să se prăbușească. În mare grabă, înfipse trei scoabe în peretele mustind de grăsime, prin care trecu lamele de la centură.

În jur, confrații ei țipau pentru a-și domina frica, săreau în gol, ricoșau de flancurile bestiei, dispăreau în adâncuri fără să fi reușit să-și încetinească prăbușirea. Miasme de sânge, de urină și de excremente se înălțau spre cer. Străpuns din toate părțile, animalul se golea pe dinăuntru; în câteva minute, poate, urma să se răstoarne pe-o parte, strivindu-i de peretele gropii pe imprudenții ce se țineau agățați de el. Acesta era adevăratul pericol: să te găsești în locul nepotrivit.

Mișcându-se cu mare iuțeală, An scoase lamele din scoabe, apoi desfăcu frânghia și și-o petrecu în jurul mijlocului. Trebuia să coboare. Să coboare cât mai jos cu putință. Să taie pielea acolo unde apăreau primii solzi, să dea ocol acestui munte de carne și grăsime, cu cuțitul în mână, răvășind perii și iarăși tăind, scalpând...

Pe măsură ce cobora, întunericul devenea tot mai dens. De două sau de trei ori, se ciocni de câte un membru al clanului, fără să-i afle însă identitatea. Acum, viorile nu se mai auzeau; ultimele gemete ale animalului acopereau orice alt zgomot. Aerul îi ieșea fluierând din plămânii ciuruiți. Un clocot neliniștitor urca din fundul gropii. Probabil era sânge; dacă mai întârziau mult pe acolo, riscau să se cufunde în undele acre și dense. Tânăra se văzu nevoită să lupte împotriva senzației de vomă ce pusese stăpânire pe ea. Picioarele sale goale atinseră primul rând de solzi. Trebuia să fie foarte atentă: nisipul otrăvitor presărat pe deasupra lor – imposibil să fi dispărut în totalitate – ar fi putut să-i devoreze călcâiele doar în câteva clipe. Urcă din nou un metru, își scoase cuțitul și-l înfipse la orizontală în peretele din fața ei. Un jet fierbinte îi inundă figura, cleios, sărat. De data aceasta, ea vomită, fără să mai încerce să se rețină.

Indiferente, condiționate de orele întregi de repetiții, mâinile sale își continuau treaba, mergând în zigzag, mărind cu fiece secundă rana pe care o scobeau în carnea fiarei. Știa că era nevoie să atingă un soi de stare secundă, să ajungă în acel stadiu de semiconștiență mecanică, în care frica dispărea, ascunzându-se într-un ungher umbros al creierului, încetând de a-i mai paraliza brațele, eliberându-i bicepșii, făcând din ea o mașină perfectă.

An închise ochii.

Dorm, își spuse ea în sinea ei, *dorm și visez urât. Într-o oră, totul se va termina, mă voi trezi în sacul meu, va fi frig și va...*

Singura soluție era această litanie mentală, această recitare

hipnotică, ce o dezrobea din sclavia spațiului și a timpului. Iar mâinile ei se duceau, se întorceau, înfigeau o nouă scoabă, fixau funia, strângeau mânerul de lemn al cuțitului...

— An... An...

Apelul avu nevoie de un timp infinit pentru a străpunge stratul de indiferență în care se înfășurase. Mai degrabă ghici decât văzu chipul lui Josep, la doi metri deasupra ei. Oare de când își croia poteca prin preria unsuroasă? De o oră, de două?

Josep se bălăngănea în tăcere, cu degetele încleștate pe frânghie. Mai mult ca sigur, căzuse într-o stare de apatie încă de la începutul operațiilor, rămânând chircit ca un pisoi înspăimântat din cauza senzației de amețeală.

— An... An..., vocea i se rostogolea către tânăra femeie.

Ea își ridică fruntea, în vreme ce sângele îi picura în ochi, orbind-o. De dezgust, fu cât pe ce să piardă priza și se prăbuși un metru. Simțind mușcătura nisipului pe tălpi, se ridică cu toată forța de odgon pentru a urca din nou.

— Taci din gură! urlă ea. Păstrează-ți calmul și coboară, pentru numele lui Dumnezeu, coboară, trebuie să jupuim bestia!

Într-adevăr, tânăra tocmai auzise izbucnind semnalul trompetelor ce anunțau coborârea lanțurilor, în câteva clipe, marginile pieii tăiate urmau să fie fixate în cârligele ruginite. Sus, pe câmpie, dând ascultare unui gest al Marelui Maestru, trei sute de cai aveau să-și înceapă munca de remorcare. Iar epiderma animalului-munte urma să se dezlipească, încetul cu încetul, cu un oribil zgomot de sucțiune, lăsând liber drumul către mușchii și carnea vie a cocoașei striate, întinsă de armătura coastelor enorme.

— Coboară!

Pe pipăite, ea reuși să se fixeze deasupra brazdei sângerânde, se prinse mai bine de funie și își înfipse picioarele în scările de sfoară. Poziția era bună. Deasupra ei, lanțurile alunecau zornăind. Cârligele, impregnate cu vopsea

fosforescentă, oscilau ca niște pendule. Îl apucă pe primul ce-i trecu prin apropiere și îl prinse în blana animalului, având grijă să nu înțepe decât stratul superficial.

— Josep! Repede!

Bărbatul se mișca exasperant de încet sau poate că nu mai avea putere să-și controleze coborârea... Deja lanțurile își începeau noul suiș, verigă după verigă. An se scutură; fără voia ei, pierduse noțiunea timpului, douăzeci de minute se condensau în câteva secunde. Trebuia să-și revină. Oboseala o deșela. Ar fi avut chef să se lase să cadă la întâmplare, aidoma unui pachet inform.

— An!

Țipătul vibră terifiant. Pielea ce se desprindea îl aruncase pe Josep înapoi. Tânăra îl văzu răsturnându-se, pornind ca o săgeată spre peretele gropii, căzând... Trecând pe lângă ea, nefericitul încercă s-o prindă de braț, dar nu izbuti. Unghiile lui îi zgâriară coapsa, de la șold până la genunchi. Ea urlă. Un bufnet surd fu singurul ecou la țipătul său. Stropi grei îi atinseră spinarea. Prăbușindu-se, bărbatul nimerise în lacul de sânge ce umplea încet capcana. Dacă spusele Marelui Jupuitor erau adevărate și bestia fusese atinsă de un proiectil otrăvit, în curând Josep avea să piară, la rându-i, intoxicat...

— Scoateți sângele! urlă ea din nou. Ce mai așteptați? Dumnezeule!

Când aveau oare de gând să coboare găletile? Pielea continua să se desprindă cu un șuierat moale. Era o muncă extrem de delicată, știa asta. Acolo sus, în prerie, trebuia să fie controlată sever înaintarea cailor, tracțiunea lor trebuia bine dozată, pentru a evita ruperea blănii. Ei, cei ce munceau, valorau mai puțin decât acești doi sau trei kilometri pătrați, acoperiți de peri, An nu se îndoia câtuși de puțin.

Tânăra femeie se cramponă de un odgon, străduindu-se să-și recâștige calmul. În câteva zeci de minute, totul avea să se sfârșească, așa că nu-i rămânea decât să aștepte. Sângele

coagulat îi astupa urechile, ochii, nările. De îndată ce închidea gura, răsufla cu greutate. Treptat, se obligă să-și disciplineze respirația.

— Un, doi, trei... Un, doi, trei...

Până în acea clipă, animalul nu mai mișcase, nicio tresărire postmortem n-o aruncase în pereți. Acest aspect nu trebuia neglijat. Abia după ce pielea avea să fie dusă într-un loc sigur, ceremonia tranșării urma să înceapă cu adevărat. Marele Jupuitor avea să taie o bucată de carne cu ajutorul unei cângi, după care i-o va arunca degustătorului, pentru a o testa. Dacă oficiantul (un băiețel de vreo zece ani) murea în urma ingerării de țesut otrăvit, Meșterul Măcelar dădea ordin să înceteze tranșarea, corpul dovedindu-se impropriu consumului. Uriașa carcasă era distrusă, muntele fiind transformat într-un morman de carne sfâșiată, ce avea să fie acoperit cu var nestins. Dimpotrivă, dacă reieșea că nu există niciun pericol, An și tovarășii ei trebuiau să se preschimbe în mineri, forând galerie după galerie în această imensă masă de mușchi morți, săpând, îndepărtând ramurile venelor, până când ustensilele lor se izbeau de suprafața netedă a unui os. Un lanț neîntrerupt transmitea apoi carnea până în frigidere, prin canalul ascensoarelor, lăsând hălcile tăiate în grabă pradă promoroacei, iar abatorul-fortăreață își punea prada la păstrare, închizându-și porțile pentru șase luni, pentru un an...

Sunetul unui corn de aramă sfâșie aerul, iar sentința căzu din înalturi, pronunțată de o voce solemnă:

— Tranșați!

An își azvârli capul pe spate; un ghem dur îi bloca gâtlejul. Se gândi la prerie, la soare. Acolo sus, violoniștii drăcuiau de zor căldura. După o oră, aveau să-și azvârle instrumentele și să se așeze la umbra trunchiurilor, destupând ulcioarele cu bere călduță, pe care le puseseră, încă de dimineață, sub firișorul de apă ce se scurgea dintr-un robinet ruginit. Numai Marele Jupuitor avea să rămână în picioare, în același loc, în

armura sa încinsă de razele amiezii, încremenit la marginea capcanei, străduindu-se să reprime prin strânsoarea genunchilor încercările de revoltă ale calului.

Tânăra își înclină fruntea și lacrimile prinseră să-i curgă pe obraji.

Nervii, gândi ea, ca și cum ar fi fost obligată să se scuze în fața propriei conștiințe. *Doar nervii sunt de vină.*

Acum, era extrem de obosită; ar fi avut nevoie de un somn bun, ca să-și recapete puterile. Dar asta nu putea spera s-o facă mai devreme de câteva ore. Dacă ar fi vrut să mănânce, trebuia mai întâi să-și spele părul, căci șuvițele îi erau întărite de cheaguri de sânge. Apelul răsună din nou:

— Tranșați!

Cu un gest obosit, An desprinse hârletul ce-i atârna la spate. Acesta se înfipse în peretele stacojiu care scoase un sunet moale, dureros...

Tânăra săpă vreme de trei ceasuri, scobind o cavernă între două coaste, aruncând bucățile între picioare, în marile coșuri prevăzute cu roți ce fuseseră coborâte acolo cu ajutorul frânghiilor unsuroase. Fiecare lovitură îi deștepta în trup o durere scurtă, dar intensă. Ar fi vrut să-și lase unealta jos, să se ghemuiască în mijlocul cavității organice, să închidă ochii și să doarmă. O dată sau de două ori, se văzu nevoită să lupte împotriva moleșelii ce o cuprindea. Nu putea să-și acorde însă un asemenea lux, căci animalele-munți putrezeau într-un ritm surprinzător. La sfârșitul zilei, carcasa în care muncea n-avea să fie decât un hoit monstruos, lichefiindu-se sub acțiunea unui proces de degenerescență accelerată. Trudind ca niște sclavi, autonomii abia reușeau să coboare în congelatoare doar a douăzecea parte din masa inițială.

Hârletul îi scăpă din mâini. Brusc, deveni conștientă de faptul că palmele i se transformaseră în carne vie. Se lungi pe burtă, stăpânindu-și cu greu dezgustul. În interiorul șanțului, întunericul era aproape total; mental, încercă să-și

stabilească poziția geografică. Probabil, era pe cale de a se afunda încet în direcția inimii, un organ monstruos, cântărind aproximativ două tone. Trebuia să înainteze cu prudență extremă; în orice moment, peretele muscular s-ar fi putut rupe, iar atunci ar fi urmat plonjarea în abisul visceral, căderea pe topoganul unei vene, afundarea în marea colcăitoare a intestinelor. Mulți dintre tovarășii ei își găsiseră astfel sfârșitul în rezervorul unui ventricul, încă umplut cu lichidul său vital, sufocați în noroiul de excremente din uriașul colon, digerați de sucurile gastrice ale unui stomac muribund.

An se deplasa pe podeaua elastică, fiind atentă ca suprafața de presiune să se extindă la maxim.

Să nu rămâi în genunchi, mai degrabă târăște-te. Nu te așeza, mai bine lungește-te. Vocea tatălui ei îi răsuna în urechi. Întotdeauna respectase cu sfințenie sfaturile lui și până acum nu avusese motive de a se căi.

— An... An...

Vocea bolborosea în spatele ei. Tânăra fu nevoită să facă un efort imens pentru a-și întoarce capul. Era Josep. Nefericitul reușise să se cocoațe pe marginea crevasei. Tot trupul îi era acoperit cu un strat gros de sânge coagulat.

— Du-te în altă parte! gâfâi ea. Suntem prea grei, carnea o să cedeze. Pentru numele lui Dumnezeu, urcă, mișcă-te de aici!

Dar bărbatul nu se urnea din loc, marionetă stacojie, grotească și înspăimântătoare totodată. În semiobscuritatea ce domnea acolo, îl puteai asemui cu un cadavru jupuit evadat dintr-o sală de disecții. Brusc, An fu cuprinsă de dorința de a-l împinge înapoi în șuturi, de a-i crăpa capul cu hârlețul.

— Cară-te! mârâi femeia, plină de o ură ce o surprindea pe ea însăși. Cară-te!

Bărbatul făcu atunci lucrul de care se temea cel mai mult: îngenunche, sprijinindu-se în același timp și pe mâini și

începu să înainteze în patru labe. Imediat, podeaua de fibre striate vibră precum pielea de pe o tobă. An își reținu urletul ce îi urca în gâtlej. I se părea că percepe pocnetul tendoanelor pe cale de a se rupe... Dădu din mâini și din picioare, aidoma unui înotător doborât de un cârcel, care se înecă, pradă unei intense panici. Un ultim gând îi mai fâlfâi prin minte *... e absurd, absurd*, apoi caverna se despică în două, aspirându-i în interior. Îl văzu pe Josep trecând în zbor planat pe deasupra ei și simți o durere teribilă la mâna dreaptă. Pricepu că nenorocitul, în timp ce o depășea, se agățase cu hârletul, străpungându-i involuntar palma dintr-o parte în alta, zdrobindu-i carpienele și metacarpienele.

Cei doi se prăbușeau, într-un zgomot de deglutiție[11] informă și monstruoasă, ca și cum ar fi fost înghițiți de o gură uriașă, neagră, lipsită de dinți. Un șoc brutal puse capăt căderii tinerei femei. Se ciocnise de muchia unei coaste. An reuși să se prindă de ea. Josep dispăruse, sorbit de hăul formidabilei anatomii. Orbită de sânge, ea reuși să se cațere pe os și să se târască spre exterior. Se sufoca. Mâna sa sfâșiată emitea unde de durere insuportabile și, fără panica feroce care-i mobiliza spiritul, tânăra ar fi leșinat, rostogolindu-se pe urmele lui Josep.

În pragul unei crize de nervi, izbuti să iasă din craterul de carne ciopârțită. Își pierduse centura, uneltele, sulul de frânghie; dacă dorea să scape din acel iad, nu mai avea decât o singură soluție.

Îndoindu-și brațul bolnav pe piept, An se aruncă în vid, în direcția unui coș pe jumătate umplut cu bucăți de carne, rugându-se în sinea ei ca funiile să fie suficient de solide și ca nacela de răchită să nu se răstoarne din cauza șocului.

Totul se petrecu după cum sperase; aterizâ fără necazuri pe salteaua umedă. Câteva minute mai târziu, frânghiile începură s-o ridice. Femeia se strădui să rămână nemișcată,

---

11 Act fiziologic reflex prin care bolul alimentar trece din gură, prin esofag, în stomac; înghițire.

cel mai mic gest imprudent putând să frângă fragilul echilibru.

Pe măsură ce se înălța, tenebrele se risipeau.

S-a sfârșit, își zise ea*, s-a sfârșit!*

Și această constatare o făcu să încerce un sentiment de extremă jubilare, asemănătoare cu beția. Închise ochii. Arsura soarelui pe piele îi dădu de știre că ajunsese la marginea capcanei. Mai multe mâini o înșfăcară cu brutalitate, punând-o apoi pe iarba uscată.

Rămase nemișcată o bună perioadă de timp, cufundată într-o stare de prostrație. Sângele i se usca pe trup, întinzându-i pielea. În cele din urmă, se hotărî să-și ridice pleoapele. Prima privire o aruncă spre mână și nu putu să-și reprime o strâmbătură de dezgust: degetul mare, indexul și mijlociul fuseseră pur și simplu smulse. Falangele inelarului împungeau aerul, dezgolite în întregime, precum degetul unui schelet necuviincios și înspăimântător. An vomită, apoi își dădu seama că suferea teribil. Acum, după ce spaima dispăruse, durerea o copleșea, sfredelindu-i nervii și mușchii, invazie de termite cu mandibule de oțel înroșit în foc.

O umbră o acoperi. Mai mult ca sigur, era cel ce se îngrijea de starea lor fizică. Auzi șuieratul unui vaporizator de anestezic. Un frig glacial o făcu să nu-și mai simtă brațul drept până la cot. Vru să murmure „Ce bine e!” aidoma unui puști ce mulțumește stângaci, cu gura plină de prăjitura ce tocmai i-a fost oferită, dar infirmierul deja se îndepărtase. Tânăra se ridică puțin, sprijinindu-se în celălalt cot. Membrii clanului ieșeau unul câte unul din prăpastie. La orizont, soarele se pregătea să apună; în cel mult o jumătate de oră, carcasa roșie și hăcuită, avea să-și înceapă procesul de descompunere.

Marele Jupuitor continua să rămână drept pe calul său. Îi făcu semn să se apropie de el. Tânăra femeie se sculă în picioare, ținându-și brațul îndoit spre sâni. Chipul puhav, strâns în cagulă, schiță o strâmbătură.

— Neplăcut lucru, mârâi el, arătând spre mâna mutilată, va trebui s-o repari cumva, dacă nu, va rămâne un handicap! Ține asta și rezolvă problema cât mai repede...

Și ea îl văzu scotocind în traista ce-i atârna la oblânc, de unde scoase o pungă marcată cu sigiliul său (aur, pesemne) și i-o aruncă. An prinse săculețul din zbor, pe când cavalerul își îmboldea armăsarul să se întoarcă.

— Era o zi bună, mai apucă el să bombăne, o zi bună...

Ea nu știu ce să-i răspundă; între timp, viorile începuseră aria ce anunța sfârșitul operației de tranșare.

Tânăra femeie porni în urma celorlalți. În lumina apusului zidurile înalte ale măcelăriei căpătaseră o ciudată nuanță rozalie. Trecură prin fața rândului de muzicieni, depășiră șirul celor ce purtau stindardele, îndreptându-se spre sălile de sănătate. O clipă, An avu senzația că face parte dintr-o echipă sportivă ce se reîntoarce la vestiare. Ca după fiecare expediție, era pradă unei euforii de necrezut, ce-i izbucnea prin toți porii. Dintr-odată, i se părea că viața i se deschidea în față, minunată, oferindu-i o mulțime de posibilități.

Sunt de-a dreptul idioată! gândi ea, pe când intra în sala placată cu mozaic alb în care apa țâșnea din dușuri, călduță și limpede. Un infirmier o atinse pe umăr și o trase într-o parte. După ce-i curăță mâna, i-o vârî într-o mănușă de protecție antișoc, antiseptică, anesteziantă și impermeabilă.

— Fii atentă, îi spuse individul, ștergându-și degetele de bluză, calmantul o să-și înceteze efectul mâine dimineață. După nouă sau zece ore o să te dezmorțești al naibii. E cazul să iei măsuri...

An dădu din cap. Acum oboseala acumulată de-a lungul întregii zile i se prăvălise pe umeri; își târșâi picioarele până la duș, se așeză sub jet, direct pe pardoseală. Sângele coagulat ce-i acoperea corpul se dilua treptat, se prelingea de pe fese în jgheaburi, făcând spumă în gura de scurgere. Își ridică mâna sănătoasă și-și frecă părul unsuros, plin de resturi de carne. Un funcționar milos îi turnă pe cap o

jumătate de pahar cu șampon. Tânăra femeie simți că renaște.

Rămase culcată acolo mai bine de treizeci de minute, cu fața acoperită de șuvițele albe din care se prelingeau picuri de apă, cu ochii închiși. Nu-și dorea decât un singur lucru: să închidă fermoarul sacului de dormit pe deasupra capului și să se cufunde într-un somn adânc, indiferentă la zbenguielile șobolanilor.

Să doarmă, da, să doarmă...

3

În temnița albăstruie a congelatorului, răsuflarea lor exploda în valuri de ceață groasă. An o privea pe bătrâna Rebecca, ale cărei degete pergamentoase mânuiau cu dibăcie ghemele cu fir de sutură și acele chirurgicale. Capul său, aproape chel, osos și palid, se detașa pe fondul purpuriu al carcaselor atârnând în cârligele lor... Ea își petrecuse metrul de croitoreasă în jurul gâtului, ca pe un straniu colier gradat, în vreme ce foarfecele mari, înfipte în cingătoarea de piele, îi împungeau pântecul scobit.

— Nu-ți face griji, micuțo, murmura ea, îți rezolv eu toată treaba! O să-ți confecționez o frumoasă mănușă de carne, care te va repune pe picioare în trei zile...

An zâmbi. Niciodată nu crezuse cu adevărat în proprietățile extraordinare ce erau atribuite resturilor din animalele-munți. Cu toate acestea, știa că toți demnitarii de pe Almoha erau capabili să plătească o avere pentru dreptul de a folosi cea mai mică rămășiță de mușchi. Chiar în acel moment, douăzeci sau treizeci de femei din înalta societate se plimbau de colo-colo pe culoarele camerelor frigorifice, drapate în haine de carne roșie, croite și cusute de dimineață tot de Rebecca. În copilărie, An urmărea cu mare plăcere respectivul spectacol. Așezată pe treptele frigiderului, ea se lăsa îmbătată de forfota acelor doamne cu coafuri savante, cu pleoapele vopsite, ce defilau goale în veșmintele lor sângerânde.

— E un fapt bine cunoscut că, prin contact cu carnea colinelor vii, țesuturile umane întineresc! rostea sentențios

Rebecca. E de ajuns s-o porți o singură oră pe zi, pricepi? Și îți păstrezi tinerețea...

An zâmbea, sceptică, dar pentru nimic în lume nu s-ar fi lipsit de spectacolul soțiilor de ofițeri sau de negustori mergând legănat, strânse în corsetele de mușchi, petrecându-și pe umeri capele de antricoate, încercând cu chiu cu vai să reziste în izul stătut de măcelărie. Trebuia să ciulești urechea pentru a pescui din șușotitul general câteva frânturi pitorești de genul: „Ba da, draga mea, te asigur, o cută pe șold. Uite așa și după aceea n-o să mai vorbim de celulită...", ca răspuns la „... cât despre sânii mei! E simplu, amantul meu nu i-a mai recunoscut!"

An își ducea atunci mâinile la gură, ca să-și astupe hohotele de râs. Și în tot acest timp, Rebecca croia, cosea, potrivea bucățile flasce, tivea un guler cu un feston, fără să se oprească nicio clipă din muncă.

În alt coridor așteptau răniții, infirmii. Acei ce credeau că în urma aplicării îndelungate a unei bucăți sângerânde pe o țeastă cheală părul avea să crească din nou, o rană avea să se închidă, iar un membru mutilat avea să înmugurească. Ce procent din aceste credințe era reprezentat de mit? Nimeni nu știa cu certitudine. Rămânea faptul că închirierea de veșminte confecționate din carne crudă aducea multă avere seniorilor tutelari, căci țesuturile animale sfârșeau invariabil prin a se necroza; frigul nu făcea decât să încetinească procesul de putrezire, absolut firesc, și era mai convenabil să se împrospăteze garderoba în fiecare săptămână, dacă se dorea păstrarea efectelor tratamentului.

Într-un fel, era insolit și îmbucurător să le vezi astfel, pe burghezele din oraș, cum aleargă la abator în fiecare luni, cu aceeași grabă cu care s-ar fi dus la o mare casă de modă. Atunci, halele înalte, placate cu ceramică, ale uriașei măcelării se umpleau de zumzetul trăncănelilor, de triluri de râsete mondene, asemenea unuia dintre saloanele de ceai din cartierele elegante.

Neîndoielnic, doamnele veneau să defileze în mod regulat, ca și cum ar fi făcut prezentarea unei mode barbare și carnivore, stranii manechine însângerate, ale căror gesturi, oricât de nesemnificative, deșteptau plescăieli de masticație și visuri canibale.

Frigul începuse să-i ardă umerii; An se ridică, se urcă în ascensor și se propulsă la parter. De cum ieși din cabină, nimeri în mijlocul unei formidabile activități. Coloane de funcționari se zoreau, cărând perii, găleți și șorțuri din pânză groasă, într-un vacarm de urlete din rărunchi. Pielea animalului-munte era acolo...

Doi kilometri pătrați de peri verzi azvârliți pe sol, aidoma unei mochete gigantice. Chiar și de aproape, iluzia era perfectă; înfundându-ți talpa piciorului în pilozitatea deasă aveai aceeași senzație ca atunci când striveai iarba unei peluze. De altminteri, dacă te gândeai bine, nu exista decât o mică diferență între o veritabilă prerie și blana pe care o freca acum echipa de serviciu. Pielea fiarei era singurul material ce putea rezista mușcăturii nisipului. Grație unuia din ciudatele capricii ale naturii, redutabila aciditate a deșertului nu reușea să-i vină de hac și structura sa moleculară ieșea triumfătoare din înfruntarea cu toate soiurile de coroziuni, de parcă ar fi fost alcătuită dintr-un metal extraordinar de suplu. Era de ajuns să o rulezi ca pe o carpetă uriașă, să o transporți cu ajutorul a o sută de cămile-carapace aliniate în bună ordine și, în acest fel, să duci cu tine pretutindeni printre dune acea porțiune de teren mobil. Triburile nomade se dădeau în vânt după această practică. Când clanul lua hotărârea de a se stabili într-un loc, „pajiștea” era desprinsă de pe animalele de povară, apoi derulată peste nisipul otrăvit, iar în mijlocul acestei prerii, mătăsoasă și veșnic verde, atât de plăcută încât nu aveai nevoie de alt culcuș, erau ridicate corturile. Mulți se întindeau direct pe blană, așa cum ar fi procedat în fața unui șemineu. Curând, pielea își pierdea simpla folosință de covor

de sol, era confundată cu o adevărată porțiune de teritoriu, i se dădea un nume. Începea să fie iubită...

An văzuse, o dată sau de două ori, asemenea tabere ridicate în mijlocul peticului lor acoperit de peri verzi, stranie oază fără apă pierdută pe suprafața unui deșert arzător precum vitriolul[12]. Oamenii trăiau acolo în perfectă liniște. Luaseră sfârșit cursele interminabile, fără nicio oprire pe motiv că nu găsești nicăieri un loc unde să ridici un bivuac, acele marșuri în derivă de luni întregi, de ani chiar, pe câmpia de foc ce devora tot ceea ce atingea. Cei mai mulți copii se nășteau pe spinarea cămilelor, împărțeau cu femeile nacelele până la o vârstă înaintată – douăzeci și cinci, treizeci de ani – fără să fi întrezărit nici cel mai mic ued[13], fără să fi pus vreodată piciorul pe pământ mai mult de câteva minute.

Asta era situația. Trebuia să înveți să trăiești în balansul perpetuu al animalelor, în spațiul strâmt al nacelei, unde toate lucrurile erau bine fixate, ca să nu se rostogolească dintr-o parte într-alta. Se povestea că femeile, obligate să-și petreacă întreaga existență în asemenea habitacluri ce reprezentau domeniile lor, nu erau în stare să rămână în picioare mai mult de trei minute, din cauza mușchilor de la picioare, care se atrofiaseră.

Era o călătorie fără sfârșit, punctată doar de moartea animalelor și de accidente frecvente, când ghinioniștii se rostogoleau în nisip de pe spinarea cămilelor. Doar câteva triburi destul de bogate puteau, ca urmare a prosperității lor, să pună mâna pe epiderma mult visată. În majoritatea cazurilor, era vorba de clanuri de mineri, ce exploatau în cel mai mare secret unul din rarele zăcăminte, perforând solul otrăvitor de pe Almoha.

După ce nomazii se instalau, era de ajuns să incizeze cu

---

12 Acid sulfuric (în soluție concentrată).

13 Vale largă caracteristică unor deșerturi (din Africa de nord și Arabia), cu fundul acoperit cu nisip și pietriș, prin care se scurg apele ploilor torențiale sau unele ape curgătoare nepermanente.

ajutorul unui briceag o porțiune din covor, în prealabil rasă și să planteze o sămânță; după trei sau patru zile, fructul sau leguma în cauză ajungea la maturitate...

Era una dintre proprietățile pieii și nu cea mai nesemnificativă. Totul se petrecea ca și cum aceste curioase piei îmblănite ar fi fost înzestrate cu o prodigioasă rezervă de vitalitate: strecurând între buzele unei cicatrice proaspete butași de orice fel, deveneau bogate în materie de legume sau de fructe. Plantele ce potoleau setea compensau în mod avantajos lipsa apei.

Acele enorme lămâi ce clipoceau, pline cu un lichid acid, aveau rol de izvor, crescând nestingherite între tufele de peri lânoși, unde obișnuiau să se zbenguie copiii.

Când clanul dorea să pornească din nou la drum, dintr-un motiv sau altul (mină epuizată, filon secat), corturile erau strânse, plantațiile smulse, iar giganticul covor se rula până la viitorul loc de adăstare.

Nomazilor puțin le păsa de deșert, căci niciodată nu le-ar fi venit în minte să-și revendice cutare sau cutare parcelă. Nisipul aparținea tuturor, adică nimănui. Doar pieile contau, ele reprezentau adevăratul lor domeniu, solul lor, ȚARA LOR, rulat și transportat pe cămile, ca o mochetă vulgară. Sau întins pe marea de nisip, covor miraculos, o insulă de protecție, de adăpost, o plută mătăsoasă, bogată în vegetație, de care depindeau viețile lor.

Totuși, în mai multe rânduri, tabloul își pierdea culorile optimiste. An știa că blănurile se „consumau” încet-încet, pierzându-și vitalitatea nutritivă. Atunci fructele și legumele încetau să mai crească, pielea se dezgolea sub vântul deșertului, abandonându-și perii în smocuri mari. Existau tot soiul de boli incurabile, lipsite de orice speranță, printre care se număra și „Îngustarea”, cu două forme – larvară și galopantă – ce sfârșeau prin a reduce cei doi kilometri pătrați la dimensiunile unui prosop de baie. Mai erau și

afecțiunile alergice, urticaria, eczemele, impetigo[14], care brăzdau solul cu cruste sângerânde, unde nimeni nu se gândea să semene pentru a se hrăni. Tot în legătură cu rănile, trebuiau amintite rozătoarele dunelor, niște bestii oribile acoperite cu solzi, aducând cu niște ploșnițe uriașe ce dădeau năvală în bande din galeriile lor, rozând câmpia cu o viteză înspăimântătoare, însoțindu-și masticația cu gălăgioase schelălăituri de plăcere.

Și apoi, firește, mai existau și Jefuitorii, acei vandali ce-și făceau o datorie din a nu respecta nimic și care stropeau blana cu napalm, când se întâmpla să fie vreo noapte fără lună.

Pe scurt, pieile nu erau eterne, iar seniorii ce conduceau măcelăria scoteau din treaba asta un profit bun, căci membrii clanului ghinionist erau pregătiți să facă orice sacrificiu pentru a-și procura un nou teritoriu, decât să-și reia viața rătăcitoare, prizonieri ai nacelelor de răchită, ceea ce permitea mărirea prețului, de fiecare dată, dincolo de orice limită rezonabilă.

An se scutură ca după un vis urât, apoi se retrase spre scara de metal ce ducea în vârful clădirii fortificate.

Meterezele miroseau a piatră încălzită; mergând de-a lungul liniei dantelate a crenelurilor, tânăra avu impresia că atinge peretele de cărămidă al unui furnal în plină activitate. Părea că un vulcan scufundat își trimitea lava printr-o rețea întreagă de vene săpate în inima zidurilor, irigând fortăreața cu un șuvoi neîntrerupt de foc lichid; de aceea, ea nu îndrăzni să se rezeme de cadrul ferestruicilor, pentru a privi câmpia.

În depărtare, vântul nisipurilor ștergea încet urmele lăsate de animalul uriaș. Rănile deșertului căpătau din oră în oră un aspect tot mai estompat. Scrijeliturile se închideau la loc,

---

14 Boală de piele contagioasă manifestată prin apariția unor bășicuțe seroase și purulente care se sparg, formând cruste gălbui care nu lasă urme.

aidoma unor cicatrice. În câteva zile, până și imensul șanț al capcanei avea să dispară, năpădit de avalanșa valurilor nisipoase. În partea opusă câmpului de bătaie în plină cicatrizare, detașându-se ca o subțire linie întunecată pe fundalul orizontului, apărea procesiunea primelor caravane. Ele aveau să ajungă la podul ce ducea la Marea Măcelărie în cel mult două ceasuri, umplând curtea cu văicărelile femeilor și ale copiilor. Atunci femeile aveau să se strângă în jurul pieii proaspăt curățate, iar târguiala începea.

An prinse să alerge, urmând vechiul drum al rondului în direcția turnului lângă care se afla cabina unui ascensor. Lumea exterioară o devora la fel de sigur ca și nisipul; se grăbea să regăsească labirintul vânăt al sălilor frigorifice, unde fiecare intersecție, fiecare unghi erau tivite cu promoroacă. Învățase să iubească frigul, aburii ce-i țâșneau din gură la cea mai mică mișcare a buzelor, se obișnuise cu pielea de găină, ca și cum ar fi fost o haină. Oftă ușurată când liftul se prăbuși în pântecul abatorului.

Totuși, An detesta acest loc și câteodată, chiar înainte de a se cufunda în somn, se lăsa purtată de imaginație, închipuindu-și cum niște conjurați ciudați țineau o adunare la lumina unei lumânări, având chipurile mascate de cagule. Scena se petrecea undeva, în fundul frigiderului, iar necunoscuții discutau despre felul în care ar putea să abată din drum următorul animal-munte pentru a-l atrage spre oraș, transformându-l într-un soi de buldozer viu. Un instrument al unei răzbunări oarbe.

De fiecare dată când o asemenea posibilitate i se înfiripa în minte, imagini din îndepărtata copilărie ieșeau din noaptea uitării. Atunci, ea revedea orașul de sticlă în care se oprise, împreună cu tatăl său, în seara ce încheia un drum lung. Era o aglomerare de pereți translucizi, compuși prin juxtapunerea unor geamuri, imobilizate cu ajutorul unui mic filet de plumb, în care soarele se reflecta orbitor. Fiecare pătrat de geam, vopsit în albastru, roșu sau galben,

contribuia la instalarea unei atmosfere stranii, lăsându-ți impresia că te afli în fața unor pereți alcătuiți din vitralii a căror extremă fragilitate îți trezea fiori pe șira spinării.

— E un fel de tiflă, îi explicase tatăl ei. Orașul a fost construit datorită ignoranței unor arhitecți, pe traseul funebru al animalelor-munți, iar axa ultimei lor curse trece chiar prin centrul lui. Până acum, niciunul dintre ele n-a avut puterea să treacă dincolo, după cum îți poți imagina. Toate au murit înainte să atingă zidurile sale, dar într-o zi...

Era adevărat. Din înaltul crenelurilor de sticlă albastră, An putuse admira scheletele gigantice presărate pe câmpie, cu monstruoasa îmbucare a cavității toracice, în care fiece coastă părea tăiată în fildeșul cel mai pur. Nisipul le acoperea încetul cu încetul, iar vântul cânta în oasele golite de măduvă ca într-un flaut mortuar.

— Se apropie, îi spuse un pândar. Cel mai îndepărtat – cel pe care dunele aproape l-au acoperit – a murit în '91; de atunci, n-au încetat să-și dea duhul din ce în ce mai aproape.

Cu ajutorul unui ochean de aramă, ea constatase că imensele schelete albite de soare erau, în mod regulat, situate la o distanță de o sută de metri unul de altul. Ultimul dintre ele se afla doar la o azvârlitură de băț de ziduri. Fetița se gândea că data viitoare era de ajuns ca fiara să lupte câteva secunde în plus împotriva agoniei, ca labele ei lipsite de vlagă să brăzdeze pământul o clipă mai mult, pentru ca fruntea sa să se înfigă în fragilele fortificații, pentru ca pântecul său să șteargă de pe suprafața pământului cartiere întregi, pentru ca...

— Dar de ce nu fug? întrebase An.

Tatăl ei își întipărise pe chip o expresie ambiguă și se abținuse să mai adauge ceva.

În piața centrală trena un enorm seismograf. Atunci când acul începea să vibreze, mai întâi încet, apoi dintr-o parte într-alta a cadranului, era semn că pachidermele muribunde se apropiau. O asemenea precauție reprezenta un gest de-a

dreptul inutil, fiindcă nimeni nu părăsea niciodată orașul în momentul crucial; doar un crainic se instala în turnul cel mai înalt, de unde relata înaintarea colinei vii, precum și eforturile sale de a înfrunta moartea, secundă după secundă. Atunci vocea individului răsuna dintr-o stradă în alta, retransmisă printr-o rețea întreagă de megafoane de tablă ciocănită.

— Fiara continuă să meargă, gâfâia el, se ține bine pe picioare... Încă două sute de metri... Capul i se clatină... Se apropie, se...

Până în acel moment, transmisia se încheiase întotdeauna cu cuvintele: „Se prăbușește!”. Dar într-o zi...

— De ce nu pleacă? repetă An, dar de fiecare dată tatăl ei se mulțumea doar să dea din umeri, fără să-i ofere nicio explicație.

Curând, copila pricepuse că aglomerarea urbană era suprapopulată și că lucrul cel mai greu îl reprezenta găsirea unui loc liber, ceea ce părea cel puțin paradoxal.

Printr-un soi de ironie dureroasă, de sfidare permanentă la adresa morții, localnicii se complăcuseră să facă din fiecare stradă, din fiecare fațadă o operă de artă. Pavajul de faianță fină fusese pictat de mână, fiecare bucată având un motiv diferit. Pietrele caselor, prelucrate cu ajutorul acului de gravat de către sculptori destoinici, erau în același timp superbe basoreliefuri. Nu se mai știa numărul atelierelor de sticlărie, a negustorilor de cristale sau de porțelanuri de gală. O manufactură executa cu precădere miniaturi deosebit de fine, precum și bibelouri nemaipomenite, al căror loc ar fi fost cu siguranță într-un muzeu.

Odată cu trecerea zilelor, fetița căzuse pradă unei stranii fascinații. I se părea că ar fi putut să rămână acolo pe vecie, parcurgând fără oprire vechiul drum de rond, sărind de pe un careu galben pe un careu albastru, pândind peste linia moale a dunelor balansul cadențat al munților porniți în marș.

În momentul în care tatăl ei, luând-o de mână, o trăsese în urma lui pentru a-și relua călătoria, An văzuse că acul seismografului își începuse oscilația.

— Privește! țipase ea. Se apropie fiara!

— Știu, răspunsese laconic bărbatul.

Plecaseră fără să mai privească înapoi și mai târziu ea se întrebase, în repetate rânduri, dacă orașul de sticlă își ocolise încă o dată destinul, sau dacă nu cumva enorma carcasă îl pulverizase, transformându-l într-un morman imens de cioburi lucitoare. Nu avea să știe niciodată. Niciodată.

De altminteri, ea avea acum alte subiecte ce-i ocupau mintea. Îi ura pe Măcelari, dar mai ales detesta fracțiunile extremiste carnivore, ai căror membri mergeau până acolo încât își smulgeau caninii, implantându-și după aceea în maxilar colți de tigru sau de leu, pe care îi arborau cu ostentație la reuniunile mondene, bucurându-se de acești dinți-săbii ce le țâșneau de sub buza inferioară aidoma unor pumnale de email. Până și femeile cheltuiau averi întregi pentru a-și oferi un „surâs de panteră”, iar atunci când făceau dragoste obișnuiau să muște umerii amanților lor, scoțând răgete precum sălbăticiunile.

Întregul oraș se hrănea în exclusivitate cu carne crudă; era un rit ce nu se cuvenea a fi încălcat. La cocteiluri, lumea sfâșia carnea pur și simplu cu dinții, ținând bucățile direct în palme.

An știa că, odinioară, Almoha cunoștea trei sisteme de alimentație: măcelarii – exclusiv carnivori; nomazii – prin esență vegetarieni, de vreme ce trăiau din fructele și legumele pe care le semănau pe piei; și autonomii, care se hrăneau din ei înșiși, fiind scutiți în consecință de nevoia de a crește vite sau de a cultiva plante. Aceste trei moduri de existență dezvoltaseră tot atâtea atitudini filosofice. Agresivitatea exagerată și afișată deliberat la iubitorii de carne; calm și seninătate la beduini; tendință profundă spre

meditație la ceilalți.

Curând, „băutorii de sânge”, manifestau la adresa „mâncătorilor de iarbă și de păr” un dispreț, amestecat cu mult arțag, ce nu întârzia să degenereze în ostilitate pe față. Independenții, care „nu produceau nimic, nu consumau nimic”, fuseseră taxați drept inutili și se făcuseră destule eforturi pentru a se reduce numărul lor la minimul necesar. Cât despre rătăcitori, aceștia scăpaseră de exterminare în măsura în care acceptaseră „jocul”, cumpărând sau vânzând, schimbând metalul din mine pe obiectele de primă necesitate, de care duceau lipsă. Li se dăduse în stăpânire deșertul otrăvit și, atâta timp cât ei nu încercau să-l părăsească pentru a se așeza în orașe, aveau parte de o viață liniștită, căci un lucru era clar: niciodată Seniorii abatoarelor n-ar fi acceptat să împartă același oraș cu acești „înghițitori de napi”, care aveau drept teritoriu o „carpetă”!

Civilizația Măcelarilor se dezvolta având la bază cultul cărnii și al virtuților sale: agresivitate, forță, virilitate, sănătate. Carnea era mestecată cu convingerea că urma să confere degustătorilor sfânta putere. În inima congelatoarelor erau tezaurizate bucăți alese cu atâta grijă, de parcă ar fi fost vorba de lingouri de aur. În mai multe rânduri, An cutreierase acele săli în care seifurile-frigidere, prevăzute cu încuietori cu cifru, ascundeau înlăuntrul lor mormane de biftecuri congelate, bucăți de mușchi stivuite cu grijă, ca și cum ar fi fost monede sau pachete de acțiuni.

Într-o zi, Marele Jupuitor o lăsase să intre, murmurând șoapte pline de respect, într-o cameră frigorifică ce proteja patrimoniul istoric al lumii abatoarelor. Acolo, se plimbaseră de la un raft la altul, în clinchetul armurii ciupite de rugină.

— E un muzeu, murmura demnitarul obez, un muzeu adevărat. Toate comorile civilizației noastre se află aici…

Pradă excitației, el își mușca buzele crăpate, plimbându-și degetele vinete de frig peste ambalajele îngălbenite de vreme.

Și An descifra inscripțiile cu un amuzament din ce în ce mai mare: „Două delicioase vrăbioare cu ceapă tăiată mărunt”, citea ea agale, în vreme ce, cu coada ochiului, remarca expresia de adâncă devoțiune ce se așternea atunci pe chipul bărbatului. „Limbă de bou, întreagă, preparată cu vin fiert...”

Și tânăra continua să silabisească astfel timp îndelungat, bătându-și joc de beatitudinea interlocutorului său, leșinat de admirație și respect în fața acestor pachete învelite în celofan scoase dintre ruinele vreunui supermarket, în urmă cu două sau trei secole...

Într-adevăr, ea cutreierase deseori culoarele albe de promoroacă, plimbându-se printre rândurile de sertare zăvorâte în care erau îngrămădite scrinurile ce ascundeau bijuteriile aparținând tuturor soțiilor înalților demnitari. Existau acolo diademe, coliere, pectorali, toate cizelate de bijutieri destoinici în cea mai fină carne crudă. O veritabilă avere păzită de un șir de uși cu cifru. Și An se cutremura de repulsie la gândul că femeile erau în stare, fără să vomite, să-și pună la urechi acei cercei din grăsime umedă sau să-și atârne de gât fâșii de carne cizelată, pentru a se duce apoi să se fandosească și să danseze pe podeaua unei săli de bal înghețate. Știa că meșterii croitori se luau la întrecere pentru a tăia rochii de gală din grosimea unui antricot sau a unui mușchi file de animal-munte. Iar când aceste veșminte, aceste bijuterii, după câteva nopți de petrecere, începeau să putrezească, ele erau azvârlite, din înaltul zidurilor, câinilor și șobolanilor ce populau curțile interioare, cu râsete care, din cauza abuzului de șampanie și de sânge fermentat, sunau neplăcut de strident.

Legile opulenței cereau ca bogătașii să-și etaleze posesiunile, fără să se zgârcească, altfel spus, să se strice hălci întregi de carne pentru tapete, perdele, covoare, mochete, care, în timpul unei singure dimineți, grație căldurii ce domnea în apartamente, atrăgea nori de muște.

An medita deseori pe tema acestei ciudate civilizații,

oscilând permanent între cei doi poli ai tezaurizării geloase și risipei neobrăzate. Totuși, puterea acestor orașe-abatoare era în mod straniu fragilă, dacă te gândeai că ar fi fost de ajuns o simplă pană prelungită a sistemului frigorific pentru a provoca distrugerea unei întregi filosofii fondate pe utilizarea frigului artificial. Fără frigidere, imperiul Seniorilor Măcelari s-ar fi prăbușit și An știa că, într-o zi sau alta, o conjurație condusă de nomazi și de autonomi avea să izbutească să saboteze definitiv panourile solare ce asigurau producția de electricitate. Nu era decât o problemă de timp. O simplă problemă de timp...

De altfel, de mai multe ori, niște necunoscuți mâzgăliseră în piața din fața bisericii slogane amenințătoare, ale căror litere tremurate spuneau multe: „Viitorul va fi CALD!” Dar populația abatoarelor, cu aroganța sa obișnuită, nu luase în seamă avertismentul, iar pe parcursul reuniunilor religioase membrii partidului carnivor călcau în picioare ostentativ cuvintele amenințătoare, arătându-și colții. An nu pătrunsese în perimetrul sacru decât o singură dată, cu mult timp în urmă, pe când era copil. Deasupra arcului ce încununa poarta, erau etalate sculpturile trinității prea-adorate de Meșterii Măcelari: boul, vițelul și porcul. Aceste specii, cele mai delicioase gustate vreodată, dispăruseră de multe generații de pe planetă, și fiecare se pierdea în extrapolări obscure în privința savorii respectivelor animale, astăzi mitice. Dacă treceai prin fața portalului închis, puteai percepe psalmodieri ce înlănțuiau cuvintele unui ritual de neînțeles, în care reveneau, ca un laitmotiv, termenii: „bucată de la șale, rotocol de pulpă, fleică, cap de piept...”

La auzul acestor vorbe, autonomii fugeau astupându-și urechile, ca și cum ar fi vrut să scape de emanațiile unei incredibile haznale.

— E o religie infamă! mârâia bătrâna Rebecca. Ar trebui să fie interzisă. Un cult demonic, maimuțărind Sfintele Scrieri. Oare știi că, după toate aparențele, ei au un relicvariu în

care țin închisă coada unui bou, precum și triptice pe care sunt pictate imaginile celor trei ființe blestemate, atât de venerate de neamul lor? Într-o zi, vor fi pedepsiți după cum merită...

An nu pricepea îndestul toate aceste subtilități religioase. E adevărat însă că nu ignora că acei carnasieri practicau rituri barbare în timpul ceremoniilor funerare, tranșându-și morții sau jupuindu-i pentru a-i spânzura, după eviscerare, de cârlige, în adâncul mormintelor-frigidere emailate în negru. Asemenea obiceiuri trezeau în ea o surdă repulsie, provocându-i greață. O greață așa de puternică, încât își dorea să nu-i fi cunoscut niciodată.

Cabina ascensorului se opri cu brutalitate și tânăra femeie, dezechilibrându-se, se izbi cu umărul de peretele metalic. Șocul îi redeșteptă durerea ce-i chinuia mâna rănită. Anestezia își consuma efectul, iar în câteva ore avea să sufere ca un osândit la muncile iadului. Poate că mănușa de carne promisă de Rebecca urma să-i aducă un strop de alinare... Îndrăznea să spere, fără a crede totuși în asta. Pașii ei răsunau în marea sală goală. Vântul se juca printre cârlige, făcându-le să zăngăne. An se opri în dreptul sferei sacului de dormit. Desprinse legăturile și făcu fermoarul să alunece. Ce altceva îi mai rămânea decât să doarmă? Să doarmă și să aștepte următoarea chemare a trompetei, anunțând apropierea altui pahiderm. Într-o zi, toate fiarele-munți de pe Almoha aveau să dispară. Oare atunci domnia Seniorilor Măcelari urma să se prăbușească, minată de o decadență accelerată? Ea nu știa nimic în această privință.

Nimeni nu poate să prevadă viitorul; de altfel, autonomii n-aveau să se mai afle acolo, ca să asiste la spectacol. Ei aveau să fie lichidați înainte de aceste evenimente. Cu mult înainte...

An se strecură în sacul blindat și-și trase fermoarul peste cap, punându-se la adăpost. O clipă, i se păru că aude râcâit de gheare, în imediata apropiere. Șobolanii. Ea închise ochii.

Indiferentă. În câteva minute aveau s-o acopere complet, pătură vie de blană cenușie, transmițându-i căldura lor.

Când prima rozătoare i se cățără pe pântec, An deja dormea...

4

Orașul se preschimbase într-un cuptor de cărămidă, cu străzi pustii. Loviți de toropeală, locuitorii se retrăseseră în etuvele ce le țineau loc de case, pentru a se coace acolo, la adăpostul apărătoarelor de țânțari, alungând roiurile de muște ce dansau în lumina orbitor de albă.

Aerul fierbinte vibra, deformând orice lucru, și deșertul aducea cu un miraj oscilant, din care răsărea, ici-colo, cocoașa de blană a unui vârf, a unei creste adormite. Vântul se zbenguia prin iarba ghiftuită de sânge închegat, șuiera, urla, biciuia coloana vertebrală a munților, fără să reușească să provoace nici măcar un singur frison uriașelor mase inconștiente, cufundate într-un somn pe care niciun vis nu-l tulbura vreodată.

Gahl fusese nevoit să coboare nacela de răchită, cu o oră înainte de a zări poarta de sud a cetății, pentru a prinde o cămilă-carapace care avusese supărătoarea idee de a-și rupe cureaua. Acum, cizmele sale articulate de metal, grele și incomode, îi împungeau carnea la fiecare pas. Armura, mănușile, cagula de piele, având doar fante pentru ochi, constituiau sub dogoarea soarelui un costum insuportabil, demn de cea mai eficientă sală de tortură. Înainta în veșmintele sale de plumb, având senzația că se mișcă în interiorul unei carapace cotropite de un lac de ulei clocotit. Din când în când, bătrâna Sarah își ridica fruntea ridată din lectică și lăsa să curgă câte o șuviță de apă dintr-o ploscă peste țeasta lui. Lichidul se evapora aproape instantaneu și această scurtă secundă de ușurare făcea și mai penibil

marșul șefului caravanei. Bărbatul strânse din dinți; curând, coloana avea să treacă de înaltele ziduri pe care amurgul le colora în trandafiriu. Clanul era bogat; nu avea să-i vină greu să triumfe în târguieli și să pună mâna pe pielea teritoriului. Iată o idee de care trebuia să se agațe.

Șeful își ridică pumnul în semn de victorie și, în spatele lui, tribul izbucni în răcnete de entuziasm.

Cu toate acestea, ultimele șase luni nu gravaseră în memorie nicio amintire plăcută. Gahl se lăsase târât într-o tentativă de asociere cu un clan prieten, al cărui loc de extracție se afla lângă al lor. Era un gest simbolic. Cele două prerii se apropiau, margine lângă margine, și un ins priceput într-ale medicinei venea să le coasă pe toată lungimea lor, aidoma unor bucăți de stofă. Ceremonia de fuziune permitea membrilor ambelor triburi să se amestece între ei și să contracteze căsătorii cu parteneri de pe cealaltă piele, ceea ce în timpuri normale era strict interzis. Acest avantaj prezenta o oarecare importanță, căci corturile lui Gahl adăposteau mai multe fete decât băieți, iar prietenii lor sufereau de un rău invers, în sensul că la zece bărbați reveneau doar două femei... Asemenea situații dăunau considerabil afacerilor unui grup. Certurile nimiceau spiritul colectiv, iar homosexualitatea contribuia la instalarea unei atmosfere tulburi. Când în comunitatea sa fuseseră înființate primele haremuri feminine, Gahl se gândise că venise vremea să treacă la acțiune. De altminteri, ultimele vești îi aduseseră la cunoștință că muncitorii de pe teritoriul vecin erau puși la licitație și că mulți se luau la bătaie ca să participe la treaba asta, lăsând în paragină galeriile minei.

În consecință, cele două domenii fuseseră cusute, în speranța de a restabili situația, favorizând schimburile. Mulți dintre bătrâni bombăniseră, dar lui Gahl puțin îi păsa; el nu ținea să se repete aberațiile pe care le văzuse în copilărie, când numărul mic al reprezentantelor sexului frumos îi împingea pe văduvi să se căsătorească cu propriile fiice și

făcea din fiecare băiețel prada tuturor pederaștilor[15] din zonă.

La început, lucrurile se desfășuraseră bine. După un val impetuos de căsătorii inter-clanuri, febra se retrăsese din minți și oamenii porniseră din nou pe drumul minei, cu trupurile liniștite.

De ce oare fusese nevoie ca infirmierul să vină, într-o seară, în cortul lui Gahl, cu acea gură strânsă, filiformă, ce nu anunța nimic bun?

— Grefa reprezintă un eșec, șoptise el, cele două se resping reciproc. Locul unde am cusut s-a preschimbat într-o rană plină de puroi. Nu mai e nimic de făcut...

Imediat, Gahl îi porunci să păstreze secretul, în speranța că fenomenul va fi pasager: din păcate însă, în săptămânile ce urmaseră, toată lumea putuse să vadă cum situația se înrăutățea. Un iz de putreziciune se degaja din sol, iarba dispărea, lăsând locul unor voluminoase ulcerații[16] având culorile hematoamelor[17]. Locul în care firul unise cele două teritorii devenise o rană vie, un soi de brazdă sângerândă ce exhala o putoare de cangrenă.

Atunci oamenii începură să murmure.

— Cine respinge pe cine? șușoteau ei cu un aer complice. Pământul nostru a fost întotdeauna sănătos. E un veritabil covor de nomazi ce a trecut cu bine prin atâtea anotimpuri! Ce știm despre ceilalți, hm? Cine poate să afirme că răul nu vine de la ei?

Gahl se străduise din răsputeri să calmeze spiritele, dar nu obținuse nicio izbândă. Cu toții știau că, în caz de separare, erau constrânși să-și trimită soția sau soțul în câmpul lor de origine, așa cerea legea, iar neliniștea nu făcea decât să-i învrăjbească și mai mult. Boala se agravase rapid,

---

15 Cel care practică pederastia; homosexual; uranist.

16 Leziune a pielii sau a unor mucoase.

17 Aglomerare de sânge închistat într-o cavitate naturală sau sub piele, de o hemoragie.

distrugând solul artificial. Pielea devenea fibroasă, se înmuia și, în unele locuri, piciorul străpungea stratul necrozat, afundându-se în masa devorantă a nisipului.

— Nu-i nicio speranță, declarase infirmierul, pieile sunt pierdute, au devenit deja cadavre în descompunere...

Omul avea dreptate; vulturii începuseră să descrie neosteniți largile lor cercuri de pândă pe deasupra corturilor. Gahl dăduse ordinul de evacuare. La această veste, izbucniseră adevărate bătălii între părinții ce veneau să-și ceară fetele înapoi și ginerii ce refuzau să-și predea soțiile. Se cerea rambursarea unor sume, despăgubiri. Se revendica posesia asupra unui obiect, a unui copil, se... se murise pe capete.

La căderea nopții, Gahl și ceea ce mai rămăsese din clanul lui se urcaseră pe spinările cămilelor-carapace și porniseră la drum. Merseseră vreme îndelungată... O cale atât de lungă...

Acum, orașul se afla în fața lor. Fortăreața trandafirie a Meșterilor Măcelari. Iar prin deschizătura porții celei mari, în curtea interioară, se distingea pata verde a unui teritoriu ce încă nu se bucura de un nume, de o istorie și nici de oameni care să-l populeze. Un teritoriu care, mâine în zori, probabil că avea să le aparțină...

Căpetenia ridică pumnul în semn de victorie. În spatele lui, coloana trimise încă o dată în văzduh un strigăt de entuziasm.

5

Natanesh, Marele Jupuitor, se opri la jumătatea scărilor, gâfâind; pieptul îi era sfâșiat de junghiuri cumplite ori de câte ori se încăpățâna să persevereze într-un efort susținut. I se părea că o săgeată înroșită în foc i se înfipsese între plămâni, nesinchisindu-se de carapacea de metal ce-i proteja torsul. Sângele i se revărsa către față, întinzându-i excesiv obrajii, conferind pielii zgrunțuroase o nuanță violacee. În acea clipă, vasodilatarea căpăta o asemenea amploare, încât avea senzația că vede explozia miilor de vinișoare ce-i brăzdau carnea. Cu timpul, microhemoragiile se înmulțeau, împânzindu-i figura cu o mulțime de pete de neșters.

Se sprijini de zidul văruit al palatului de vară și cuirasa emise un ciudat zgomot găunos. Durerea se risipea. Cu stângăcie, el desfăcu una dintre chingile ce-i încingeau șoldurile; presiunea cochiliei de fier asupra pântecului său scăzu ușor. Reîncepu să urce scările. Îmbătrânea. Prea mult, chiar. Cu fiecare zi care trecea, vârsta sa îmbrăca aspectul unui scandal. Cincizeci de ani! Pe când marea majoritate a carnivorilor mureau tineri, abia atingeau treizeci de ani, fiind măcinați de boli stranii ce nu puteau fi numite și asupra cărora se păstra tăcerea! Începând cu vârsta de optsprezece ani, îmbătrânirea se accelera, fiecare an costând dublu. Nimeni nu cunoștea cauza acestui proces și puținele informații cunoscute erau ținute în mare taină. Natanesh nu ignora faptul că unele fracțiuni eretice țineau ședințe pe undeva, prin oraș, denunțând folosirea cărnii de animal-munte, socotind-o nefastă pentru organismul omului.

„În fiecare zi ne intoxicăm tot mai mult!”, clamau afișele lipite, noapte de noapte, pe pereții abatoarelor. Miliția carnivorilor patrula în permanență, făcând abuz de puterile sale, procedând la arestări arbitrare, torturând și executând presupuși vinovați fără niciun mandat legal.

Natanesh ura această violență; oboseala ce-i sleia organismul îl ducea uneori până în pragul greșurilor. Și dacă acei care fuseseră supranumiți „dieteticieni” aveau dreptate?

Nu observase oare chiar el însuși, în mai multe rânduri, la cei din imediata lui apropiere, simptomele unei curioase afecțiuni, înrudită cu lâncezeala? O încetinire progresivă a gesturilor ce deformau atitudinile, o dificultate crescândă de a ține un discurs coerent ce sfârșea inevitabil prin topirea limbilor și a cuvintelor în aceeași masă cleioasă, o aversiune din ce în ce mai mare față de poziția verticală, dar mai ales, MAI ALES, ceea ce fusese denumit „sindromul struțului” și care se putea rezuma într-o tendință patologică de a se îngropa…

Ajunși în acest stadiu al bolii, carnasierii îngenuncheau în poziția de rugăciune a triburilor musulmane și își îngropau capul în sol, regresând către un soi de viață larvară, de letargie analoagă stării de hibernare practicate în mod curent de către reptile.

— Poziția adoptată este revelatoare, spuneau doctorii, incontestabil seamănă cu cea a unui animal-munte în forma sa simbolică…

Bineînțeles, gura acestor blasfemiatori trebuia să fie închisă și totuși Natanesh își punea deseori întrebări în legătură cu importanța unei asemenea ipoteze. Între timp, bolnavii – dezgropați din locurile publice, unde aveau prostul obicei de a-și face groapa – erau „replantați” în pivnițele fortăreței; acolo erau lăsați să se stingă încetul cu încetul, fără să mai fi apucat să-și redobândească luciditatea.

— E un cerc vicios, declarase un cercetător, carnea colinelor vii ne intoxică la fel de sigur ca și o otravă, dar fără

ea am îmbătrâni de trei ori mai repede!

Natanesh înghiți anevoie. Într-un groaznic zăngănit de metal ruginit, picioarele sale reușiră să se cațere pe culmea ultimei trepte. De îndată, îl asaltară mușteleb, nebune furioase, ricoșând cu un sunet mat pe suprafața armurii. Îi era sete, teribil de sete. Epuizarea făcea din fiecare mișcare de-a sa o aproximație și el avea certitudinea că, fără sprijinul cuirasei, s-ar fi prăvălit pe dale ca o marionetă dezarticulată. În fiecare dimineață, își îmbrăca greaua carapace, socotind-o un al doilea schelet, un soi de asigurare pentru poziția de verticalitate, un medicament împotriva prăbușirii. Își păstra convingerea puerilă că, atâta vreme cât va rămâne închis între plăcile sale de tablă prinse în buloane, va ține piept dorinței de a-și afunda țeasta în solul pe care, uneori, îl simțea urcând înlăuntrul lui.

Traversă șchiopătând sala cea mare, aruncând doar o rapidă privire către Vanesa, fiica lui, care zăcea alături de noul ei iubit în cavitatea carcasei eviscerate ce-i servea drept pat. Mai multe sticle de șampanie erau presărate pe podeaua de marmură, iar pe speteaza unui scaun o rochie de bal își încheia procesul de putrefacție. Natanesh își întoarse capul.

De multă vreme, tatăl și fiica nu mai aveau ce să-și spună și el o bănuia că nu-i acordă ospitalitate decât în măsura în care funcția pe care o ocupa în interiorul clanului îi asigura o oarecare protecție împotriva agresivității creditorilor, a căror haită nesătulă nu înceta nicio clipă s-o urmărească.

Bătrânul se duse până la o măsuță de bronz, plasată într-un colț al încăperii. Ca de obicei, pe ea se adunase un teanc întreg de facturi nedesfăcute. Vanesa era înglodată în datorii dincolo de limitele admise în general. În fiecare seară, aproape fără excepție, pierdea sume fabuloase la cazinoul din turnul de vest.

Ea însăși își estima pierderile la zeci de kilometri pătrați de carne crudă, ceea ce reprezenta leafa pe un an a unui funcționar cu putere de decizie din administrația

abatoarelor. Într-o bună zi, avea să se trezească zăcând într-o temniță uitată de lume. Deja, de mai multe ori, portăreii dăduseră buzna în vilă, cu hotărârea nestrămutată de a pune mâna pe toate obiectele ce ar fi putut fi valorificate într-o licitație publică. Din nefericire pentru ei însă, de fiecare dată nu descoperiseră decât covoare, tapiserii sau cuverturi de o prospețime cel puțin dubioasă, golite de sânge, scorojite, uscate, în care batalioanele de muște ce bântuiau casa depuseseră miliarde de ouă. Neavând încotro, plecaseră, bombănind amenințări, privind chiorâș, în acompaniamentul foșnetelor hârtiei timbrate.

Natanesh lăsă în urmă grămada de somații și merse spre terasă. Soarele cobora dincolo de orizont; o caravană șerpuia sub zidurile fortăreței și violentul miros de sudoare al cămilelor-carapace urca până la el, înțepându-i nările în mod neplăcut. Se lăsă pe o bancă de piatră și zgomotul produs de această mișcare atrase atenția copiilor ce se jucau în colțul opus. Aceștia începură să alerge spre el, dând din mâini. Trei băieți și două fetițe, ai căror tați, acum fără nume și fără chip, se perindaseră prin patul Vanesei, pe durata ultimilor ani.

Bătrânul oftă. Doar prodigioasa fecunditate a carnivorilor mai permitea rasei lor să supraviețuiască. Erau încurajate raporturile sexuale de la cele mai fragede vârste și nimeni nu se mira de faptul că fetele deveneau mame la treisprezece ani. Era singura soluție pentru ca orașele-abatoare să nu se preschimbe în gigantice turme de struți, iar morala n-avea nimic de-a face cu treaba asta.

— Bunicule! Bunicule!

Țipetele îi împungeau dureros urechile, în pofida protecției cagulei. Pe buzele lui se înfiripă un simulacru de zâmbet. Puștii îl înconjurară, maree trepidantă de trupuri goale cu mâini unsuroase.

— Ai omorât bestia? îndrăzni cel mai mare dintre băieți. Spune, ai ucis-o?

Ținând cont de nu știu ce snobism, Vanesa se încăpățânase – cu toată vârsta lor fragedă – ca micuților să li se implanteze colți de jaguar, ce le ieșeau acum dintre buzele subțiri într-un rictus bestial, făcându-l de fiecare dată pe Natanesh să se simtă stingherit.

În prezent, „bătrânețea” lui îi permitea să scape de asemenea mascarade și cu o reală ușurare refuza ofertele dentiștilor de la curte:

„O, nu, vă mulțumesc, sunteți extrem de amabil, dar vedeți dumneavoastră, bătrânele mele maxilare n-ar suporta o asemenea operație. Și apoi, asta nu cadrează cu vârsta mea, aș avea aerul unui moș care vrea să facă pe tânărul mascul! Nu, lumea ar râde de mine... Mai bine să lăsăm astfel de podoabe în seama celor tineri...”

— Fiara, chelălăiau micuții, fiara! Câte kilograme de carne ai luat? Mama zice că o să te îmbogățești, nu-i așa?

Amețit de vacarm, el le mângâia capetele la întâmplare.

Într-o bună zi, se vor hotărî să poarte gheare, își zise în sinea lui, *și atunci își vor smulge unghiile; apoi va veni moda blănurilor și o să-și implanteze o blană sau, de ce nu, o să-și grefeze o coadă de panteră...*

Rămânea perfect conștient de aspectul eretic al unor astfel de observații, dar, o dată cu apropierea morții, se hotărâse odată pentru totdeauna să se pună de acord cu sine însuși. Oare ce mai putea să se întâmple în viața lui, cu adevărat important?

— Era un animal obosit, murmură el, foarte obosit, așa că a murit repede. Dar carnea era bună...

— Povestește-ne mai pe îndelete!

— Era cald..., începu el.

De câte ori îndrugase aceeași poveste în fața puștanilor tremurând de nerăbdare, cu colți de feline, despre care s-ar fi putut zice că nu așteptau decât semnalul unui invizibil șef de haită ca să se năpustească asupra lui, devorându-l printre hohote de râs?

— Groapa fusese acoperită…

Știa că mușcăturile de copii erau redutabile și că, în urma bătăilor organizate în curtea școlilor, pe durata recreației, rămânea cel puțin un mort. Meritau să fie auziți seara, pe când se antrenau să ragă, apoi să urle; și mai târziu – când ajungeau la adolescență – cum se străduiau să imite strigătul tigrului în călduri, așteptându-și femela, pentru a simți cum îți îngheață până și măduva oaselor.

„Nu e decât o modă, afirmau cei mai mulți cu un zâmbet cumsecade, o să treacă în curând”.

Dar Natanesh nu era prea sigur de asta și uneori își dădea seama că a muri nu i se mai părea atât de dificil ca în trecut. Era ca și cum, dintr-odată, i-ar fi fost acordat privilegiul de a leșina în ajunul unui cataclism. Și de aceea resimțea o jubilație secretă.

Vorbea, vorbea întruna despre chemările trompetelor, despre stindardele ce fluturau în vânt. Vedea cum pupilele micuților sticleau de poftă și de orgoliu. Cum ar fi putut să le spună adevărul? Adevărul-tabu, cel pe care doi sau trei înțelepți și-l șopteau la ureche și care nu era înscris nicăieri. Adevărul despre Almoha, așa cum el, Natanesh, îl aflase de la tatăl lui, care la rândul său îl știa de la tatăl lui, care la rândul său…

Nu putea, firește. De altminteri, chiar era oare în posesia adevărului adevărat? Continua să vorbească. Povestea. Iar privirea lui se oprea, lucidă, nemiloasă, pe fețișoarele ridicate spre el, care-și sugeau degetul mare între cele două șiruri de colți strălucitori.

Da, îi văzuse. Îi spionase cu binoclul pe când, în incinta creșei sau la grădiniță, se înghesuiau împreună cu ceilalți prichindei în jurul bazinului umplut cu nisip carnivor, cu găletușele lor colorate în mână, scoțând din ele, din timp în timp, câte un animal – șoarece, broască, hamster – pentru a-l arunca în centrul iazului nisipos și a-l privi cum se zvârcolește, înainte de a dispărea ros, digerat, dizolvat, îi

pândise ore întregi.

De atunci nu mai avea nicio îndoială, se bucura că urma să moară...

6

Orașul se preschimbase într-un cuptor de cărămidă, cu străzi pustii. Loviți de toropeală, locuitorii se retrăseseră în etuvele ce le țineau loc de case, pentru a se coace acolo, la adăpostul apărătoarelor de țânțari...

Aerul fierbinte vibra, deformând orice lucru, și deșertul aducea cu un miraj oscilant, din care răsărea, ici-colo, cocoașa de blană a unui vârf, a unei creste adormite. Vântul se zbenguia prin iarba ghiftuită de sânge închegat, șuiera, urla, biciuia coloana vertebrală a munților, fără să reușească să provoace nici măcar un singur frison uriașelor mase inconștiente, cufundate într-un somn pe care niciun vis nu-l tulbura vreodată.

7

Rebecca acționa cu o minuțiozitate extremă, strecurând lamele subțiri ale foarfecelor sub fiecare buclă de fir de sutură, tăind cu delicatețe nodul, apoi trecând la următorul, fără strop de nerăbdare. Încet-încet, mănușa de carne se desfăcea, se căsca aidoma unei haine ale cărei cusături ar fi cedat treptat. An se străduia să privească în altă parte. Era atât de excitată, încât lipsise puțin să nu sfâșie cu dinții bandajul de carne crudă. Bătrâna îi simți nervozitatea și schiță un gest liniștitor.

— Acum, șopti ea, acum…

An oftă. Nu mai simțea durerea, asta reprezenta o certitudine; totuși, sub carapacea stacojie și moale, degetele sale nu-și redobândiseră suplețea de odinioară și tânăra avea nevoie de câteva secunde pentru a-și închide pumnul, cu oarece greutate. Tendoanele sale îi păreau a fi pe punctul de a se rupe, articulațiile pregătite să țâșnească din locurile lor. *S-a dus naibii*, se gândea ea din ce în ce mai des, *s-a dus naibii definitiv…*

Rebecca secționă ultimele cusături cu scalpelul, lăsând în jos, de o parte și de alta, plasturele însângerat, eliberând mâna mutilată în plină lumină. An avu o mică strângere de inimă. Rănile se închiseseră într-un mod remarcabil, nu putea să nege asta, un țesut cicatricial solid obtura zonele sfâșiate. Totul fără nici cea mai mică urmă de puroi. În câteva ore, palma sa se refăcuse, prezentând un aspect ce n-ar fi putut fi obținut decât după mai multe săptămâni de luptă susținută împotriva infecției. Din acest punct de vedere

era o reușită incontestabilă, dar numai atât, căci degetele nu crescuseră la loc.

Știam asta, știam asta, bolborosea tânăra femeie în sinea ei, *n-avea cum să se întâmple altfel.*

Avea pică pe ea însăși din cauză că nu încetase să spere, să-și imagineze o clipă că-și va găsi alte falange sub bandajul însângerat, după cum spuneau legendele.

Timp de un minut, ce dură cât o eternitate, ea se simți împărțită între ură și lacrimi, fixând cu insistență lucrul acela zdrobit ce-i atârna la capătul brațului. Era un clește, o labă de insectă, orice altceva, cu excepția unei mâini.

— Nu mai simți nimic?

Vocea Rebeccăi o smulse din starea de profundă tristețe; ea clătină din cap a negație.

— Mă mai ustură puțin, asta-i tot, dar nu mă mai doare.

O tăcere plină de stinghereală se instală între cele două femei. Rebecca își clănțănea mai departe foarfecele, ca un tic nervos, fără măcar să-și dea seama de propriile-i gesturi.

— Nasoală treabă, murmură ea într-un târziu, la carnivori merge, doar am văzut mai multe cazuri. Probabil că noi suntem făcuți altfel...

An se întrebă dacă bătrâna încerca să se scuze sau dacă ea constata o stare de fapt. În creier i se materializau noiane de întrebări, cu o viteză nebună. Ce avea să se întâmple cu ea? Ieri încă mai era cea mai bună lucrătoare din clan și fără îndoială cea mai agilă. Astăzi se regăsea incapabilă să acționeze pe peretele de grăsime, incapabilă să se fixeze într-o mână pentru a tranșa cu cealaltă, incapabilă să... An își înălță capul, fixând-o pe bătrână cu energia conferită de disperare.

— Crezi că ar fi posibil să-mi fac o proteză? Un cârlig, de pildă, pe care să-l folosesc pe post de piolet sau cuțit?

Rebecca își plecă ochii, neizbutind să-i susțină privirea.

— Micuțo, știi foarte bine că țin la tine, începu ea pe un ton nesigur, e de-a dreptul nasol ceea ce ți s-a întâmplat și nu

prea am ce sfat să-ți dau, dar...

— Dar...?

— Păzește-te, este tot ce vreau să-ți spun. De fiecare dată când printre noi a apărut un handicapat, Măcelarii au venit după el. Tu cunoști toate astea la fel de bine ca și mine. De fiecare dată... Adu-ți aminte de Micha, cea cu piciorul rupt, sau de Lana, cea cu șoldul blocat... Erau simple fracturi, care făceau însă ca ființele acelea să devină neputincioase, să aibă nevoie în permanență de ajutor, încetinind munca celor de alături. Cu toții au fost duși de aici, pentru a li se încredința „lucrări mai puțin penibile", cel puțin așa s-a afirmat, dar cine i-a mai revăzut? Cine? Nimeni.

An se cutremură. Cunoștea miile de povești de groază pe care autonomii, ca rasă persecutată, prinseseră a și le murmura seara, vârâți în sacii de dormit blindați, iar treaba aceasta dura de generații întregi.

— Se spune că ei îi dăruiesc pe infirmi extremiștilor, îi cârâi Rebecca la ureche, fiindcă le e teamă de aceștia și vor să se mențină în grațiile lor oferindu-le din când în când... o distracție. Tremură cu toții în fața copiilor lor, până și Natanesh Jupuitorul, nu constituie un secret pentru nimeni, iar Măcelarii ne urăsc, așa cum îi urăsc și pe nomazi. Chiar dacă am privi lucrurile cu optimism, admițând că Natanesh nu va permite să fii azvârlită în stradă, ce vei face? Cât timp vei reuși să scapi de raziile facțiunilor extremiste, ale acelor copii de bogătani care, profitând de o noapte fără lună, te vor prinde ca să te scalpeze, să-ți frece țeasta și pântecul cu o loțiune depilatoare, oprindu-ți definitiv creșterea părului? Cât timp se vor amuza, privindu-te cum crăpi de foame, aruncându-ți bucăți de carne pe care tu te vei chinui să le înghiți, numai pentru ați astupa golul din stomac și care te vor face să vomiți, în caz că nu te vor otrăvi? Nu exagerez deloc, mulți dintre ai noștri au avut de îndurat torturi asemănătoare și cadavrele lor au căzut pradă câinilor și șobolanilor din curțile interioare. Abatoarele reprezintă

închisoarea, dar și refugiul nostru, iar a păși în stradă nu este decât preludiul sinuciderii...

— Ce aș putea să fac?

Rebecca își lăsase mâna uscată și ridată pe șoldul osos al tinerei femei.

— Părăsește orașul, plătește-ți traversarea primei caravane ce se va opri între zidurile noastre, și pierde-te în deșert, acolo unde nimeni nu va veni să te caute...

— Așa ai proceda și tu?

— Bineînțeles. De fapt, ce te mai ține legată de acest loc? insistă croitoreasa. Nu ai nici bărbat, nici copii. Părinții tăi au murit în groapă, cu mulți ani în urmă. Pleacă! Dacă nu aș fi fost atât de bătrână, aș fi venit cu tine. Pleacă, până nu va fi deja prea târziu; infirmierii poate au întocmit raportul, lumea se va întreba în privința aptitudinilor tale, vei fi convocată în fața unei comisii medicale, formată cu precădere din membri ce sunt devotați cauzei carnivorilor. Cât ai clipi, vei fi declarată inaptă de muncă. Apoi vor veni să te caute doi polițiști...

Vocea bătrânei devenise vehementă, făcând-o pe An să se simtă profund tulburată. Niciodată nu dorise să se gândească la toate astea. De-a lungul anilor, se complăcuse să-și repete în permanență că ea era cea mai bună, că nu putea să i se întâmple nicio nenorocire. Acum însă aceste puerile credințe se prăbușeau aidoma castelelor din cărți de joc.

— Du-te în piața de mărfuri, reluă Rebecca, doar știi că a fost omorât animalul-munte, în seara asta, caravanele se vor aduna acolo ca să cumpere pielea și să negocieze produsele scoase din mină. Ar fi un ghinion teribil să nu găsești un loc să te îmbarci. Nu lăsa impresia că fugi; găsește-ți un motiv pentru călătorie, un scop aparent. Mâine va fi prea târziu, ți-o repet, așa cum am făcut-o și pentru Micha sau Lana. Ia-o la sănătoasa fără să mai privești înapoi, gândește-te că în urma ta există colții câinilor și șobolanilor... Și ai oamenilor din

acest oraș.

Bătrâna tăcu, respirând anevoie. Un firicel de salivă îi cursese pe bărbie.

An înghețase până în măduva oaselor; era ca și cum, pentru prima data după atâția ani, lua cunoștință de suflarea albă a frigiderelor. Se cutremură.

— Plec, murmură ea.

Mâna Rebeccăi deveni mai grea pe șoldul ei. Cele două femei nu mai aveau ce să-și spună. Tânăra se sculă în picioare, ținându-și cu stângăcie brațul drept în față, de parcă ar fi fost o sculptură în ghips, pe care trebuia s-o ferească de șocuri.

— Du-te!

An nu mai întoarse capul, deja ajunsese pe culoar, gâfâind, având grijă să înăbușe zgomotul pașilor săi. Din fundul sacului de dormit recuperă punga ce conținea suma totală a primelor acordate de către Măcelari la fiecare tranșare reușită, precum și o pelerină de stofă uzată, a cărei glugă și-o trase peste păr. Nu mai avea nevoie de nimic altceva, de altfel nu poseda nicio avere. În momentul când se strecura în ascensorul ce trebuia să o ducă la poalele zidurilor abatorului, ea se surprinse gândind: *Visez, e un coșmar*, cu speranța puerilă că acest gând, aidoma unei formule magice, avea să risipească cețurile îngrozitoare în care se zbătea de la începutul serii. Dar nu se întâmplă astfel.

Unde aș putea să mă duc? Întrebarea continua să-i zumzăie în străfundurile sufletului, fără ca ea să-i poată oferi nici măcar umbra unui răspuns. Se asemuia cu o prizonieră ce își părăsește celula pentru a se trezi în plin deșert. Un vechi vis din copilărie țâșni în cele din urmă prin straturile de uitare ce o acopereau.

Orașul-vitraliu...! De ce n-ar fi pornit în căutarea lui? *Dumnezeule*, medită ea, *sunt pe cale de a-mi regăsi propriile urme! Cercul se închide...*

Cabina se opri cu un șuierat de aer zvâcnind. Poarta

metalică culisă. Tânăra femeie se afla în piața cea mare. Se simți îmbrâncită de grupuri zgomotoase. Din toate părțile, lumea se îndrepta spre locul unde se ținea licitația; negustorii de vin rostogoleau butoaiele cu sânge fermentat, comisii[18] împingeau tomberoane cu carne crudă. Ici-colo, carnivorii izbucneau în râsete stridente și agresive, luându-i în zeflemea pe nomazi.

— Sunt la fel de palizi ca și napii lor! șuieră un tânăr cu colți strălucitori, declanșând cotcodăcitul isteric al grupului de fete ce-l însoțea.

Oamenii deșertului mergeau însă din dugheană în dugheană ignorând provocările, cumpărând obiecte de primă necesitate: cuțite, unelte de toate formele, spumă de ras. Erau serviți cu comentarii ironice, până și cea mai măruntă achiziție obligându-i să irosească zeci de vorbe fără rost. Orășenii simțeau o plăcere diabolică să-i facă să aștepte, dar și să mărească prețurile în chip abuziv. Orice reprezenta un pretext pentru mii de chinuri meschine, pentru tot atâtea umilințe. Iar ei, nomazii, își plecau capetele, strângând din dinți, încăpățânându-se să rămână calmi, socotind că o noapte plină de necazuri nu cântărea prea greu în comparație cu douăsprezece luni de pace. Ei zâmbeau, gândindu-se că în zori aveau să ia din nou drumul deșertului, lăsând masa îndesată a orașului departe în urma lor, aidoma unui șancru[19] altoit pe nisip...

An se apropie de un bătrân a cărui djellaba[20] era plină de arsuri. Cicatrice lucitoare brăzdau obrajii săi ridați și dosul palmelor, acolo unde vântul lovise în mai multe rânduri.

— Aș dori un loc într-o caravană, începu ea, luându-și inima

---

18 Comis-voiajor agent comercial ambulant care se deplasează dintr-un loc în altul în căutarea de beneficii sau furnizori.

19 Ulcerație a mucoasei sau a pielii, apărută la locul de pătrundere în organism a unor germeni infecțioși.

20 Haină lungă și largă, desfăcută pe părți, cu glugă, purtată în Africa de Nord.

în dinți, am bani ca să plătesc... Cu cine trebuie să vorbesc?

Vreme de un minut interminabil, bătrânul rămase neclintit, fără să răspundă, făcând-o pe tânără să se întrebe dacă nu cumva era surd sau dacă nu refuza să-i vorbească. În clipa când se răsucea pe călcâie, auzi vocea bărbatului, joasă, răgușită, ca a aceluia ce s-a obișnuit mai mult să tacă.

— Nu există decât o singură caravană care te-ar putea interesa în seara asta, frumoaso. Cea a tribului lui Gahl. Neamul lui e bogat și va cumpăra pielea. Ceilalți vor pleca așa cum au venit. Nu vor ajunge prea departe, firește, căci se vor alege cu covoare vechi ce vor crăpa după două săptămâni, sau vor întârzia în oraș, până când miliția carnivorilor îi va azvârli în șanț și atunci ei vor deveni Jefuitori și vor încerca să pună mâna, prin violență și furt pe teritoriul altora. Vor merge prin deșert cățărându-se pe spinarea fiarelor-munți, organizând ambuscade în care să atragă călătorii izolați. Dacă vrei să fii sigură că vei pleca, du-te să-l cauți pe Gahl, el singur va părăsi, în noaptea asta, orașul cu o piele nouă și solidă, cu un pământ fertil pentru ai săi. Cămilele sale dorm de-a lungul zidului de răsărit. Du-te și discută cu el, iar dacă nu-ți ajung banii, oferă-i pântecul tău. Gahl e un bărbat lacom!

Bătrânul izbucni într-un râs strident, apoi se cufundă din nou în starea de apatie. An își strânse mai bine pulpanele pelerinei uzate; mulțimea se îndesa odată cu scurgerea fiecărui minut și ea se văzu nevoită să dea din umeri ca să-și croiască drum.

8

Acum cămilele erau așezate în ordine pe întregul perimetru al curții interioare a orașului-abator. În cortul de pânză cenușie, ridicat în mare grabă, Gahl tocmai își dezbrăca vechiul combinezon, pe jumătate ros de nisip. Bărbatul avea multe arsuri, din fericire superficiale. Băsici pline de apă îi umflau carnea, acolo unde pielea cedase, fiind devorată de particulele de siliciu acid. În mod inevitabil, avea să rămână cu cicatrici, mari cercuri lucioase lipsite de păr, netede și palide ca pielea unei vezici întinse la maximum.

Căpetenia oftă. Tensiunea nervoasă ceda locul unei oboseli imense și totuși noaptea era abia la început. În spatele lui, bucata de țesătură ce masca deschizătura cortului foșni, pusă brusc în mișcare de formele voluminoase ale lui Sarah, doica obeză și cheală. Gahl nu-și întoarse capul. Știa că femeia înțepenise acolo, sprijinindu-și mâna dreaptă pe umărul pustiului gol ce n-o mai părăsea de când... Ea privea, probabil, umflăturile de pe pulpele lui, poate chiar ținea în mână vreun vas cu unguent sedativ. Într-un minut, avea să-i propună să-l ungă...

Gahl se grăbi să-și îmbrace tunica de postav roșu și să-și tragă cizmele în picioare, strângând din dinți când stofa i se freca de răni. Sarah nu scoase o vorbă. Oricum, bărbatul nu mai avea niciun chef s-o vadă sărindu-i în ajutor. Tot ce fusese între ei se terminase...

Totuși, nu mai putea s-o ignore multă vreme; se răsuci așadar pe călcâie, iar pe buze îi înflori un zâmbet artificial.

— Ia te uită, lume nouă!

Doica schiță un gest moale, parcă a lehamite.

— Sosesc. Blana e foarte frumoasă, ar trebui...

Gahl n-avea nevoie de sfaturile ei. Doar el era șeful. Șeful. Femeia ar fi trebuit să știe asta și să se comporte ca atare, în loc să rămână acolo, frământând clavicula acestui puștan palid și rahitic, cu privire absentă și vicleană, cu...

Își bombă pieptul, umflându-și plămânii la maximum, aidoma unui cocoș ce se pregătește de luptă. Licitația, singurul lucru la care trebuia să se gândească era licitația. Să se ducă la fața locului, să-și cântărească din ochi adversarii, să le estimeze resursele. Nu, era inutil, știa asta. Un pretext, doar un pretext pentru a face abstracție de prezența femeii și a copilului. Brusc, gesticulă nerăbdător.

— Spune-i să iasă! rosti el cu voce seacă.

O clipă crezu că doica avea să-i poruncească să tacă, poate chiar să-l pălmuiască, dar ea se mulțumi să-l împingă pe băiat spre deschizătura adăpostului, fără să scoată o vorbă.

— Ai cumva situația la zi a socotelilor? întrebă Gahl numai cu scopul de a spune ceva.

Sarah îi întinse un pergament împăturit în patru, pe care bărbatul se prefăcu a-l parcurge. Vacarmul ce răzbea din exterior îi umplea capul. Ici și colo, orchestre rustice începeau melodii zgomotoase, punctate din plin cu pocnetele cuferelor mari și cu țipetele metalice ale cimbalelor[21].

— Licitația urmează să înceapă, urlă o voce deformată de un megafon, deschiderea licitației într-o oră... O oră...

— Pari obosită, remarcă el pe un ton ce se dorea conciliant, culcă-te, odihnește-te! Știi bine că nu putem rata această târguială, noi suntem cei mai bogați, nu-i vorba decât de o simplă formalitate...

Femeia ridică din umeri.

— Nu asta mă neliniștește, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. Îți aduci aminte ce trebuia să faci? Ceea ce trebuie să

---

21 Vechi instrument muzical compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul.

cauți?

Gahl fu obligat să lupte împotriva valului de mânie ce-i aprinsese obrajii. Drept cine îl lua? Drept un om lipsit de creier? Drept un…

— Odihnește-te! porunci el pe un ton tranșant. De îndată ce licitația se va termina, o să…

Bărbatul mișcă din umeri, privind cum Sarah se prăvălește în culcușul său. Goală-pușcă, balon de carne netedă, balenă albă, cu mamelele atârnându-i peste burdihanul dilatat, aproape transparent. Câteodată avea impresia că e un fruct prea copt, sub presiunea propriei greutăți. Craniul său ras, strălucitor, îi accentua obezitatea și totuși nicio clipă doica nu inspira dezgust. Curbele sale monumentale nu erau străine de o anumită frumusețe senzuală, de o grație stranie și moale. Era ca și cum ea n-ar fi fost infirmă, ci ar fi aparținut unei alte rase, venind din altă lume. Ea era frumusețea, excesul, belșugul… Se revărsa, se legăna, mare de grăsime, marmură lichidă abia vârstată cu albastru. Oare câți ani avea? De unde venise? Gahl n-ar fi știut să răspundă.

El nu știa decât un singur lucru: pe Almoha, deseori dădacele îl însoțeau pe protejatul lor până la mormânt. Tradiția le acorda un loc permanent în patul conjugal, atunci când copilul, pe care-l îngrijiseră o viață întreagă, se căsătorea. Și nu de puține ori, după ceremonia de unire, soților li se oferea un pat de trei locuri, numit de obicei „patul înțelepciunii”. Circula zvonul că, în caz de sterilitate a tinerei neveste, doica era cea care asigura descendența casei respective, lăsându-se fecundată de către stăpânul său. Bineînțeles, acest lucru era ținut în mare secret, ceea ce nu împiedica unele limbi clevetitoare să vorbească despre anumiți copii, alintându-i cu apelativul „al celei de-a treia perne”. În confuzia angoaselor sale din adolescență, Gahl se întrebase deseori dacă nu cumva și el se trăgea tot dintr-a „treia pernă”, dar niciun amănunt din palidele sale încercări de anchetă nu-i permisese să stabilească dacă ipotezele ce le

vehicula erau reale.

Căpetenia ieși din cort, mergând de la un grup la altul, ciulind urechea la poveștile negustorilor, la plângerile emigranților. Uneori era recunoscut și salutat:

— Respectele mele, Gahl! Merge treaba? Și doica ta? Frumoasă bucată, nu-i așa? Când mi-o împrumuți și mie? Ai grijă, nu ești prea gras, o să te consume până la măduvă. Ar fi mai bine să nu exagerezi cu amorul în deșert! Sigur!

Asemenea glume reprezentau picanterii obișnuite. Bătrânii râdeau, bucuroși de butadele lor, conducătorii cămilelor își dădeau între ei lovituri de cot, schimonosindu-și gura în moduri obscene. Gahl zâmbea și trecea mai departe fără să răspundă. Știa că datina le obliga pe doici să satisfacă nevoile sexuale ale stăpânului lor când acesta nu avea o femeie alături. Era un act considerat drept normal și al cărui temei nu mai fusese luat în discuție de vreme îndelungată. Lui Gahl însă nu-i plăcea deloc să se gândească la asta. În străfundurile ființei lui, o voce striga că Sarah ar putea fi propria-i mamă, cu toate că niciodată nu-l lăsase să înțeleagă așa ceva și această eventualitate îi îngheța sângele în vine, cu atât mai mult cu cât, practic, era sigur că o posedase cu forța, într-o seară de beție, cu puțin timp înainte ca bănuiala să i se insinueze în suflet. Până și în cele mai vechi amintiri, umbra guvernantei îl veghease întotdeauna. Crescuse înconjurat de recomandările lui Sarah, de spaimele lui Sarah, de poruncile lui Sarah...

Între ei nu exista niciodată o veritabilă tandrețe, ci mai degrabă transferuri de instincte, ca la animale. Capul său culcat pe pântecul gol al doicii, mâna sa între sânii enormi.

— Tu ești calul meu, îi spunea el câteodată, mi-ar plăcea să mă urc pe șalele tale și să te fac să galopezi. Ți-ar plăcea loviturile de cravașă? Spune! Și pintenii?

Iar ea răspundea inevitabil:

— Da, mi-ar plăcea.

O dată sau de două ori, pe când era mai tânăr, o obligase

să-l care pe umeri de la un capăt la celălalt al pielii, frecționându-i, seara, omoplații cu un șomoiog de paie ce-i zgâriau pielea lăptoasă. O tiraniza pur și simplu, îmbătându-se de puterea sa cea nouă. În acea epocă, Sarah îl fascina. Se simțea ca și cum ar fi fost stăpânul unui munte de carne mișcătoare, al unui pahiderm cu pielea moale. I se părea că doica ar fi putut, dacă asta i-ar fi fost dorința, să dărâme un zid cu o lovitură de șold, să oprească un cal în galop strângându-l între sânii ei, să-i golească de sămânță pe toți bărbații unui corp de gardă, să nască o turmă de hipopotami. Cu timpul, Sarah își pierduse prodigioasa vitalitate. Rătăcirile din oraș în oraș, uzura pricinuită de drumurile reluate în permanență îi știrbiseră încetul cu încetul din aura de zeiță wagneriană și uneori, seara, privind-o pe furiș, Gahl începea să creadă că ea nu mai era decât o femeie obeză și obosită, cu respirația grea și agitată...

— Asta e ultima mea călătorie, murmurase ea când își ocupase locul în caravană, ultima...

Instinctiv, Gahl intuise că Sarah nu greșea.

Acum, când ajunseseră la abatoare, bărbatul era groaznic de obosit și nici femeia nu părea în cea mai bună formă. Pielea ei căpătase o nuanță cenușie, pământie, provocând un efect teribil. Deseori, ea încremenea, cu brațul stâng încordat, de parcă ar fi fost cuprins de o crampă neașteptată, în vreme ce cu dreapta se apăsa pe piept. Apoi aspira o gură mare de aer și înjura pe înfundate.

O să moară, se gândea Gahl, fără să reușească a se lămuri dacă această evidență i-ar produce vreo pagubă. *O să moară...*

Călătoria durase o eternitate. În două rânduri, își făcuseră tabără pe spinarea unui animal-munte. Într-o seară, Sarah îl trăsese lângă ea și, cu această ocazie, bărbatul remarcase că mirosul pe care-l răspândea se schimbase, că ochii îi erau umbriți de cearcăne profunde.

— Știi ce trebuia să faci? îi murmurase la ureche. Nu uita că, negreșit, va fi nevoie de cineva care să mă înlocuiască, care să se ocupe de copil, când nu voi mai fi aici. Mă bizui pe tine. Caută o înlocuitoare, da, asta e de datoria ta. Ai împlinit treizeci de ani, acum trebuie să devii un bărbat adevărat...

... Să devină un bărbat adevărat. Detesta această perspectivă, detesta aranjamentele făcute de Sarah. O detesta pe Sarah. Înfășurat în pătură, Gahl se complăcuse să-și imagineze, mai bine de o oră, în ce fel urma să i se schimbe viața dacă doica avea să moară.

Spectacolul pieții sufocate de mulțime îl smulse din gândurile sale. Lumea se masase în jurul giganticei piei. Câțiva bărbați, probabil șefi de trib, îi verificau suplețea cu podul palmei sau apucau cu degetele câte un smoc de peri, înainte de a se ridica în picioare, dând din cap cu un aer complice. Gahl dorea să se abțină de la asemenea ticuri de geambaș, ce nu ascundeau în ele niciun strop de știință adevărată. O piele nouă era impecabilă la cumpărare; ea nu-și dezvăluia slăbiciunile decât pe parcursul anilor, eventualele defecte rămâneau nedetectabile în momentul vânzării. Nu servea la nimic să joace rolul cumpărătorului neîncrezător, obișnuit cu toate vicleșugurile. Aici, pentru a face o afacere bună, nu puteai să te bazezi decât pe steaua ta norocoasă.

Se lăsă să cadă într-unul din acele jilțuri de lemn rezervate conducătorilor. Toate aveau să meargă foarte repede, fiindcă dispunea de credite importante. Își încleștă degetele pe rezemătoarea pentru coate, nerăbdător să isprăvească totul. Veritabilele probleme aveau să vină abia după aceea. Vocea lui Sarah îi răsuna în minte:

Nu uita, cineva care să mă înlocuiască, cineva care să se ocupe de copil când nu voi mai fi aici...

Țiuitul unui megafon ce anunța începutul tranzacțiilor îl făcu să tresară. Imediat, o tăcere de moarte se abătu asupra curții înconjurate de zidurile fortăreței.

— Primul lot, cântă cornetul de fier ce difuza lenta psalmodiere a comisarilor-evaluatori, un covor nou pentru sol. Suprafața: două mii de metri pătrați. Grosime standard: cincisprezece centimetri. Blană în perfectă stare, foarte deasă, fără peliculă sau paraziți. Păr nedespicat, secreții seboreice normale...

Gahl închise ochii. Descrierea mai dură încă un minut bun, apoi, în sfârșit, răsună formula rituală de deschidere a licitației:

— Preț fixat: două milioane de credite sau echivalent, după expertiză și evaluare.

Primele cifre țâșniră din toate părțile într-un ritm accelerat, apoi, pe măsură ce suma lua proporții, strigătele cumpărătorilor deveniră mai puțin numeroase.

— Patru milioane de credite sau echivalentul, aruncă deodată o voce răgușită.

— O dată... De două ori...

— Cinci milioane, căscă Gahl.

Jilțul dur, incomod, îi frângea șalele. Nu mai avea decât o dorință: să treacă la continuarea programului, singura sa dorință cu adevărat importantă. În jurul lui, se făcură auzite murmure indignate. Nu respectase obișnuita progresie lentă, punând capăt cu brutalitate oricărei relansări, într-un mod nepoliticos, aidoma unui individ care se plictisește. Câteva reflecții atacară lipsa de educație a tinerilor șefi, dar lui Gahl puțin îi păsa de părerea celorlalți. Delegatul abatoarelor veni să se intereseze de coordonatele caravanei sale, pentru a putea efectua evaluarea pieselor de schimb.

— Patru mii de iepuri fumegători, intră căpetenia în detalii, opt mii de păsări-artificii, cu șase și nouă culori. În total, fac mai mult de zece milioane de credite!

Politicos, funcționarul murmură admirativ, notă efigia clanului și decalcă[22] sigiliul de bronz sudat pe pectoralul

22 A copia, a transpune un desen copiat pe o hârtie transparentă, pe o altă hârtie, pe o placă, pe o stofă etc.

tânărului pe o plăcuță de argilă moale.

— Mâine dimineață, totul va fi pregătit, încheie el, îndepărtându-se după ce se înclină în fața-i.

Deja se trecuse la al doilea lot, deșeuri de blană de categoria a doua. Gahl își luă tălpășița, strecurându-se cu dezgust.

De fapt, acum, când se gândea mai bine, își dădea seama că totul se schimbase din momentul în care apăruse copilul. Când, după două luni de absență, Sarah revenise, ținând de mână acest puști pricăjit, cu pielea prea palidă pătată cu pistrui, el înțelesese că domnia sa se isprăvise, că Sarah îl izgonea în afara câmpului afecțiunii sale. Acum era bărbat în toată firea, nu mai avea nevoie de ea. Pe viitor, avea să-i adreseze doar cuvinte distrate, fraze găunoase și politicoase cum i-ar fi înșirat oricine. Sarah îl uitase. La început, el încercase să se împrietenească cu acest băiețel osos și gol (era un calcul pur, o manevră pentru a se apropia din nou de doică), dar femeia – ca și cum ar fi ghicit capcana – reușise întotdeauna să-l sustragă de la tentativele sale de seducere.

— Lasă-l în pace! decreta ea pe un ton autoritar, necunoscut lui până atunci, lasă-l, el nu trebuie să ducă aceeași viață ca și ceilalți. De fapt, el nici nu este ca toată lumea. Nimeni să nu încerce să-i vorbească, n-ar fi bine nici pentru el, nici pentru noi...

Pe moment, Gahl ridicase din umeri, nevăzând în această declarație decât o modalitate de a-l umili, o manieră de a-l face să priceapă că nu mai reprezenta nimic altceva decât un bărbat necioplit și fără haz, cu trup greoi, aspru, acoperit de păr. Și, preț de o secundă, invidiase pielea diafană a adversarului său, chipul marmorean, pântecul său lipsit de pilozitate, nasul său trandafiriu, transparent ca un porțelan și scuipase de ciudă.

Apoi însă, distanțându-se, simțise că vorbele doicii ascundeau greutatea unei amenințări difuze, umbra unei puteri vătămătoare și periculoase și începuse să-l privească

pe copil cu neîncrederea rezervată de obicei fiarelor îmblânzite, susceptibile de a-și regăsi întreaga ferocitate atunci când te aștepți mai puțin.

Numeroase întrebări rămâneau fără răspuns: unde își descoperise doica protejatul? Ce urmează? Și la ce servise acea călătorie epuizantă, de vreme ce starea sănătății, mereu în declin, o îndemna dimpotrivă să evite orice efort? Gahl își amintea pregătirile minuțioase de dinainte de plecare, hărțile adnotate, cărțile de farmece împănate de semne, mormanul de rulouri. Iar când masiva femeie găsise în sfârșit ceea ce căuta de ani întregi, își azvârlise toate hârțoagele în nisipul devorant, nelăsând nimic în urma ei care să furnizeze măcar umbra unei explicații. Sarah plecase cu o singură cămilă-carapace, fără să-i spună nimic lui Gahl și vreme de mai multe săptămâni el crezuse cu adevărat că doica părăsise tribul pentru a se duce să moară în mijlocul deșertului, așa cum procedau deseori îngrijitorii de cămile, preferând să-și lase rămășițele pământești să se mumifice în interiorul nacelei de răchită decât să-și lase corpul pradă nisipului, care nu iertа nimic, înghițind totul, oferind imaginea dezolantă a unui neant definitiv. Se înșela; avusese posibilitatea de a-și da seama de asta când o văzuse reîntorcându-se, slăbită, mai bolnavă ca niciodată, trăgând după ea pe acest puști apărut de cine știe unde, care – de atunci – mergea în fundul gol și cu coastele ieșite în afară, fără să încerce nici măcar o singură dată să se joace alături de cei de aceeași vârstă cu el.

Gahl știa foarte bine că Sarah, ca mulți dintre semenii săi, poseda cunoștințe aprofundate în nenumărate domenii științifice sau esoterice, iar acum avea certitudinea că uriașa femeie, simțindu-și sfârșitul aproape, dorise din toate puterile să ducă la capăt problema pe care o sucise și o răsucise o viață întreagă în tainița țestei sale, dublându-și existența de servitoare și sclavă cu o prodigioasă activitate cerebrală, ce o elibera de hazardul condiției sale. De altfel,

nu ea era cea rugată să intervină atunci când o piele prezenta simptomele unei boli ce aducea prejudicii clanului? Nu cunoștea ea filtre și unguente care calmau sau...?

Gahl strânse din dinți. Când Sarah avea să moară, puștiul avea să-i fie urmaș? Dorise să-i lase acestuia moștenire întreaga sa știință, socotind că prezentul protejat era prea obtuz la minte ca să înțeleagă până și lecția cea mai neînsemnată? Pe tema asta, tânărul bărbat păstra ascuns înlăuntrul lui o mânie rece și vanitoasă. Și, ca o culme a ghinionului, unirea de piei pe care o aprobase și pe care conta pentru a-și consolida prestigiul de nou șef se soldase cu o catastrofă. O clipă, fusese tentat să răstoarne situația folosind în mod judicios câteva fraze de genul: „De când țâncul ăsta a venit aici, am avut parte numai de necazuri”, dar rușinea îi oprise vorbele pe buze și astfel pierduse ocazia de a nimeri două ținte dintr-o lovitură. De atunci, își reproșa mereu această slăbiciune.

Uneori, înainte de a adormi, se lăsa furat de vise, închipuindu-și că, de îndată ce doica era dizolvată de nisip, el îl surghiunea pe vecie pe copil sau aranja lucrurile în așa fel încât să-l piardă în labirintul străzilor unui oraș oarecare, abandonându-l cruzimii binecunoscute a Meșterilor Măcelari. Desigur, nu era vorba decât de niște fantasme fără consistență. Niciodată nu avea să reușească să-și adune tot curajul necesar pentru o asemenea faptă. Totuși spera ca, după moartea doicii, să nu mai fie nevoit să se încline în fața capriciilor moștenitorului ei, monstru juvenil burdușit de cunoștințe misterioase, exercitând o veritabilă fascinație asupra maselor.

Într-un mod neclar, Gahl simțea că era necesar să-și asigure puterea. Alegerea înlocuitoarei lui Sarah putea să-i permită această reașezare a forțelor. Era de ajuns să găsească o personalitate destul de maleabilă, s-o facă prin câteva privilegii acordate, aliata sa, să... Din păcate însă nu dispunea decât de foarte puțin timp pentru a selecționa

persoana potrivită. Cu orice preț, trebuia să angajeze o străină, pe cineva care rămânea insensibil la intrigile celor din clan și care nu se gândea decât cum să-l părăsească de îndată ce ar fi strâns o sumă onorabilă. În felul acesta, Gahl ar fi putut să schimbe doica în fiecare an, cu ocazia escalei rituale în orașele-abatoare, când se negociau produsele scoase din mine. Această reînnoire constantă a personalului ar împiedica să se țească legături prea strânse între copil și guvernanta sa. Așa ceva nu era greu de realizat, întrucât douăsprezece luni petrecute pe o piele trebuia să reprezinte o adevărată tortură pentru un locuitor al orașelor.

Șeful zâmbi, regăsindu-și calmul. Fără să-și dea seama, Sarah îi furnizase chiar instrumentul prin care avea să-și consolideze din nou puterea. Grăbi pasul, fără să știe cu adevărat încotro se îndrepta. Mergea la întâmplare de câteva ceasuri, străbătând străduțele cenușii în care mișuna o mulțime nedeslușită și zgomotoasă, împiedicându-se de palisade ce barau anumite căi, pe care era agățată obișnuita pancartă:

Trecerea interzisă. PERICOL! Turme de șobolani.

Un iz apăsător de carne alterată se lăsase peste zidurile fortăreței și, un moment, se gândise că, dacă s-ar apropia de cer, ar reuși să scape de înspăimântătorul miros. Era o greșeală; pe metereze, miasmele erau și mai puternice, exacerbate de ultimele raze ale soarelui. Avea impresia că încremenise în fața ușii unui cuptor uriaș în care un bucătar nebun pusese să se frigă o bucată de carne în plină putrefacție. Fusese cât pe ce să vomite pe deasupra crenelurilor. Își continuase căutarea, lăsând în urmă-i vacarmul licitațiilor. Colindase prin mai multe taverne. Chipurile feminine pe care le întâlnise acolo respirau viciul și decăderea; nu se punea problema să recruteze orice nimerea. Discutase cu o sumedenie de comercianți ce

vindeau rufărie sau cu artizani, prezentându-le problema în termeni aleși. Dorea o doică, pe cineva care să accepte un an de exil pe covorul chinului, urmând să primească un salariu foarte bun. Dacă zăngănitul pungii, pe care nu uita s-o agite, trezea flăcări în priviri, anunțul referitor la durata angajamentului imprima invariabil pe mutrele tuturor aceeași lipsă de entuziasm.

— Cum, îi azvârlise în față o matroană robustă, ai cărei sâni viguroși țâșneau dintr-o bluză prea larg răscroită, un an în care să mănânc numai legume? Nimeni n-ar rezista la un asemenea supliciu, bunul meu domn! Aici cu toții suntem carnivori, nu veți găsi pe nimeni să se învoiască a se otrăvi de bunăvoie, indiferent cât de mare ar fi suma propusă! Nu încape îndoială.

Gahl se mulțumise să ridice din umeri, apoi orele continuaseră să defileze, fără ca norocul să-i zâmbească. Acum începea să se îndoiască în privința succesului acțiunii sale și totuși trebuia să găsească pe cineva, dacă nu dorea ca, după moartea lui Sarah, copilul să fie încredințat unei femei din trib, ceea ce n-ar fi făcut decât să favorizeze integrarea sa. Pe când traversa din nou piața în direcția zidurilor răsăritene, o mână îi apucă mâneca. Mâna aparținea unui bătrân descărnat și, o secundă, el crezu că bietul cămilar îi cerea de pomană. În vreme ce căuta câteva monede prin buzunare, vocea celuilalt îi zgârie timpanele.

— Ai găsit-o pe fata aceea frumoasă care te căuta?

— O fată!

— Da, o fată cu pelerină albă, care voia un loc în caravana ta.

Gahl simți cum îl parcurge un frison de triumf.

— Zici că era o femeie cu pelerină albă?

Deja el scruta mulțimea bălțată, ce venea în valuri din ce în ce mai compacte. Îl părăsi pe bătrân, se cățără pe un morman de cutii și zări pata albă a unei glugi deplasându-se pe lângă dughene. Dând din coate și din umeri, bărbatul își

croi drum prin marea de oameni emanând mirosuri grele. Când își puse mâna pe brațul tinerei, aceasta tresări.

— Mă căutai? întrebă el fără niciun preambul.

— Tu ești Gahl?

— Întocmai și știu ce dorești. Poți veni cu noi cu o singură condiție: îți vei plăti călătoria după cum îmi va fi mie de folos...

— Am bani...

— N-am nevoie de ei...

An își mușcă buzele; știa că o femeie singură era nevoită să-și pună pântecul la dispoziția tuturor membrilor clanului care o doreau. Faptul în sine reprezenta o convenție obișnuită dintotdeauna. Gahl îi ghici gândurile și schiță un gest de negare.

— Nu, nu e vorba de asta. Te voi duce unde vei dori, cu condiția să accepți să te ocupi de un copil a cărui doică urmează să moară...

— Cât timp?

— Nu știu, să zicem un an...

Perioada impusă nu era exagerată. Cine se aventura în lungul drum prin deșert devenea tributar ritmului specific al clanului ce se deplasa de la o mină la alta și care nu intra într-un oraș decât o dată la treisprezece sau paisprezece luni. Circulau zvonuri despre unele trasee ce ar fi depășit un deceniu, dar bineînțeles că asemenea ciudățenii reprezentau cazuri excepționale.

— Accept, murmură ea, accept să am grijă de copil. De fapt, caut un oraș-vitraliu, îl cunoști cumva?

— Am auzit vorbindu-se de el, minți Gahl. Vino...

Șeful o apucă de mână, ducând-o spre un cort pe care vântul îl umfla ca pe o sferă de stofă. În pragul lui, pustiul îl privea apropiindu-se, cu ochii ficși, nepermițând nimănui să-i citească gândurile. An fu frapată de formidabila absență a pupilelor sale, ale căror două puncte simetrice păreau să se deschidă asupra unui hău de ape tulburi. Un moment avu

senzația că se găsește în fața unui fenomen rarisim de autohipnoză și simți tentația de a ridica mâna și a pocni din degete sub nasul micuțului, pentru a-l smulge din strania toropeală. Tânăra observă că falangele lui subțiri erau încleștate pe scoarțele unei cărți groase de farmece, legată în piele, pe care se distingeau numeroase pete de sudoare și de grăsime.

— El este? întrebă ea încet.

— El, încuviință Gahl.

— Cum îl cheamă?

Șeful tribului înălță din umeri.

— N-are nume...

Cei doi intrară în cort. O dogoare de seră, umedă, grea le apăsă umerii și tânăra femeie, obișnuită cu frigul uscat din camerele frigorifice, fu cât pe ce să leșine. Înainta clătinându-se și se împiedică de trupul unei femei imense, întinsă pe jos, a cărei respirație șuierătoare era întreruptă de o tuse răgușită.

— Sarah, spuse Gahl, iată fata pe care mi-ai cerut-o...

An îngenunche, coborându-și gluga pe umeri.

— Autonomă, gâfâi doica, al cărei craniu ras lucea de sudoare. Ea întinse mâna pentru a atinge buclele grele și albe.

An dădu ușor din cap.

— Nu face nimic, murmură bolnava, nu contează...

Gahl plescăi, oarecum iritat.

— Plecăm mâine în zori! încheiase el brusc discuția.

Atunci când se ridică din nou în picioare, An simți în ceafă sunetul unei melopei nedeslușite, în care pluteau frânturi din ceva asemănător unei stranii numărători inverse. Întorcând capul, îl descoperi pe copil, înțepenit într-o atitudine hieratică[23]. Chipul său aplecat peste cartea deschisă,

---

23 Care reprezintă sau susține reprezentarea personajelor în atitudini convenționale, solemne, rigide, conform regulilor fixate de canoanele religioase.

atinsese un grad înspăimântător de depersonalizare. Tânăra femeie îi dădu ocol, fără să îndrăznească să-i vorbească, fascinată de paginile mari lucitoare, cu coloane paralele de cifre. Un formular, probabil, sau vreo tablă numerică exhaustivă, folosită odinioară în școli. Pe vremea când școlile încă mai existau...

9

Vreme de mai multe ceasuri, An luptase împotriva salturilor bruște ale stomacului său revoltat, înghițind într-o cadență din ce în ce mai rapidă. Rătăciseră săptămâni întregi printre dune, cățărați pe spinarea cămilelor.

Balansul permanent al animalului o azvârlise, sughițând amarnic, în fundul litierei de răchită împletită, sub privirile ironice ale nomazilor și ea fusese nevoită să-și vâre în gură o bucată de stofă, pentru a nu-și vărsa mațele în fața tuturor. Fusese o traversare interminabilă...

Sarah o ținuse în permanență de mână.

— Nu trebuie să ne arătăm prea exigenți, murmură, întinzându-i la intervale regulate o ploscă umplută cu apă călduță, pentru ca ea să-și poată șterge bărbia acoperită de vomă. Totul e să ajungem sănătoși...

Dădaca avea dreptate.

La capătul unui lung periplu, pielea fusese desfășurată undeva, pe o ondulație oarecare a deșertului. An își pierduse simțul orientării. Câmpia galbenă, de o uniformitate halucinantă, nu oferea niciun punct de reper, iar creasta sau buchetul de trandafiri de nisip pe care, uneori, încerca să le ia drept borne de etalonare erau regăsite, perfect reproduse, la o sută de metri mai încolo, semănând în suflet îndoiala că ar sta pe loc, spaima că ar bâjbâi pe propriile urme prin acest labirint plat în care pietre, dune și cristale aveau toate aceeași înfățișare. Încetul cu încetul, capul tinerei femei se preschimbase într-o vezică cu pereți fragili, plini de un sânge gros ce zvâcnea surd. Fiecare pas al cămilelor, fiecare

izbitură trezeau pulsații dureroase în capătul superior al coloanei sale vertebrale, în vreme ce balansul cadențat al animalelor în marș îi provoca în stomac un atroce ruliu. Când, într-un târziu, cămilele își înțepeniseră lungile labe acoperite cu os, oamenii desfăcuseră pielea, a cărei prospețime îi conferea moliciune și maximă aderență.

— Acum or s-o fixeze, îi explicase doica, arătând spre un grup de beduini care, din loc în loc, înfigeau în sol mari cuie artizanale prin grosimea covorului. E necesară treaba asta, cel puțin la început. În zilele ce urmează tăbăcirii sale, teritoriul face întotdeauna febră. Nervii din piele își amintesc de tăiere, de răzuire, de cuțite și mușchii superficiali se contractă. Toată suprafața este cuprinsă atunci de spasme ce sfârșesc prin a declanșa o veritabilă mișcare de târâre. Seamănă cu o reptilă tăiată în două care ar începe să se târască pentru a-și găsi jumătatea inferioară, o mochetă azvârlită la gunoi ce ar pleca brusc în căutarea întunericului din care făcea parte la început: apartamentul, casa...

An înălțase din sprâncene.

— Vrei să spui că fiecare blană încearcă să se unească cu corpul de care a fost separată?

Sarah dăduse din cap în tăcere.

În continuare, ele nu mai avuseseră ocazia să stea de vorbă. Cu toții fuseseră nevoiți să se înhame la treabă; trebuiau ridicate corturile, un soi de wigwam-uri, confecționate cu ajutorul unor pânze aspre, stivuite pe o grosime de trei centimetri și cusute cu fir de cupru. Vânturile nisipurilor corozive rodeau aceste colibe cu un apetit disperat, bătându-și joc de textura pereților, ce era totuși similară cu cea a vestelor antiglonț de odinioară. Doar câțiva notabili aveau parte de adăposturi speciale asamblate cu ajutorul unor resturi de epidermă de animal-munte, recuperate de la abatoare. Apoi, în genunchi, vreme de multe ceasuri, cu șalele împunse de crampe cumplite în tovărășia altor femei, An trebuise să se deplaseze de-a-ndărătelea, șold lângă șold,

incizând pielea pe doi sau trei centimetri, pentru a strecura acolo, cu multă grijă, câte un bob scos din săculețul pe care o matroană i-l legase în jurul gâtului. Femeile se târau înapoi în armonie, țintind cu crupele lor cerul, însămânțând covorul viu, încercând să uite contactul aspru al curelei ce le rodea ceafa până la carne, frecarea săculețului de sânii lor goi.

— Semințele roșii dau naștere așa-zișilor spotiaci, adică fructele „de stele”, îi explicase una dintre vecinele sale de muncă, iar cele albastre și galbene, unor tuberculi pentru supă și pentru făină. Cele verzi...

Când soarele începuse să coboare dincolo de linia orizontului, An putuse în sfârșit să se ridice în picioare. O bară dureroasă îi bloca șalele, susținându-i vertebrele cu cimentul oboselii. Atunci Sarah o luase de mână și o duse până la un cort ale cărui prime două straturi se cojeau sub efectul unor insolații repetate.

Întunericul se lăsase cu rapiditate ștergând hotarele insulei de blană.

— În timpul nopții nu trebuie să ieși afară, murmurase femeia obeză, nu există lună și ai putea să părăsești suprafața protectoare fără să-ți dai seama și să cazi în nisip. Asemenea nenorociri s-au întâmplat de mai multe ori, căci nu se folosește niciun soi de lumină – nici foc, nici torțe – șefilor le este frică de un incendiu care ar distruge pielea și le-ar speria cămilele, făcându-le să-și ia tălpășița.

An se lungise pe „iarbă”. Perii se umeziseră din cauza transpirației provocate de o febră ușoară și, din când în când, o crispare bruscă a solului îi gâdila omoplații. Dormi fără vise.

A doua zi, de dimineață, curiozitatea tinerei fusese trezită de manevrele ciudate ale unui omuleț obez îngenuncheat în mijlocul covorului. Înarmat cu un aparat de tuns, respectivul personaj se apucase să elibereze un pătrat cu latura aproximativ de un metru străduindu-se să obțină unghiuri drepte perfecte, măturând partea tunsă cu palma, retușând

ici-colo linia tăieturii, mânjind solul cu spumă de ras, ascuțind un brici lung și drept.

— Ce face acolo? întrebase ea înspăimântată la culme.

Sarah schițase un gest vag:

— E istoricul tribului. Săptămână după săptămână, el va tatua istoria noastră pe piele, ca pe pagina unei cărți. Dacă rămânem mai mult timp, scrierile sale ajung să șerpuiască sub pașii noștri, între rândurile de legume, între tufele de peri, într-o linie sinuoasă și violetă ce cuprinde toate faptele și gesturile noastre. E o practică obișnuită. El va vorbi despre tine, despre mine, despre bârfe, despre înșelăciuni, în mici caractere ce nu vor putea fi șterse niciodată. Individul nu se preocupă prea mult de adevăr; singura sa grijă o constituie pitorescul. Dacă ești curioasă, ai putea să te duci mâine să citești ceea ce gândește despre tine sau ceea ce murmură ceilalți în legătură cu tine. În general, este destul de surprinzător. Cel ce tatuează nu riscă nimic, misiunea sa este protejată de imunitatea sacerdoților, el e liber să colporteze cele mai cumplite bârfe, fără să fie nevoit vreodată să se justifice sau să-și citeze sursele, ceea ce – bineînțeles – nu face decât să încurajeze mărturisirile și delațiunile. Deseori, în zori, vei surprinde pe cei geloși și pe femeile adultere prefăcându-se că ar culege legume pentru a descifra cu coada ochiului ultimele cronici, curioși să vadă dacă sunt cumva pomeniți acolo. Câteodată, unii încearcă să cresteze pielea pentru a șterge cutare sau cutare pasaj în care sunt numiți în termeni puțin glorioși, dar asemenea practici atrag după ele puternice sancțiuni. Pedepse în cursul cărora te poți trezi cu spinarea sau burta presărate cu nisip arzător...

Doica încetase să mai vorbească, fiind străbătută de frisoane provocate de amintirea unei scene mai puțin plăcute.

La câtva timp după aceea, An avu ocazia să însoțească pe unul dintre tinerii tribului într-o deplasare pe spinarea

cămilei.

Ea se afundă în găoacea nacelei ce se bălăbănea de mama focului, convinsă că aceasta urma să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Calvarul dură patru ceasuri. Deodată, pe când căzu pradă moleșelii, puștiul care ținea hățurile împunse cu arătătorul drept în direcția unui patrulater de culoare închisă, uitat între două dune.

— Privește! țipă el cu o voce stridentă, în plină schimbare. O pagină de carte...

Stupefiată de această revărsare neașteptată de cuvinte, An nu fu în stare de altceva decât să rămână cu gura căscată, fixând prostește patrulaterul roz-murdar ce evoca perfect, trebuia să recunoască, o foaie de manuscris, o misivă gigantică.

— E mai degrabă o scrisoare, decât o pagină imprimată, reuși totuși să-l corecteze.

— E o piele veche, uscată, sterilă, îi explică puștiul. Cei ce-o locuiau au părăsit-o pentru a-și cumpăra alta nouă. Privește, este atât de veche, încât întreaga suprafață este acoperită cu tatuaje.

Băiatul avea dreptate; aplecându-se în afara litierei, An reușea să distingă perfect alinierea marilor caractere înclinate ce acopereau suprafața cojită, de la un capăt la celălalt.

— Astăzi, Maria a născut doi băieți, citi ea, primul a fost numit Lauro, al doilea Nel...

Pe măsură ce animalul înainta, paragrafele defilau, strânse unele în altele și odată cu ele anii.

— Ieri, Lauro și-a ucis fratele, pe Nel, în timpul unei păruieli, descifră ea mai departe, el avea treizeci și trei de ani.

Tânăra femeie era pur și simplu fascinată. Oamenii aceia plecaseră. Plecaseră până la unul, uitându-și trecutul, istoria. Lăsând această efemeridă la bunul plac al deșertului, semănând la întâmplare peste treizeci de ani de cronică,

imposibil de șters. Simțea cum o cuprinde o ușoară amețeală.

— Oprește! porunci ea. Vreau să cobor!

— Nu e deloc prudent, protestase băiatul, poate că mocheta a putrezit, piciorul tău o s-o străpungă, iar tu…

Dar deja ea se lăsa să alunece de pe crupa cămilei. Atinse ușor cu călcâiele spațiile pline și cele goale ale unei fraze pe care n-o înțelegea și care curgea dintr-o singură suflare, fără să arate nici cea mai mică slăbiciune în rectitudinea sa, pentru a se întrerupe două sute de metri mai încolo. An se întrebă prostește dacă literele aveau să se întipărească pe pielea sa scăldată de sudoare și, timp de o secundă, ea își imagină cum ambele tălpi îi sunt tatuate definitiv de o suită de silabe profetice a căror semnificație o va căuta veșnic.

— Trebuie să plecăm, gemu puștiul.

An se puse din nou în mișcare.

— Nu se ocupă nimeni de toate astea? întrebă ea, intrând iarăși în nacela de răchită.

— Ba da, recunoscu băiatul, un nebun. I se spune Ermitul. Cu ajutorul cămilelor, el remorchează fiecare piele până la bivuacul său. În felul acesta, a recuperat mai bine de o sută de bucăți; le stivuiește una peste alta și le coase pe o legătură, ca și cum ar fi vorba de o carte, dându-i și numele de „Cronica deșertului”. Dacă nu ne mai pierdem timpul pe-aici, ai putea chiar s-o vezi, înainte de asfințit.

Apoi niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă tot restul drumului. Spre seară, atunci când ultimele focuri ale asfințitului incendiau dunele, An putu să zărească, în mijlocul umbrelor nopții ce se năștea, tabăra nebunului. Vântul deșertului se juca printre paginile de piele ale giganticului volum plesnind ca un bici. De departe, ai fi zis că o mână invizibilă își răsfoia jurnalul intim în căutarea unei amintiri uitate, sau că un colos își parcurgea rapid agenda, pentru a găsi cine știe ce misterioasă întâlnire cosmică. Tânăra se gândi că, într-o bună zi și numele ei va domni undeva în

mijlocul acestei cărți vrăjite și simți un fior pe șira spinării.

Viața curgea încet pe suprafața pieilor. Era un soi de prezent încremenit făcut din repetiții neostenite, din secvențe reproduse la infinit. Aceleași cuvinte, aceleași gesturi. An deprindea existența monotonă a oamenilor deșertului. Uneori o însoțea pe Sarah în peregrinările sale. Era curioasă să afle tot. Mulțumită acestor numeroase escapade, ea se familiariză cu miile de dificultăți pe care le întâmpinau popoarele nomade. Era foarte cald și ea adormise. Deodată, vocea lui Sarah se făcu auzită ca un tunet:

— Sosim!

Tânăra își ridică pleoapele cu mare greutate și zări un pătrat de blană asemănător cu cel pe care-l lăsaseră în urmă. Populația se adunase la una dintre extremități, ca pentru a le întâmpina. O fracțiune de secundă, An avu impresia că reveniseră în punctul de plecare, într-atât de mult dispunerea corturilor, textura stofelor aminteau de tabăra lor de baștină. Deja doica sărise pe sol și începuse să pălăvrăgească aprins cu cel ce părea a fi șeful tribului.

— Parcă ar fi paralizată, explică bătrânului pe un ton vehement, ne este imposibil s-o îndoim, s-o facem sul. E ca o dală de piatră!

Și ca pentru a-și sublinia spusele, tânăra îl văzu lovind solul cu călcâiul. Pielea sună mat și nu se adânci deloc sub presiune. An înaintă câțiva pași pe terenul ras. Avea senzația că se deplasează pe o placă de tablă.

— Ce se întâmplă? șopti ea, lipindu-se de șoldul doicii.

— Tetanie[24]! îi suflă aceasta. E ceva destul de obișnuit. Fibrele se contractă sub efectul unui microb, până ce devin la fel de rigide ca o scândură. Privește iarba! Fiecare păr stă ridicat, țeapăn ca un ac de arici!

---

24 Sindrom caracterizat prin contracția mușchilor și înțepenirea membrelor, ca urmare a anumitor boli sau a unor stări fizice excepționale.

An îngenunche la marginea blănii. Era adevărat. Fiecare păr avea aspectul și consistența unui ac. Nimeni n-ar fi putut trece pe acolo fără a-și înțepa tălpile. Din loc în loc, se zăreau mase de fructe zdrobite, străpunse din toate părțile, precum și cadavrul unui copil, surprins mai mult ca sigur de acest fenomen.

Mai târziu, tânăra avu senzația de a descoperi numeroase afecțiuni de a căror existență nu avusese habar. Pelada[25] ce făcea ca pielea să se dezgolească pe porțiuni întregi, lăsând să apară o suprafață netedă, evocând o țeastă cheală sau flancul unui animal bolnav; tonsuri[26] de temut, pe care cămilarii le frecționau noapte și zi cu misterioase loțiuni capilare de fabricație proprie. Senilitatea precoce, cu blănurile la fel de albite ca pletele unui bătrân și cu epiderma cutată în lungi riduri, presărată cu acele pete de bătrânețe, numite în mod curent, „flori de cimitir”, ce pot fi văzute pe mâinile persoanelor în vârstă... Și covoarele lovite de crampe, înfășurându-se în jurul propriei lor axe, în mod spasmodic, aidoma unor covoare hemofile[27] ce-și pierdeau sângele la cea mai mică crestătură, interzicând celor ce le ocupau să planteze vreo legumă, existând pericolul izbucnirii unor hemoragii torențiale, al nașterii unor mlaștini de cheaguri. Cele care se umpleau de hematoame sub fiecare talpă ce înainta, cele care...

---

25 Boală de piele care se manifestă prin căderea părului de pe cap pe anumite porțiuni (rotunjite).

26 Ceremonia tunderii părului din creștetul capului la consacrarea unui cleric catolic; (concr.) locul, de formă rotundă, rămas fără păr în urma acestei ceremonii.

27 Boală ereditară, transmisă de mamă numai băieților, care constă într-o predispoziție spre hemoragie, cauzată de prelungirea timpului de coagulare a sângelui.

10

Prima dată când pătrunsese în interiorul cortului doicii, An nu putuse să zărească decât o grămadă imensă de rulouri de pergamente îngălbenite. Mirosul de transpirație de copil o copleșise, o boare acrișoară, juvenilă. Întorcându-și ochii, îl zărise ghemuit, gol, pe o pătură maronie de bumbac. Buzele lui înșirau mai departe strania lor melopee[28] cifrată pe o tonalitate extrem de ascuțită.

Parcă ar fi un comisar de licitație în plină criză de nebunie!, fusese primul său gând. Copilul își deschidea cartea cu o iuțeală fulgerătoare, apăsa cu vârful degetului o suită de cifre, extrăgea din ele rădăcina pătrată și cubică, apoi o lua de la capăt. La nesfârșit.

— De ce face asta? o întrebase pe doică, fără să știe prea bine dacă nu cumva atingea vreun subiect tabu.

Femeia cea grasă avusese un zâmbet crispat ce nu-i ascundea stinghereala.

— Ca să nu gândească, se bâlbâise ea, e un soi de… bruiaj.

Apoi Sarah devenise palidă, conștientă de faptul că deja spusese prea multe. An preferase să schimbe subiectul discuției.

Noaptea, când închise ochii, își dădu seama că micuțul adormise cu fruntea pe paginile volumului său de numere. Buzele încă i se mai mișcau, bolborosind rezultatele unor operații înspăimântător de complicate pe care subconștientul

---

28 Melodie lentă, ritmică și monotonă, care acompania în trecut o declamație.

său continua să le efectueze prin pătura de ceață a visului. Se lăsă să alunece în urma lui. Întotdeauna încerca o senzație ciudată dormind astfel, goală, fără obișnuita protecție a sacului blindat. I se părea că în orice clipă cohortele de șobolani aveau s-o invadeze, țâșnind din ierburi în valuri strânse de colți și gheare. În pofida acestor gânduri deloc liniștitoare, ea reuși să adoarmă, fără ca vreun coșmar s-o tulbure.

Când a doua zi se trezi din nou la viață, cortul era gol. Afară, Sarah ridica pe o cămilă un coș impozant în care zăngănea un arsenal întreg de flacoane și de ulcele multicolore. Unguente, probabil. Așezat cu picioarele încrucișate între labele animalului, puștiul își frunzărea mecanic albumul cu cifre și tânăra femeie percepu un șuierat gâfâit în care cântau silabele unei enumerări vertiginoase:

— 87. Pătrat: 7569. Cub: 658 503. Rădăcină pătrată: 9,3274. Rădăcină cubică: 4,4310…

Și An se gândi că Sarah, în loc de recreație, îl lăsa să recite tabela de logaritmi, nomenclatorul atomic al lui Mendeleev sau structurile electronice ale diferitelor elemente…

După ce devoră câteva șuvițe, ea se ridică pe flancul aspru al cămilei, încercând să facă abstracție de mirosul puternic ce-i asalta nările. Sus, copilul se ghemuise într-un colț al litierei. Nici măcar nu deschise ochii când An se așeză lângă el. După câteva minute, își făcu apariția și Sarah, cu fața violacee de efort, cu degetele crispate pe sânul stâng; înghițea aerul cu lăcomie, ca și cum s-ar fi aflat în pragul asfixiei.

— Bătrânețea, murmură ea pe post de scuză, înainte de a întinde hățurile.

Animalul se urni într-o direcție pe care numai doica părea că o cunoaște. An închise ochii; în ritmul hopurilor, șoldul copilului se uni de al său, cele două epiderme unindu-se printr-o singură transpirație. O fracțiune de secundă, ea crezu că ar putea fi vorba de un gest intenționat și, printre

gene, aruncă o scurtă privire spre sexul juvenil din furca picioarelor, dar nicio erecție nu-i modifica arcul. Iritanta și eterna muzică i se infiltra în urechi:

— Carbon, simbol C, număr atomic 6, masă atomică 12,01. Plumb...

An strânse din dinți.

Ajunseră în sat după patru ore de traversare. A fost o intervenție de rutină, o consultație fără surprize. Când totul luă sfârșit, An se îndreptă spre cămilă, cărând bagajele, lăsând-o pe Sarah să discute prețul pentru serviciile aduse. Era cald, teribil de cald. În momentul când se căznea să se urce în nacelă, pe tânără o cuprinse amețeala și fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Mâna copilului, înșfăcând-o de umăr o împiedică să se rostogolească în mijlocul nisipului acid, cu coșul cu flacoane cu tot.

— Îți mulțumesc! murmură ea, cu pometii albiți de frică.

— Zinc, simbol Zn, număr atomic..., rosti puștiul, cu privirea golită de orice conținut.

Tânăra femeie se întinse pe fundul împletit, total descurajată.

Nu porniră pe drumul de întoarcere decât spre sfârșitul zilei, când soarele devenise stacojiu.

— Ține hățurile, suspină Sarah strecurându-i în palmă o busolă fosforescentă, tot către sud. Eu mă întind puțin.

Trei minute mai târziu, doica dormea sforăind ușor. An rămase singură, cu mâinile încleștate pe curelele de piele.

— Tu nu vrei să te odihnești? lansă ea o întrebare în direcția băiatului. În curând se va întuneca prea tare ca să mai poți citi...

— Nu contează, rosti el cu o ciudată voce, am pagini în alfabetul Braille pentru noapte...

An se întrebă cum ar fi reacționat puștiul dacă i-ar fi smuls brusc cartea din mână și i-ar fi aruncat-o departe, în nisipul devorant. Negreșit și-ar fi continuat munca de bruiaj cu ajutorul altui calcul mental prodigios... Ajunseră în tabără

abia în zori.

An descoperi „secretul” tribului mult mai târziu. În repetate rânduri, atenția îi fusese atrasă de niște stranii manevre, un soi de ritual oarecum misterios, așa cum le făuresc deseori mitologiile clanurilor. La fiecare răsărit de soare, Sarah ieșea din cort, se instala în centrul satului și umplea un recipient enorm cu suc fermentat. Această băutură spumoasă, cu iz acru, ținea loc de bere, iar nomazii o consumau din plin. Imediat după ce se deșteptau, toți locuitorii defilau prin fața doicii, cu o găletușă în mână, bărbați, femei, copii, fără excepție. Fiecăruia dintre ei Sarah îi oferea câte un polonic masiv din acea mixtură și ceremonia era reluată în dimineața următoare. Invariabil.

Tânăra femeie avu nevoie de câtva timp pentru a observa că guvernanta adăuga la preparatul respectiv câteva picături dintr-un flacon negru, pe care îl punea cu grijă la loc, de parcă ar fi fost vorba de un elixir vital. Într-o noapte, An avu ocazia să atingă prețioasa sticlă. Aceasta răspândea un miros pe care ar fi fost capabilă să-l recunoască dintre altele o sută: cel de sânge de animal-munte! Chinuită de curiozitate, ea se hotărî s-o chestioneze pe Sarah chiar în dimineața următoare. La auzul întrebării, mâinile femeii obeze se crispaseră pe flacon, iar pe chipul ei se întipări aceeași mimică ca atunci când inima ei rata o bătaie.

— Amestecul acesta, gâfâi doica, reprezintă un an de conștiință pentru întregul trib. Legumele și fructele care cresc pe piele sunt impregnate cu secrețiile glandelor somnului ce o brăzdează în toate direcțiile. Acele mucoase ce le fac pe pahiderme să doarmă vreme de o mie de ani. Astfel, în tije, în pulpă, în frunze, pulsează o sevă încărcată cu narcotic. Dacă nu avem grijă, am putea adormi cu toții, fără să ne mai trezim niciodată. Sângele fiarei, conținând germenii violenței, ai ferocității, combate această stare de lucruri. Numai și numai în interiorul organismului uman cele două efecte se anulează. Dacă, dintr-un motiv sau altul, acest

urcior s-ar sparge, ne-ai vedea pe toți cufundându-ne în somn, aidoma colinelor vii...

Doica avu o ezitare imperceptibilă, apoi adăugă:

— Nu oprim tratamentul decât cu o singură ocazie: hibernarea. E un soi de rit, de omagiu... Cum aș putea să-ți explic?

Sarah ridică din umeri și îi întoarse spatele. An nu reuși să afle mai multe lucruri.

11

Curând, tânăra femeie își dădu seama că, exceptând-o pe Sarah, membrii tribului se țineau la distanță de ea, fără a-i da totuși posibilitatea de a descifra dacă era vorba de o neîncredere alimentată de calitatea sa de străină sau de o reținere prudentă, manifestată în general în fața unor persoane aparținând unei caste superioare.

Nu era exclus ca amândouă motivațiile să se suprapună până la un punct, într-o manieră mai mult sau mai puțin confuză. Se aprecia probabil faptul că era capabilă să se hrănească, fără să-și ceară partea din rezervele satului, cu alte cuvinte că „nu fura pâinea cămilarilor”; pe de altă parte însă, această aberație nutritivă trezea, fără nicio îndoială, un sentiment de dorință amestecată cu dezgust. Reacția negativă era imediat temperată datorită legăturilor pe care ea părea să le întrețină cu Sarah, doica-vraci, paznică a copilului sacru, precum și a relațiilor sexuale imaginare cu Gahl, șeful nomazilor. Acesta din urmă se mulțumea să o salute, fără exces de curtoazie. Uneori, schimbau câteva cuvinte referitoare la Sarah, a cărei sănătate se înrăutățea din zi în zi, sau la copil și la atitudinea lui față de tânăra femeie. Totuși, într-o seară, când întunericul începea să estompeze marginile covorului, Gahl se arătă mai amabil ca de obicei:

— Nu ne-ai vizitat niciodată minele, remarcă el, punându-și palma presărată cu bătături pe umărul lui An. Vino să-ți arăt...

Trăgând o torță electrică, prevăzută cu dinam, din centura

sa de piele, șeful o conduse până la extremitatea sudică a pieii, acolo unde se deschidea un soi de pâlnie stâncoasă care te făcea să te gândești la valvele sidefii ale unor scoici. Mascând cu degetele raza luminoasă, el mătură prima cavernă cu o rotație de pumn. Oricât de rapidă fusese mișcarea, An avusese timp să surprindă imaginea a sute de iepuri fumegători, sfere de blană șterse la culoare, zgribulite, lipite una de alta, cu urechile ridicate și fremătătoare. Animalele umpleau grota de calcar aidoma unui flux colcăitor. Când tânăra dădu să pună o întrebare, Gahl îi puse un deget pe buze.

— Nu vorbi, îl auzi ea șoptindu-i la ureche, s-ar putea speria și ar începe cu toții să fumege! Ne-am asfixia.

O prinse de braț și o conduse până în pragul altei caverne, ocupată de astă-dată de o colonie întreagă de păsări-artificii.

— Cea de-a treia conține cămile-carapace, șuieră bărbatul împingând-o spre ieșirea strâmtă, presupun că n-ai chef s-o vezi...

An era extrem de tulburată.

— Vrei să spui că animalele astea trăiesc în permanență astfel, în interiorul acestor traiste stâncoase, până în ziua când sunt scoase de acolo pentru a fi vândute, la fel ca iepurii și ca păsările, sau pentru a fi dresate, în vederea curselor?

Gahl dădu afirmativ din cap.

— Exact. Sunt niște rase troglodite. Dacă nu venim după ele, nu ies niciodată afară. Rămân în străfundurile găurii respective și se reproduc în permanență, până ajung să se strivească de pereții grotei sau să se mănânce între ele, pentru a-și diminua numărul. Să iasă? Unde s-ar putea duce? Numai cămilele ar fi în stare de asta și păsările (cu condiția să nu se oprească niciodată din zbor sau să nu fie prinse în vârtejurile vânturilor de nisip). Dar nu, ele nu ies nicicând. Nici cămilele, nici păsările. Rămân în adâncul pământului, cu nisipul devorant deasupra capetelor lor, până ce noi venim

să le luăm. Una câte una...

— E o treabă grea?

— Nu, dacă folosim sedative ca momeală. Nu sunt conștiente de nimic. Păsările se utilizează la ceremonii, în cantități mari. Iepurii își dau blănurile armatei – haine de camuflaj și perdele de fum individuale. De asemenea, putem să ne folosim de oricare dintre aceste vietăți ca de un semnal specific pentru o situație critică, atunci când ne aflăm în plin deșert. Una peste alta, nu ne putem plânge de un asemenea comerț.

Ieșiră la aer și vântul nopții risipi miasmele ce urcau din adâncuri. An se simți mai bine. În jurul lor, tabăra era pustie, acoperită de smoala tenebrelor; nimeni nu se mai aventura în exterior până dimineața, iar deschizăturile corturilor fuseseră strânse în șireturi, ca nu cumva copiii să fie tentați de vreo escapadă nocturnă. În lumina torței, aglomerarea aceea de adăposturi tăcute căpăta aspectul unei cetăți-fantomă. Cei doi mergeau fără să scoată o vorbă. Sub picioarele lor, perii deși formau un fel de covor de lână ce le înăbușea zgomotul pașilor.

— Vino, porunci bărbatul.

An oftă. Știa că așa se va întâmpla de când el îi propusese să viziteze mina; nici măcar nu schiță un gest de surpriză când o trânti pe piele, trăgând-o de păr, desfăcându-i pulpele. Femeia îl primi înlăuntrul ei fără să protesteze. Oricum, nu simțea nimic, ceea era un lucru normal. Ea nu putea să atingă orgasmul sau să fie fecundată decât atunci când se cupla cu un bărbat din propria-i rasă.

Mișcările lui Gahl, umplându-i pântecul, se dovedeau tot atât de puțin erotice precum consultația unui ginecolog. Pe când el gâfâia de zor, An își răsturnă capul pe spate și deschise ochii, încercând să descopere vreo stea în cerneala cerului. Dar nu zări nimic. Astfel ei făcură dragoste mai bine de o jumătate de oră, chiar în piața satului. Când Gahl se retrase din ea, An se întrebă dacă și acest moment al

existenței lor va fi menționat de cronicile deșertului. Se despărțiră fără să-și adreseze niciun cuvânt.

În dimineața următoare, când ieși din cort, îi reținu atenția o inscripție de pe sol:

An, STRĂINA, cea care se-ndoapă cu păr, este o târâtură. Ea se culcă cu oricine...

În mod vizibil, invectiva fusese tatuată în grabă. Probabil în întuneric, dacă ținea cont de faptul că fraza șerpuia în zigzag, iar literele erau pocite. Apropiindu-se cât mai mult, ea remarcă un anumit număr de greșeli de ortografie și o nesiguranță a scrisului, ceea ce o făcu să creadă că autorul era un copil. Tânăra înălță din umeri și se îndreptă spre cămilă, înfruntând cu indiferență ocheadele zeflemitoare pe care i le aruncau nomazii.

Sarah veni după ea la scurtă vreme, însoțită de pușt iul ce mergea cu nasul vârât în cartea deschisă, aidoma unui preot cramponat de breviarul său. Doar în momentul când îi întinse mâna, pentru a-l ajuta să se cațere în nacelă, tânăra observă petele de pe degetele lui. Pete de cerneală de tatuaj...

Deseori, seara, An se întâlnea cu Gahl în piața satului. El o aștepta acolo, gol-pușcă, mascând strălucirea torței electrice cu o bucată de pânză. O încăleca fără să spună o vorbă, iar ea îl lăsa să-și facă mendrele, suportându-i mișcările violente, ca și cum ar fi fost vorba de o explorare medicală. Bărbatul o poseda fără nicio precauție, inundând-o cu sperma lui, de parcă ar fi sperat în mod fățarnic să-i facă pântecul să rodească. Aparenta ei sterilitate îl agasa. Printre beduinii din tabără, el avusese întotdeauna reputația unui mascul autentic, a unui „fecundator” și fiecare aștepta ca o revanșă să vadă cum crește burta străinei. Bineînțeles, nimeni nu știa din ce motiv se abandona An acestui joc nesănătos. Pur și simplu, ea n-ar fi știut ce să răspundă.

Poate că descoperea ceva amuzant în această mistificare, poate că încerca o plăcere secretă văzând cum tremură „bărbăția” unui șef, poate că…

Într-o noapte, pe când el îngenunchea între picioarele sale desfăcute, tânăra femeie îi vorbi despre inscripțiile tatuate de către copil. De la o vreme, nu trecea o zi fără să nu descopere noi insulte, adăugate peste rândurile cronicii obișnuite.

Gahl avu un rictus iritat.

— E un puști prost-crescut, mârâi el, cu ochii la pândă. Dar Sarah îl divinizează. S-a dus să-l caute tocmai în celălalt colț al deșertului. Oare ți-a spus că, într-o epocă îndepărtată, cei de-un neam cu el fuseseră decretați ca fiind animale dăunătoare și că oricine avea dreptul de a-i doborî, fără nicio somație prealabilă? De la ea am aflat asta.

An se cutremură.

— De ce, Dumnezeule mare? Doar are un aer total inofensiv…

Fața lui îmbrăcă o expresie de ignoranță.

— Habar n-am. Mai mult ca sigur, e vreo poveste de religie…

— Sunt convinsă că e aici și ne privește, spuse femeia în clipa când Gahl o pătrundea.

Bărbatul schiță un gest evaziv.

— O să-i atrag atenția celui ce se ocupă cu tatuarea să nu-și mai lase sculele la întâmplare…

Viața își reluă cursul obișnuit. Câteodată, tânăra femeie simțea cum se sfâșie coconul de toropeală ce o înfășură de la plecarea ei din abatoare, din zi în zi mai gros și, pe durata acelor scurte clipe de luciditate, conștiința acutizată a situației în care se afla, o orbea. Nu avea decât infime speranțe de a se integra în micuța comunitate și de altminteri nici nu o dorea cu adevărat.

Toate eforturile mele constau în faptul că mă culc cu șeful tribului, medita ea cu amărăciune. *Mi-e frică de doică, mi-e*

frică de copil și singurul lucru care m-a ajutat să-mi găsesc un protector a fost pântecul...

Să plece? Dar unde se putea duce? Orașul-vitraliu din amintirile copilăriei nu-i mai apărea decât ca un vis găunos. An se abrutiza în muncile zilnice, semănând, recoltând, cărând saci și coșuri pentru a nu se gândi la nimic. Într-o noapte, îl imploră pe Gahl să o lase să coboare în mină, să muncească alături de ceilalți.

— Nici vorbă, mugi el, acolo femeile n-au ce căuta și, în plus, cu mâna ta beteagă n-ai fi bună de nimic... Ai face mai bine să naști un copil și așa tribul se depopulează... Ducem lipsă de fete tinere; sunt prea multe căsătorii consangvine, avem nevoie de o infuzie de sânge proaspăt!

Pentru prima dată, după atâta vreme, An plânse pe întuneric, blestemându-se pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Din acel moment, se hotărî să rărească întâlnirile cu Gahl, consacrându-se cu o ardoare de-a dreptul hipnotică treburilor ce o legau de Sarah și de copil. Ca și cum ar fi simțit apropierea termenului fatal, doica se antrenase într-o activitate debordantă, acoperind cu scrisul său fin o cantitate neverosimilă de rulouri de hârtie, amestecând produse și substanțe, testând ceea ce rezulta din combinație pe propria-i piele.

— Rămân atâtea întrebări fără răspuns! îi obiectase tinerei femei atunci când aceasta o îndemnase să doarmă.

Într-o seară, doica plecă de una singură în deșert, pentru una din interminabilele sale ședințe de prospecțiune, stârnind o observație laconică din partea copilului, ce provocă un fior de gheață pe spinarea tinerei: *Într-o zi n-o să se mai întoarcă.*

Micuțul se înșela, cel puțin de data aceasta, căci femeia cea obeză se înapoie înainte de a se întuneca. Totuși, spre miezul nopții, Sarah avu o sincopă ce provocă o panică teribilă printre membrii tribului.

— Acum, când a mai rămas atât de puțin până la ceremonie!

gemeau femeile. Ce ne facem dacă ea moare?

N-a fost decât o alarmă falsă. O oră mai târziu, după ce înghiţise un decoct de ierburi, amestecat cu câţiva stropi de „sânge de fiară”, doica îşi recăpăta culorile, întinsă în fundul wigwam-ului.

— Ce înseamnă ceremonia asta? întrebă An, strângând cu putere umărul copilului.

Acesta se scutură, cuprins parcă de o durere cumplită, înainte de a rosti printre buzele încleştate:

— Nimic... E doar hibernarea.

Apoi, ca şi cum ar fi încălcat o regulă, puştiul se afundă din nou cu nasul în tabelele sale.

12

Fiara se chinuise mult până își dăduse duhul. Acum, Natanesh, Marele Jupuitor, privea cum se îndepărtau muzicanții în haine roșii, purtătorii de stindarde și autonomii năclăiți de sânge. Linia orizontului înghițea soarele și groapa căscată apărea ca un mare pătrat pictat pe sol. Un patrulater plan, lipsit până și de cea mai infimă profunzime, aidoma unei căsuțe de pe tabla de șah rătăcite și aruncate tocmai acolo de vântul deșertului. Timp de o clipă, el se complăcu să legene această imagine în creierul său încețoșat de oboseala provocată de interminabila staționare pe marginea excavației. Un șah-capcană, în care anumite căsuțe ar fi niște hăuri ce înghit piese vii, negreșit ideea nu-i displăcea. Dând din pinteni, își trezi calul și se îndreptă spre fortăreață. Ca în fiecare zi, înainte de lăsarea întunericului, spiritul său se smulgea din amorțeala în care-l arunca îndeplinirea sarcinilor protocolare, trimițându-i împunsături în gât. Când se urcă în ascensor, căută butonul celui de-al șaptelea subsol, în loc să se propulseze spre metereze, acolo unde se afla locuința sa. Nu era decât un șiretlic, printre atâtea altele, pentru a scăpa de cei ce-l așteptau, fiica lui, nepoții… Cabina se opri, cu un geamăt puternic de aer zvâcnind. La acest nivel, mergeai prin rădăcinile orașului, o sală enormă pe care ochiul nu era în stare s-o parcurgă în întregime, o câmpie subterană, o pivniță gigantică putând adăposti o turmă de animale-munți. Exista acolo suficient spațiu ca să construiești un nou oraș, numai că pământul fărâmițat, prăfos, nu putea să țină fundația nici unei clădiri, era un

câmp necultivat pe care razele soarelui nu aveau să-l lumineze niciodată, o întindere neagră, născătoare de deznădejde, al cărei nume nu mai fusese pronunțat de vreme îndelungată.

Un paznic se apropie, îl recunoscu pe Natanesh și schiță un salut regulamentar:

— Cu respect, comandor!

Nat îi răspunse distrat, parcurgând din ochi terenul, scurmând mental brazdele în care, ici-colo, răsăreau siluetele unor oameni goi, ghemuiți, cu capetele înfipte în praf până la umeri.

— Câți au fost săptămâna asta? întrebă el.

Paznicul dădu vag din mână:

— Vreo zece, cred.

Natanesh își îmboldi calul să înainteze. „Sindrom de îngropare”, termenul folosit de medici îi dansa în minte. Calul păși încet, iar Marele Jupuitor avu impresia că trecea în revistă o armată de struți umani.

— Continuă să trăiască, explică santinela, aidoma unui ghid ce comentează în fața turiștilor frumusețea locului vizitat, ăsta e un fapt sigur. De altfel, dacă îi mângâi, se cabrează!

Această declarație, plină de subînțelesuri, prevestea lucruri cam dubioase în privința relațiilor dintre gardian și bolnavii pe care era însărcinat să-i păzească. Natanesh preferă să se prefacă indiferent, ca și cum n-ar fi înțeles nimic. Aceste corpuri goale, oferindu-se parcă, neputincioase, erau capabile să trezească redutabile fantasme în mintea celui ce patrula în preajma lor, pe durata unei zile întregi.

Cimitire vii, se gândi el*. În vreme ce autonomii și nomazii își abandonează morții în nisip, carnivorii, în schimb, îi plantează ca pe niște legume. Un cimitir fără morminte, fără dale de marmură; o armată ce sporește fără încetare, alcătuită din oameni în comă.*

Deja văzuse prea multe.

Trase de hățuri și se reîntoarse la ascensor. Sus, pe

metereze, puștii îl întâmpinară cu țipete stridente, insuportabile.

— Bunicule, bunicule, urlau ei, ai omorât fiara, i-ai vândut pielea! Povestește-ne!

Fetițele se țineau de el, băieții băteau darabana pe armura lui, fără pic de respect pentru funcția pe care o ocupa.

— Povestește-ne! Povestește-ne!

Țipătul îi inunda urechile. Se gândi că, într-o bună zi, avea să înnebunească, că avea să-i înhațe de gât, unul câte unul, pentru a-i azvârli peste creneluri, pândind șocul surd al trupurilor zdrobite pe nisip și foșnetul cărnurilor roase. Această idee reuși să-i umple sufletul de o bucurie nesănătoasă, dar reconfortantă.

— Povestește-ne! Povestește-ne!

Natanesh se prăbuși, pe o bancă de piatră, într-un teribil zăngănit de metal.

— Fiara era mult mai mare decât celelalte, înțelegeți, mult mai mare...

Copiii se strânseseră în cerc în jurul lui, cu colții lucitori. La capătul unui sfert de ceas, bătrânul reuși, de bine, de rău, să-și încheie povestea și să scape din ghearele micuților. Această încercare îl epuizase; se simțea scăldat de sudoare sub armura încinsă. Traversă sala în diagonală, cu intenția fermă de a se încuia în biroul său, uitând total de lume până a doua zi. În momentul când trăgea ușa în urma-i, zări umbra tăcută, încremenită în fața mesei de bronz, acoperită cu hârtii și își dădu seama că stomacul începuse să-i producă secreții acide, ca de fiecare dată când neliniștea i se apropia.

— Ce este?

Celălalt, un aspirant sau un stegar (din cauza penumbrei ce învăluia încăperea cu pereții goi, Marele Jupuitor nu reușea să distingă însemnele gravate pe armură), prinse să reflecteze o serie de saluturi rituale, întârziind răspunsul nepermis de mult. Individul punea în acest balet al mâinii drepte – rând pe rând deschisă sau închisă – o afectare ce nu

era lipsită de ironie. Când, în cele din urmă, tânărul își ridică fruntea, Nat putu să vadă strălucind doi canini umeziți de salivă. Un element extremist. Simți cum neliniștea urcă încă o treaptă înăuntrul lui și încercă să-și compună un chip de piatră, mascându-și oboseala în spatele unei priviri ce se dorea dură.

— Ce este? repetă el, devenind, în aceeași secundă conștient, de faptul că n-ar fi trebuit să spună de două ori o întrebare, ci să se mulțumească să pocnească din degete, cu un gest iritat. Nu fusese niciodată un artist prea bun, de aceea se și abținuse să se aventureze într-o carieră politică.

— Cu respect, comandor! îngăimă interlocutorul său din vârful buzelor. Șeful, care a avut în sarcină curățirea șanțului, m-a trimis să te caut. A apărut o problemă și ar avea nevoie de sfatul tău...

Nat își prinse casca și ridică mâna, în semn de plecare. Aspirantul o luă înainte pe scara strâmtă. Era o construcție lipsită de orice balustradă de securitate, cufundându-te de-a lungul zidului, cu care, de altfel, făcea corp comun pe întreaga sa parte stângă. Cei doi coborau în adâncurile fortăreței. Din zece în zece metri, un bec galben, închis în spatele unui grilaj, arunca pe trepte câte o fâșie subțire de lumină. Între aceste mici pete de culoare, cei doi înaintau printr-o beznă absolută.

Un loc ideal pentru un atentat, se gândi Nat. *Ar fi de ajuns o treaptă care se clatină, o sfoară întinsă, un pumn de bile sau chiar un strat de grăsime, așternut într-un loc anume, invizibil pentru mine, ca să mă ajute să mă rostogolesc în gol...*

Instinctiv, umărul său stâng căută contactul cu zidul. La dreapta se întindea abisul, știa asta. Această infracțiune la adresa securității sale, era deliberată, dorită, avea drept unică menire călirea tinerilor, pentru a-i face să se vindece atât de spaima de întuneric, cât și de amețeală. Nu era decât una din miile de încercări, presărate ca niște capcane prin

întreaga cetate, și care reprezentau gloria milițienilor. Când avea douăzeci de ani, Nat coborâse această scară într-un picior, din bravadă, ca o sfidare la adresa propriei persoane, sărind câte patru trepte deodată, cu ochii închiși. Astăzi, nu mai era în stare să înainteze decât printr-o lentă târâre pe verticală, iar scrâșnetul cuirasei pe zid îi trăda amețeala. Se simți cuprins de rușine.

În curând, puștanul ce mergea în fața lui avea să-și regăsească tovarășii rânjind.

„Bătrânii sunt mai fricoși decât cei ce înfulecă iarbă!", avea să declare în fața lor. „Cred că ar fi timpul să trecem la o curățenie serioasă!"

Acest gând îl plesni ca un bici și Nat reuși să-și domine spaima, grăbind pasul.

— Să ne grăbim! rosti el pe un ton tăios. N-am chef să-mi pierd toată noaptea aici!

În cele din urmă, atinseră solul și Nat savură contactul cu pământul solid de sub tălpi. La înapoiere, avea să se străduiască să scape de tânărul ofițer și să urce cu ascensorul, asigurându-se totodată de faptul că nimeni nu-l va vedea.

Șanțul se căsca în fața lor, pătrat de noapte ce părea tăiat din însăși profunzimea cosmosului. Muncitorii, cărora li se poruncise în mod vizibil să-și înceteze lucrul, așteptau, așezați pe marginea gropii, bălăngănindu-și picioarele în hău. Șeful de echipă se apropie. Era un individ durduliu, cu torsul gol, având niște cuirase pentru coapse din cauciuc verde, care, pe lângă faptul că-l încurcau, îi confereau aspectul unei broaște.

— Cu respect, comandor! șușoti el, luându-și un aer conspirator. Sunt extrem de fericit că te văd! Am oprit totul imediat... În mijlocul grămezii de oase există ceva straniu... Nu sunt prea sigur de ceea ce am văzut, mă-nțelegi? Doar o autorizație ar putea să dezvăluie...

Continuându-și bâlbâielile, broscoiul îl trăsese pe Nat spre

una din nacelele de răchită fixate la marginea excavației, care serveau la transportul echipei ce asigura curățenia. Nat simți cum i se redeșteaptă amețeala pe măsură ce coșul se cufunda în întunericul șanțului, în mijlocul unui scrâșnet insuportabil de odgoane și scripeți.

— Cu respect, comandor! repetă șeful șantierului, întinzându-i o mască parfumată, destinată combaterii îngrozitorul miros de putreziciune ce-i învăluia în prezent.

Filtrul duhnea a lavandă sintetică, făcând să-i apară lacrimi în colțurile pleoapelor, dar oricum era mai bine decât nimic. Un șoc venind de sub picioarele lor le dădu de veste că atinseseră fundul capcanei. Muncitorul acționă fascicolul unei puternice lămpi cu arc, dezvăluind spectacolul de sfârșit de lume ce domnea în jur. Nat nu mai inspectase un șantier din tinerețe (era o sarcină încredințată de obicei începătorilor) de aceea nu putu să-și rețină un fior de dezgust. De jur-împrejur, formidabile îmbucări de oase își pierduseră rigiditatea inițială, coastele și vertebrele se înmuiau până ce căpătau consistența aspicului, grăsimii lichefiate. Întreaga carcasă se descompunea, reîntorcându-se progresiv la stadiul de băltoacă uleioasă, ce trebuia scoasă găleată cu găleată, dacă nu se dorea izbucnirea vreunei epidemii de septicemie galopantă. Vârtejul de muște forma, pe toată această masă, o ceață de puncte negre în suspensie, o pâclă foșnitoare, aidoma unei tunici de zale. Cei doi bărbați făcură câțiva pași. Ici colo, Nat întrezări mai multe trupuri umane zdrobite în cădere; unele dintre ele începuseră deja să plutească, având brațele și picioarele în cruce, fiind duși de valul adipos al țesuturilor dizolvate.

— Aici e, comandor, șopti șeful de echipă, între oasele bazinului! Privește!

Nat își încreți pleoapele. Timp de o secundă, avu senzația clară că inima urma să i se oprească definitiv, apoi răul se risipi. Ținute prizoniere de brațele cuștii toracice zdrobite, la înălțimea a ceea ce fusese odinioară burta fiarei, se vedeau

resturile unui buzunar flasc în care ieșeau în evidență formele unui obiect perfect identificabil, în pofida creșterii neterminate: UN FOETUS! Embrionul destul de avansat al unui animal-munte în gestație...

— Fiara aștepta pui, se bâlbâi șeful de echipă, târându-și tălpile cuirasei pe podeaua nacelei, nu-i așa domnule comandor? Dar un asemenea lucru nu s-a pomenit niciodată! N-am dreptate?

Cu un gest al mâinii, Nat îi impuse să facă liniște. Într-adevăr, nu se mai pomenise niciodată, de când exista memoria carnivoră. Pahidermele nu se reproduceau, era un fapt binecunoscut. Cum s-ar fi putut acupla două coline vii în timpul somnului? Nimeni nu știa de unde veneau, fuseseră acolo dintotdeauna, mute, nemișcate, cufundate într-un somn adânc, hrănindu-se din rezervele lor corporale ca orice hibernant, murind atunci când acestea deveneau insuficiente. Animalele-munți nu aparțineau nici unui sistem zoologic, ele nu reprezentau altceva decât un mister monstruos. O turmă ilogică, diminuându-și încet-încet numărul membrilor, odată cu trecerea timpului, aidoma unui soare care se răcește din an în an, sortind pierzaniei definitive lumile ce le încălzea. Se știe că, odată cu dispariția acestei rase, locuitorii de pe Almoha aveau să fie condamnați la sfârșit grabnic, măcelarii pentru că urmau să nu mai dispună de carne, iar nomazii din cauză că nu vor mai avea parte de pieile necesare creșterii oribilelor legume cu care se încăpățânau să se îndoape. Cât despre autonomi, era evident că niciuna dintre taberele muribunde n-avea să accepte să-i vadă supraviețuind, aveau să cadă iute la un acord, pentru a-i face să dispară, azvârlind planetele într-un holocaust pe cât de definitiv, pe atât de exemplar. În anumite medii, lucrurile acestea erau deja cunoscute. De câțiva ani, gânditorii mâzgăleau statistici neclare, fluturau studii prospective ce încercau să evalueze timpul inevitabil ce-i mai despărțea pe meșterii Măcelari de declin, de moarte. Se

obișnuiseră cu ideea unui sfârșit apropiat și iată că astăzi, împotriva oricărei logici, aceste animale-munți, presupuse a fi pe cale de dispariție mai mult sau mai puțin accelerată, se dovedeau purtătoare de viață nouă. Nat își șterse sudoarea ce-i brobonea fruntea.

— Trebuie să prelevăm foetusul, murmură el, trimite iute după Ghun, medicul! Să nu așteptăm până embrionul se va descompune în totalitate!

Bătrânul simțea cum urcă în el un formidabil sentiment de triumf. Se retrase în fundul nacelei în tovărășia muncitorului, dădu ordine pe un ton tăios și curând păși spre cel mai apropiat ascensor.

— Voi fi în biroul meu, încheie el pe când se urca în cabină, aștept să-mi expediezi rapid raportul experților.

Se rezemă apoi de peretele metalic și apăsă butonul luminos. Trebuia să elaboreze un raport urgent, să avertizeze pe principalii lideri din senat, să decidă...

Când intră din nou în mica încăpere, capul i se învârtea, așa încât se văzu nevoit să-și acorde un moment de odihnă pentru a permite inimii să-și regăsească ritmul normal. După aceea, luă câteva picături dintr-un drog neplăcut de amar, așternu pe hârtie prima ciornă a raportului, notă coordonatele tuturor responsabililor politici pe care trebuia să-i anunțe și sfârși prin a ațipi, frânt de oboseală. Și avu un vis. Visă un viitor eliberat de orice angoasă, visă turme numeroase, statornice și ai căror noi membri satisfăceau pe deplin nevoile abatoarelor. O mână lăsată pe umărul său îl smulse brusc din acest paradis imaginar. Medicul stătea de cealaltă parte a biroului. Era un bărbat uscățiv, cu păr alb, cu fața ca o lamă de cuțit. Armura sa, încheiată neîndemânatic, părea să fâlfâie împrejurul trupului prea slab.

— Iartă-mă, dormeai, spuse el în loc de scuză, asemenea treburi nu mai sunt pentru cei de vârsta noastră...

Nat se scutură, simțind că inima i-o luase din nou la galop.

Tuși, ca să-și alunge răgușeala.

— Care va să zică, gâfâi, fiarele se reproduc, nu-i așa?

Ghun se prăbuși pe un jilț de fier; chipul său întunecat nu prevestea nimic bun.

— Ei? îl îndemnă din nou Nat, încleștându-și pumnii.

— E adevărat, începu bătrânul medic, foetusul! Se află acolo, n-avem cum să contestăm asta. Cât despre interpretarea pe care trebuie să o dăm evenimentului în sine, țin să-ți spun că nu doresc să joc rolul prevestitorilor de nenorociri, dar toate faptele nu-mi vestesc nimic bun. Tu, care muncești de atâția ani la abatoare, știi foarte bine că atât carnea, cât și sângele animalelor-munți poartă în materia lor germenii agresivității, ai mâniei și uneori ai nebuniei. Și totuși, asemenea fiare își petrec cea mai mare parte din viață dormind! Treaba asta nu ți se pare bizară, paradoxală chiar? Mai degrabă ai fi tentat să crezi că, dispunând de un astfel de potențial, pahidermele acestea pe care le vedem în permanență adâncite în somn ar trebui în mod normal să se comporte ca niște monștri, să se bată între ele. Să se devoreze una pe alta... Ei bine, nu se întâmplă așa, deoarece fiecare animal este „clădit” pe un dublu postulat contradictoriu. Există carnea, sursă de energie, de vitalitate, de ferocitate și mai există PIELEA. Da, pielea, care joacă rolul de anestezic. Învelișul este cel care o împinge pe fiară la somn; epiderma secretează starea de inconștiență, împiedicând bestia să se dezlănțuie. Imaginează-ți un tigru a cărui blană, impregnată de narcotice, l-ar face la fel de inofensiv ca un pisoi și te vei apropia de adevăr. Pielea constituie o manta neutralizantă, sedativă. Un strat de grăsime brăzdată de o rețea întreagă de glande cu emanații soporifice. Totul se petrece de așa manieră, ca și cum natura, înspăimântată de faptul că a creat un monstru într-un moment de rătăcire, s-ar strădui să-l neutralizeze făcându-l prizonier al unui câmp de forțe ale somnului... Iată motivul pentru care fiarele dorm și pentru care NU AU ALTĂ

SOLUȚIE DECÂT SĂ DOARMĂ. Dacă astăzi una dintre ele se dovedește a fi gestantă, înseamnă că, undeva, există un mascul care S-A TREZIT și care hoinărește printre dune, un mascul care, în perioada de rut, a fecundat prima femelă adormită întâlnită în cale. Concluzia vrea să sublinieze mai ales următoarele: dacă există unul, pot exista zece, o sută. O sută de munți care se plimbă după bunul lor plac, după o traiectorie fantezistă ce n-are cum să fie prevăzută... O turmă, poate o hoardă monstruoasă care, chiar mâine, va zdrobi orice oraș...

Medicul se opri, cu răsuflarea tăiată.

— Se vor trezi, asta vrei să spui, murmură Marele Jupuitor, invadat de un straniu sentiment, compus atât din extaz, cât și din spaimă. Se vor trezi, pentru a duce o viață normală și, mai ales, pentru a se înmulți...

— Și pentru a ne pulveriza! scandă medicul. Gândește-te numai puțin! S-a zis cu așteptarea liniștită în același loc, cu aceeași neschimbată capcană grosolană... De data aceasta, fiarele vor fi lucide!

— Cu ce se vor hrăni?

— Habar n-am. Poate că sunt carnivore și-și devorează semenii, poate că trăiesc din propriile rezerve... În acest din urmă caz, odată devenite active, ele riscă să moară în scurtă vreme. Nu cunosc absolut nimic despre rasa lor. La fel de bine ne putem imagina că mănâncă, de ce nu, cămile... Sau oameni. Oricare ar fi adevărul, de îndată ce se vor trezi, foamea lor va fi teribilă, așa cum se întâmplă în cazul tuturor hibernanților și ele nu vor manifesta decât o singură nerăbdare: să se sature...

Nat se străduia din răsputeri să-și pună cât mai rapid ordine în gândire; își dădea perfect seama că trebuia să-și joace rolul de șef, cel puțin în aparență.

— Mai întâi, comentă el, e necesar să cunoaștem cauza acestei treziri, pentru a evita generalizarea sa, dacă este posibil. Mă întreb însă dacă nu putem spera să capturăm un

subiect în stare de trezire, în scopul de a-i preleva sămânța și, după distrugerea specimenului, să folosim produsul la însămânțări artificiale, ca să salvăm șeptelul.

Medicul își ridică mâinile a neputință.

— N-am nici cea mai mică idee. Ce-ai vrea să-ți răspund? Este vorba de un caz în totalitate nou; testele efectuate asupra masculilor adormiți arătau absența completă a secrețiilor fecundante. Niște animale adormite sterile și neputincioase, acestea erau caracteristicile lor. Niciodată n-am avut posibilitatea de a analiza sămânța la care te referi. E posibil ca ea să fie refractară la orice tentativă de conservare și să-și piardă întreaga putere la o jumătate de oră după ejaculare. Totul e posibil. Putem să ne imaginăm orice. Chiar orice...

— E un fapt foarte îngrijorător. Presupun că nu mai avem posibilitatea de a determina dacă foetusul ar fi produs un specimen hibernant sau în stare de trezire... Nu, bineînțeles. Singurul lucru ce rămâne de făcut este să găsim fiara fără somn, asta poate să ne ia săptămâni, luni chiar, de patrulări la întâmplare și în tot acest timp zeci de femele vor fi fecundate.

— Exact. Iar dacă, așa cum ziceam, fiarele, odată ieșite din coma prelungită, nu se alimentează, trăind din grăsimea lor, vor pieri cu toate rapid, în orice punct al deșertului, acolo unde ar fi imposibil să le tranșăm. Vor muri cu zecile, vor putrezi într-o singură zi, diminuând catastrofal șansele noastre de supraviețuire.

— Ar fi apocalipsul...

— Încerc doar să trec în revistă toate ipotezele. De îndată ce se pune în mișcare, o asemenea masă trebuie să-și ardă caloriile cu o viteză halucinantă. Ea e silită să lupte împotriva propriei greutăți, împotriva nisipului ce-i face dificil fiecare pas, împotriva căldurii care, în acele momente, o scaldă în valuri de transpirație. Presupun că se deshidratează pe durata câtorva zile...

— Mi-ar trebui o evaluare, îl întrerupse Nat. Fă niște calcule aproximative...

— N-ar fi nimic altceva decât niște povești de adormit copii. Noi nu cunoaștem nimic despre felul cum funcționează acești monștri. Adormiți, ei trăiau o mie de ani, treziți pot muri în patruzeci și opt de ore. N-ar fi exclus ca acest caz care ne preocupă să fie unul izolat. Un somnambul ocazional, dacă dorești, dar tot la fel trebuie să luăm în considerare și eventualitatea unei epidemii de insomnie.

Nat se ridică în picioare, făcând să scrâșnească armura din toate încheieturile și începu să măsoare, în sus și în jos, podeaua mozaicată.

— Situația este încurcată, fără drept de apel, continua să turuie Ghun în spatele lui. Unii vor zice că a venit sfârșitul lumii, că trezirea fiarelor va fi generală, că turmele se vor subția. Că oamenii se vor călca în picioare, nu vor supraviețui decât atâta timp cât va dura carnea din congelatoare și că după aceea...

— Nomazii nu vor întârzia să ne împărtășească soarta, obiectă Marele Jupuitor, de vreme ce nici blestematele lor de piei nu-s inepuizabile...

— Nomazii nu vor supraviețui după noi, dar autonomii da! Ei sunt singurii care pot profita de această catastrofă. Cu orice preț trebuie să evităm răspândirea unor asemenea zvonuri. Pentru că acești nemernici mâncători de păr și-ar imagina imediat că a revenit perioada lor de glorie! Atunci n-am mai putea să-i ținem în frâu. De altfel, știi la fel de bine ca și mine că ei n-au încetat niciodată să comploteze...

— Totul va rămâne confidențial, în măsura posibilului. O să-i întemnițez pe muncitorii de pe șantier. Totodată, trebuie să alcătuim o patrulă formată din bărbați ce reprezintă siguranță. Spioni destoinici care să ne informeze rapid. Cât mai rapid.

— Carnivorii vor dori numaidecât să se debaraseze de autonomi, rosti gânditor medicul, ocazia este prea frumoasă

pentru ei. Toate vechile doctrine rasiste vor înflori din nou, iar populația le va îmbrățișa fără rezerve. E o supapă ce explodează întotdeauna atunci când situația nu mai poate fi ținută sub control.

Natanesh ridică din umeri.

— Dacă vor avea nevoie de sânge, o să-i lăsăm în mâinile lor pe bătrâni și pe infirmi, asta-i tot, căci nu ne putem permite să ne atingem de potențialul nostru de muncă atâta vreme cât mai există o șansă de a-l folosi. Cu începere din seara asta, trebuie să procedăm la o estimare a tuturor rezervelor noastre, pentru a ști câți ani am reușit să supraviețuim după dispariția animalelor-munți. Presupun că nimeni nu cunoaște cu adevărat ceea ce conțin camerele frigorifice, nu-i așa? Cât timp ar fi necesar pentru un inventar discret? Două luni, trei?

— Mai degrabă patru. Din clipa asta ar trebui redus consumul destinat banchetelor, luate măsuri de reducere a cheltuielilor. Extremiștii nu vor accepta ușor restricțiile ce le vor afecta nivelul de trai.

Natanesh emise un mârâit surd.

— Dacă animalele vor muri cu zecile, nu se va pune problema de a ne înmulți, ci de a supraviețui...

— Nimeni nu ne va crede. De generații întregi, noi trăim într-o inconștiență totală. S-a îngrijit vreodată cineva să determine cu exactitate cât timp va dura acest paradis? Cu toții știam că fiarele nu se reproduc și totuși nici măcar o clipă n-a fost luată în considerație ideea unui recensământ, chiar și empiric. Bineînțeles, sarcina ar fi fost titanică: să se cadrileze planeta, să se brăzdeze nisipurile... Ani de muncă asiduă, pentru a ajunge în final la o numărătoare vagă și grosolană. Nimeni n-a avut curajul de a se lansa într-o asemenea acțiune. Ne-am complăcut să ne imaginăm că turmele de hibernanți aveau să rămână bogate, evocam faimoasele „lanțuri muntoase din sud”, acele hoarde adormite flanc lângă flanc, barând orizontul, despre care

vorbesc deseori nomazii. Se spunea „zidul din sud”, fără să-l fi văzut niciodată... Astăzi, cine poate pretinde că nu este vorba decât de o simplă legendă? Ca să ne asigurăm de existența lor, ar fi trebuit să ne părăsim orașele, să trecem dincolo de meterezele ce ne oferă o protecție înfrigurată și să ne aventurăm în deșertul bun *doar pentru nomazi*.

Natanesh ridică o mână, întrerupând brusc tirada interlocutorului său.

— Știu asta. Într-un fel, ai dreptate, dar numai în parte. Cunoști foarte bine, ca și mine, că orice călătorie lungă rămâne o himeră pentru carnivori, din cauza faptului că ei nu pot să ia și să PĂSTREZE PROASPETE proviziile de carne mai mult de câteva zile. Răcitoarele portative cu panouri solare sunt total incomode. Vânturile doboară ecranele, nisipul roade firele și acumulatorii... De numeroase generații, noi suntem prizonierii cetăților noastre; legăturile dintre fortărețe sunt aproape inexistente și nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne lăsăm în mâinile nomazilor, care, bineînțeles, profită de ocazie, răzbunându-se pentru umilințele îndurate. Poșta nu sosește niciodată sau întârzie cu anii. Fiecare oraș a devenit treptat „un teritoriu autonom”, federația nu mai este decât o simplă amăgire. Fiecare abator trăiește închis în sine, rupt de lume, ignorând tot ce se poate întâmpla ÎN ALTĂ PARTE. Tineretul nostru privește călătoria ca pe o practică obscenă, un act barbar, o rămășiță din timpurile preistorice, un semn evident de decadență... *Societățile stabile nu se deplasează deloc.*

Nu umbli brambura când te simți bine la tine acasă... Cunoști ca și mine sloganurile: „În afara orașelor nu există scăpare...”

Marele Jupuitor se opri, conștient de faptul că se lăsase antrenat în dezvoltarea unei teorii conținând unele aspecte ce puteau fi greșit înțelese, dacă nu chiar considerate subversive.

— Desemnarea unei patrule ne va crea mari probleme,

încheie el, toți tinerii aleși vor vedea în această expediție o misiune sinucigașă și puțini dintre ei se vor înapoia, e adevărat. Chiar de pe acum pot să prezic, fără riscul de a mă înșela, că primul sfert din efective va muri de agorafobie, al doilea de foame și sete, din cauza proastei conservări a proviziilor. Cât despre ceilalți, care vor supraviețui grație biscuiților uscați și legumelor, ei se vor zbate în ghearele unei veritabile crize morale, fiind convinși că și-au trădat credința și poate că nici nu vor îndrăzni să se mai arate în fața ochilor noștri, devenind din acel moment vagabonzi lipsiți de orice avere, servitorii pe care beduinii îi vor folosi, promițându-le doar câteva parale.

— Acum caricaturizezi totul, izbucni medicul.

Nat se încruntă, adoptând o expresie încăpățânată.

— Nu, nu cred asta sau, în tot cazul, eroarea este foarte mică!

Între cei doi bătrâni se lăsă o tăcere grea, încărcată de jenă. Medicul tuși. Nu mai aveau ce să-și spună. Se despărțiră după ce-și împărțiră un anumit număr de sarcini. Nat se simțea bine. Nu-i era frică, cel puțin nu mai mult decât de obicei. Ideea de a desemna membrii patrulei îl umplea chiar de o plăcută excitație și deja se imagina trecând în revistă șirurile de cadeți, pândind cu coada ochiului neliniștea întipărită pe chipurile tinere de îndată ce avea să anunțe:

— Domnilor, este vorba de o misiune în exterior, o misiune de durată...

Avea să se simtă exultând în fața spectacolului epuizării limbuției lor, al topirii instantanee a aroganței lor necioplite. *Exterior!* Avea să insiste, multiplicând cuvintele generatoare de spaimă: *Afară... Extra-ziduri, călătorie... Traversare!*, studiindu-le figurile devenite brusc cenușii, scăldate de sudoare... Acești soldați de coridoare, acești războinici de uliță, specialiști în linșaj și teroare citadină, patrulând pe străzi și dispuși în permanență să ciomăgească vreun cămilar, să radă vreun autonom singuratic... Vreme de

câteva minute, avea să-i domine din nou, în ciuda vârstei sale, în pofida inimii bolnave; pentru câteva clipe avea să le vâre din nou frica în oase. Avea să fie cel ale cărui ordine urmau să-i conducă spre moarte.

Știu că voi reprezentați elita nației, avea să clameze el, amuzându-se să-i atragă în capcană folosindu-se de propriul lor sistem. „Cei mai buni, escadronul negru”, termeni cu care lor le plăcea să se împodobească și care astăzi, în numele unei etici de bravură, îi țintuia cu spatele la zid, punându-i în imposibilitatea de a refuza sau de a se răzvrăti.

Patruzeci dintre voi, avea să trâmbițeze*, trași la sorți! Plecarea în două zile!*

Bătrânul se ridică; din cauză că rămăsese prea mult timp așezat i se declanșaseră din nou durerile lombare ce-i blocau vertebrele. Cu chiu, cu vai, se târî până pe terasă. Încremeni, lăsându-și obrazul în bătaia vântului nopții. Îngustându-și ochii, încercă să sondeze întunericul ce domnea dincolo de ziduri, străduindu-se să distingă enorma cocoașă păroasă a celui mai apropiat animal-munte.

Și dacă mâine se trezește, gândi el*, dacă începe să meargă la întâmplare, cu fruntea la nivelul solului, spărgând meterezele ca pe o coajă de ou, spulberând cetatea fără ca măcar să fie conștient de treaba asta?*

Această eventualitate nu reușea să-l înspăimânte. Poate chiar o dorea, în străfundurile sufletului. Se prăbuși pe un jilț de piatră și adormi imediat, insensibil la chingile cuirasei ce-i tăiau carnea. Și visă. Visă că un lanț de coline bara dintr-odată orizontul, apropiindu-se, din oră în oră, de abatoare. O linie de creste înaintând într-un lent balans cadențat... *Și nu era câtuși de puțin un coșmar...*

Două zile mai târziu, un observator atent care ar fi stat pe metereze la răsăritul soarelui ar fi putut remarca plecarea simultană a mai multor caravane care, după ce ieșiseră din cetate, se despărțiseră în tăcere, fiecare îndreptându-se către unul din cele patru puncte cardinale. Deși purtau

tradiționalul djellaba, beduinii nu aparțineau câtuși de puțin raselor nomade, dacă se ținea cont de colții ce le țâșneau de sub buza inferioară. Niciunul dintre ei nu avea mai mult de treizeci de ani; chiar înainte de a-și vedea fiecare de drum, își uniseră mâinile pentru jurământul de carne și sânge. Începea căutarea.

După o săptămână, șapte porumbei, purtând același mesaj, au fost lansați dintr-un punct oarecare din deșert în direcția cetății. Trei se rătăciră, doi au fost trântiți în nisip de o rafală neașteptată de vânt, al șaselea a fost devorat de o pisică pe când se așeza pe un acoperiș, iar cel din urmă se prăbuși pe terasa lui Natanesh și muri imediat de epuizare. După ce luă cunoștință de raport, Marele Jupuitor organiză o caravană compusă în majoritate din extremiști carnivori deghizați în beduini, având partea de jos a feței acoperită cu un voal mat. Prima etapă îi conduse dincolo de dune, în direcția unei tabere mizere, ridicată pe minusculul fragment de blană hrănitoare. În acel loc, coloana lui Natanesh se întâlni cu grupul de cercetași ce plecaseră cu o săptămână mai devreme.

— E o pistă interesantă, domnule comandor, începu imediat un subofițer ce avea un canin rupt pe jumătate. Iar întâmplarea ne-a fost favorabilă. La târgul din nord, unde ne-am schimbat cămilele, am cutreierat toate tavernele și nu am făcut economie nici la aur, nici la băutură. Nimeni nu știa nimic în legătură cu oarece fiare care s-ar fi trezit. De altfel, ori de câte ori am menționat o asemenea eventualitate, ni s-a râs în nas și am fost tratați drept bețivi. Toată lumea susține că, accidental, colinele vii nu pot să iasă din somn. Totuși, la un moment dat, o reflecție m-a făcut să ciulesc urechea, un bătrân îngrijitor de cămile, în momentul în care îl părăseam, mi-a declarat textual: „Teoria ta nu ține, băiete și totuși, presupunând ca ar fi adevărată, numai un Shankra ar fi capabil să facă așa ceva...”

Natanesh se cutremură; cuvântul străpungea cu viteza unei

săgeți straturile memoriei sale. Trebuia să se întoarcă îndărăt, cu foarte mult timp în urmă, la epoca istorisirilor pe care i le povestea doica în fiecare seară, înainte de a adormi.

— Un Shankra..., murmură el, ești sigur? Asta e un personaj din poveștile pentru copii, o legendă...

— Un Shankra, comandor. Cum nu știam despre ce este vorba, i-am cerut bătrânului să-mi explice. Individul afirma că totul se leagă de un trib foarte vechi, cu puteri extraordinare. Numele lor înseamnă: „singurii locuitori ai planetei", sau „adevăratul popor", se pare că ar fi mai multe traduceri, care nu s-au pus de acord... Bineînțeles că l-am întrebat unde se află acest clan, dar moșul a izbucnit în râs, că muriseră cu toții și fuseseră digerați de amar de vreme. Vi se pare o pistă serioasă?

— Alta n-avem, spuse Nat, continuă...

În aceeași seară, demnitarul se întorsese în oraș. Povestea cu Shankra îl sâcâia. De cum păși în spatele zidurilor, se duse glonț la arhivele secrete ale fortăreței, o sală imensă unde putrezeau mii de dosare cu coperțile pătate de mucegai. Arhivarul mărturisi, încurcat, că sistemul de clasare, dintre cele mai fanteziste, nu permitea decât foarte rar să fie izolat un subiect precis. De altminteri, de mai bine de treizeci de ani nu se mai consemna istoria cetăților, iar evenimentele – oricât de excepționale ar fi fost – sfârșeau inevitabil prin a se șterge din memorie fără ca nicio scriere să le asigure perenitatea.

— Totul zboară, totul se șterge! bombănea el cu un zâmbet subțire. Cine să se mai intereseze de lucrurile astea?

Natanesh știa că individul avea dreptate; de multă vreme, viața se împotmolise într-un prezent perpetuu. Nu se mai scriau ziare, nu se mai colportau știri, nu se mai privea dincolo de ziduri, iar lumea se sfârșea la porțile orașului.

— Ceea ce caut eu a fost notat negreșit în urmă cu vreo sută de ani, rosti Nat înaintând printre rafturi. Sunt sigur că vom găsi...

Vreme de șase zile, cei doi răvășiră etajerele; fantome albite de salpetru, pergamentele se prefăceau în praf sub degetele lor, monografiile se fărâmițau, reîntorcându-se la starea de cenușă...

— Shankra, Shankra, Shankra..., bolborosea funcționarul numele ca pe un soi de incantație, în vreme ce se strecura printre bibliotecile surpate.

În cele din urmă, exhumară o mapă de carton negru acoperită de un lichen tenace, a cărei etichetă îl făcu pe Natanesh să sară în picioare de parcă ar fi avut douăzeci de ani: *Shankra-ré*. Dosarul purta ștampila Ministerului Agriculturii, subcomisia Aprovizionare. O serie de sigilii păreau să indice faptul că documentul trecuse ulterior în mâinile Ministerului de Interne, apoi în cele ale Ministerului Apărării... O escală ce nu prevestea nimic bun. Primele pagini fuseseră legate din nou și sigilate cu ceară după uzajul în vigoare în cazul afacerilor confidențiale. Un avertisment scris cu cerneală roșie continua să bareze coperta: *Doar pentru persoanele autorizate*.

Nat se retrase la poalele unui munte de hârtii și rupse pecetea. Expunerea de fapte pe care o parcurse era redactată într-o formă succintă, în scopul evident de a comunica unui oarecare înalt funcționar un anumit număr de elemente de bază asupra unui trib în mod clar puțin cunoscut. Denumirea *Shankra-ré* era tradusă aici prin „adevărații păstori ai turmei” sau „singurii ciobani ai planetei”.

„Clanurile, explica naratorul, aveau particularitatea de a fi foarte reduse și, cu precădere, compuse din femei. Anumite anomalii fizice, slab definite, îi transformaseră în niște fenomene biologice, aidoma animalelor-munți. În virtutea acestor puteri, triburile se decretaseră rapid „paznicii turmelor” și legendele afirmau că masculii posedau capacitatea de a comanda somnul fiarelor... *Ei pretindeau*, citi Natanesh, *că posedă puterea de a le smulge pe*

pahiderme din starea de uitare de sine, neutralizând prin intermediul undelor telepatice acțiunea glandelor soporifice care le brăzdează epiderma...”

Urma un raport medical ce lua în discuție credibilitatea unor asemenea emisii. Nat se încurcă în noianul de termeni tehnici; la un moment dat, crezu că înțelege că specialistul nu excludea eventualitatea unei inhibiții reale a amintitelor glande cu ajutorul unei substanțe produse de o rețea întreagă de mucoase legate direct la cortex, a căror funcționare, până în prezent, nu putuse fi determinată în mod satisfăcător.

„Este posibil, concluziona autorul rezumatului, *ca telepații tribului să fie capabili, efectiv, să modifice secrețiile fiarelor adormite, provocându-le în același timp trezirea, dar, fără îndoială, că ne aflăm în prezența unei ipoteze ce trebuie analizată cu cel mai mare scepticism...”*

Ministerul Sănătății efectuase o contra expertiză. De data aceasta, autoritatea consultată denunță întreaga abordare ca fiind o culme a șarlatanismului și a poveștilor de adormit copiii. Totuși, în pofida acestui aviz defavorabil, lucrurile își urmaseră cursul. Fusese refuzată expunerea în fața celui mai mic risc, iar secțiunea prospectivă de futurologie aplicată elaborase un scenariu descriind eventualele efecte ale unei treziri în masă a animalelor-munți, ale cărui concluzii erau, în mod firesc, catastrofice.

„Cei din neamul Shankra, explica futurologul, dețin în prezent o forță de distrugere naturală ce depășește orice imaginație. Dacă ei sunt în stare, în egală măsură, SĂ LE COMANDE ÎN CE DIRECȚIE SĂ MEARGĂ? *În acest caz, o mână de indigeni goi se află, actualmente, în posesia unei puteri nimicitoare comparabile cu un val halucinant de care de asalt de înălțimea unor coline!* Într-o bună zi, oare aceștia nu vor fi tentați să folosească o asemenea forță pentru a dezlănțui – și a câștiga – un război de cucerire? Cu excepția cazului când s-ar servi de această cavalerie de apocalips

pentru a șantaja orașele, obținând profituri imense, dar nemeritate...”

Această ultimă idee impresionase, în mod vizibil, comisia de anchetă, de vreme ce, o săptămână mai târziu, raportul ajunsese la Ministerul Apărării, secțiunea de Planificare Strategică. Întreaga operație se desfășurase în cel mai mare secret, doar o jumătate de duzină de persoane fiind la curent cu cele întâmplate. Acum Nat parcurgea paginile cu înfrigurare. Biroul militar hotărâse, fără urma nici unei îndoieli, declanșarea unei acțiuni preventive. La început, se gândiseră să-i întemnițeze pe „vinovați”, dar această soluție, incomodă, nu asigura în niciun chip securitatea animalelor. Nu se cunoștea distanța până la care băteau undele și nimic nu garanta că, din adâncul celulelor, prizonierii nu-și continuau mârșavele fapte. Atunci fusese declanșată o operațiune de asanare. Comandouri alcătuite din carnivori, deghizați în jefuitori, masacraseră în câteva nopți cele patru triburi inventariate. Problema celor ce scăpaseră se rezolvase și mai simplu – fusese de ajuns să se răspândească zvonul că erau purtători ai unei boli infecțioase mortale pentru ca populația să-i vâneze până la ultimul individ. *Până la ultimul?*

Documentația grafică a broșurii era alcătuită dintr-un maldăr de scheme. În acel talmeș-balmeș, se găsea o presupusă imagine în secțiune verticală a unui animal-munte așa cum și-l imaginaseră oamenii de știință în urma observațiilor răzlețe și rapide. Reconstituirea, având la bază studii și crochiuri executate în întunericul gropilor de tranșare, atunci când fiara, sub acțiunea putrefacției accelerate, își pierdea formele și scheletul, lăsând să apară mari zone de incertitudine. Pe măsură ce înainta de la epidermă spre centru, ceața ipotezelor invada planșele anatomice, sub aspectul unor pete albe străjuite de semnul întrebării. Și, în fața acestor desene neterminate, erai tentat să crezi că pahidermele nu erau compuse decât dintr-un

înveliș ce nu acoperea nimic, aidoma unor monstruoase pușculițe goale, lipsind în totalitate mărunțaiele sau diversele organe. Se încercase să se stabilească, prin intermediul unor diagrame savante, maniera în care undele emise de „ciobani” provocau inhibiția „glandelor somnului”; mai exista și o listă lungă de frecvențe probabile din care Natanesh nu pricepu o iotă. Aceste rămășițe ale unei științe pierdute nu mai însemnau astăzi mare lucru și, în fond, cine le-ar fi putut înțelege? De altfel, nu se mai inventa nimic; lumea se mulțumea să păstreze un material vechi de câteva secole, cuprinsă de spaima de a nu ajunge vreodată în mizerie. Federația se dizolvase din cauza fricii imense de exterior: *Nimic bun dincolo de ziduri*, trâmbițau sloganele; călătoria este ca o boală rușinoasă. Nat frunzărea planșele de desen îmbibate de umezeală. Secțiunea longitudinală a creierului unui Shankra demonstra că oamenii de odinioară nu se dăduseră în lături de la disecții; totuși – concluziona raportul autopsiei – nu putea fi constatată nicio anomalie a emisferelor cerebrale sau circumvoluțiilor. Dacă puterea exista, în niciun caz ea nu era palpabilă. Privind obiectiv, devenea evident că întreaga afacere nu se sprijinea decât pe ipoteza de lucru, pe o simplă supoziție, un joc speculativ ale cărui consecințe dăduseră naștere sentinței de moarte a unui popor. Și, iată, acum el, Natanesh, se confrunta cu aceleași ambiguități. Oare exista vreun supraviețuitor al rasei hulite, purtător al harului respectiv. Dacă da, nu putea să riște în niciun caz, șarpele trebuia să fie localizat și distrus cât mai curând. O clipă, își imagină acea ființă neînsemnată comandând prin gânduri turmei de munți să se deplasase în pas de atac și se cutremură. Desigur, medicul pretinsese că, după deșteptare, niciun pahiderm nu avea să trăiască mai mult de câteva zile, dar pe ce se bazau afirmațiile lui? La urma urmei, aici era vorba de o nouă ipoteză de lucru, simplă supoziție... Și, oricum, n-ar fi fost nevoie de mai mult de patruzeci și opt de ore pentru a rade un oraș de pe

suprafața pământului, câtă vreme se încăpățânaseră să construiască așezări pe drumul fiarelor...

Bătrânul oftă, îngrămădi, în mare grabă, foile între coperțile putrezite și părăsi sala pradă unor sentimente contradictorii. Se temea sau era mulțumit de ceea ce se întâmpla acum? În niciun moment nu se lăsase păcălit în privința rolului pe care se obliga să-l joace în ultima vreme. De fapt, când se lăsa dus de valul de sinceritate, era nevoit să recunoască față de sine însuși semnele acelei jubilări întunecate, ce-și împrăștia în sufletul lui undele unui delicios sentiment de ură. Era prea bătrân pentru a-și mai face griji în legătură cu ceea ce-l aștepta și, în plus, îi detesta prea mult pe semenii săi pentru a dori cu orice preț să le lase moștenire un viitor fără nori. Nu-i displăcea să și-l imagineze pe acest ipotetic păstor rătăcind prin deșert, deșteptând turmele una câte una, parafând cu aceeași mișcare sentința de condamnare la moarte a civilizației abatoarelor, mergând în fruntea acelui val monstruos ce nimicea totul în calea lui. Un mit? O legendă? Poate...

O ipoteză fragilă, desigur, a cărei unică dovadă tangibilă era reprezentată de acest dosar putrezit, parcurs odinioară, cu multă neliniște, de mâinile unor înalți funcționari.

Ar fi fost de ajuns un simplu accident pentru ca ultimul act de acuzare la adresa straniului neam Shankra să se spulbere ca un fum... Ar fi de ajuns... Ar fi de ajuns, gândi el, *să aținesc lângă cămin, cu dosarul pe genunchi și, o mișcare INVOLUNTARĂ, să azvârle cele câteva foi în mijlocul flăcărilor. Atunci n-ar mai rămâne nimic, nimic altceva decât un personaj de legendă, al cărui nume a fost uitat până și de cei bătrâni. Iar, dacă vreo criză cardiacă mi-ar pune capăt zilelor în curând, secretul ar dispărea odată cu vechiul meu hoit și lumea ar continua să vorbească despre epidemie... Despre cazuri izolate de somnambulism...*

Exact așa s-ar fi petrecut lucrurile. În două luni, totul ar fi fost uitat și viermele ar fi putut să-și desfășoare mai departe

munca trudnică, devorând fructul din interior. Nat zâmbi și împinse ușa biroului său. *În vatră se înălțau limbile unui foc vesel...*

13

În interiorul taberei, viața se schimbase. Obișnuită să detecteze până și cea mai mică variație de atmosferă, An nu avusese nevoie de prea mult timp pentru a izola mii de fapte mărunte lipsite de importanță, dar care, în ochii săi, se încărcau dintr-odată cu o semnificație grea și misterioasă. Sarah, căreia îi pusese o sumedenie de întrebări, se mulțumise să-i răspundă printr-o frază de tipul „Așa-i ceremonia”, laconică, ce nu reușise să-i potolească via curiozitate.

Dacă nu s-ar fi temut de mustrările doicii, copilul s-ar fi arătat mai vorbăreț, An ghicea asta. Poate că descoperea astfel o modalitate de a-și da importanță, de a încerca să ia locul lui Gahl...

Într-o dimineață, ieșind din cort, tânăra descoperi un spectacol la care niciun autonom n-ar fi putut asista fără să fie străbătut imediat de un frison oribil: din loc în loc, se formaseră grupuri compacte. Bărbați și femei, cu capetele unse cu spumă de ras, se lăsau în voia briciului lui Sarah. Imensa femeie se deplasa gâfâind de-a lungul șirului de nomazi îngenuncheați, cu ceafa înclinată, într-o poziție ce evoca irezistibil cine știe ce practică religioasă; lama sa descria în aer arabescuri extraordinar de rapide, tăind apoi fără milă șuvițe lungi sau buclate, dezgolind țeste trandafirii sau palide. Deja An se pregătea să sară pe spinarea primei cămile, să fugă încotro vedea cu ochii, pierzându-se în deșert, când mâna puștiului se strecură într-a sa.

— Degetele ți-s înghețate, observă el pe un ton șoptit. Nu-i

cazul să-ți fie frică, tu nu ești vizată. Este una din etapele de dinaintea hibernării. Se rad cu toții în cap, ca ocnașii, chiar și fetele...

— Dar de ce?

Băiatul plescăi ușor din limbă, după care răspunse pe un ton arogant:

— O dată pe an, tribul încetează să mai lupte împotriva virtuților soporifice ale blănii animalului, știi bine asta. Cu toții se vor culca, fiecare în cortul lui. Pentru o lună sau două. Vor hiberna aidoma colinelor vii, trăind din propriile lor rezerve, trezindu-se în cele din urmă slabi ca niște schelete.

— Dar părul?

— Părul se taie din cauză că, în această perioadă a anului, pielea care i-a hrănit vreme de douăsprezece luni își inversează procesele și încearcă să se alimenteze la rândul său. Perii ce o alcătuiesc devin lacomi, ca tot atâția șerpi. Ei se lipesc strâns de orice seamănă întrucâtva cu o altă blană, de plete, de pildă. Dacă nu ești atent, riști să te pomenești înlănțuit de sol prin intermediul propriilor tale șuvițe. Ele se grefează pe perii blanei, devenind prelungirea lor. Dacă ești treaz, e de ajuns să te folosești de un cuțit ca să te eliberezi; dacă dormi însă, lucrurile devin mult mai grave, căci covorul digeră tot ceea ce blana sa a capturat, așa cum fac pseudopodele plantelor carnivore. Covorul aspiră substanța vie, o înghite, o asimilează, iar cel ce a avut nenorocul să fie înhățat se transformă curând într-un înveliș gol...

An se cutremură.

— Din cauza asta se rad cu toții, continuă copilul, atât pe cap cât și pe corp. Unii chiar își tund animalele domestice, pisicile de exemplu; cu toate că treaba asta e interzisă s-a convenit ca, la sfârșitul fiecărei ceremonii, să se păstreze un număr considerabil de animale neproductive, pentru a potoli foamea solului.

Băiatul făcu o scurtă pauză înainte de a relua:

— O să vezi, când toată lumea va fi inconștientă, că iarba va colcăi și va șuiera aidoma unui cuib de vipere. Totuși, vei putea să mergi prin ea desculță, fără niciun risc. Pielea netedă n-o interesează, dar păzește-ți bine buclele! Nu te sfătuiesc să te poticnești sau să adormi în raza de acțiune a fiarelor! Este un sfat care ți-ar putea salva viața. Ai văzut vreodată un păianjen ce aspiră o insectă până când trupul victimei devine o cochilie goală și translucidă? Același lucru ți se poate întâmpla ție, dacă nu respecți regulile...

— Dar eu nu pot să mă rad! se sufocă tânăra femeie.

— Știu și tocmai din acest motiv acum tu ești persoana cea mai expusă, dar cred că Sarah te-a avut în vedere, nu-ți fie teamă! De altfel, nimeni nu ține să dispari în săptămânile ce vor veni, tu reprezinți unica lor siguranță de a se trezi...

— De ce?

Puștiul ezită o clipă, înainte de a răspunde.

— Sarah o să-ți vorbească despre asta în amănunt, la timpul potrivit, dar, de obicei, ea joacă rolul de paznic...

— Paznic?

— Chiar așa. Ea rămâne trează în vreme ce toți ceilalți dorm. Ea continuă să înghită sânge de fiară atunci când ceilalți s-au oprit și normal că nu hibernează. Intră în toate corturile, pentru a se asigura că totul merge bine și pentru a-i rade pe cei ce dorm. Aleargă de la un adăpost la altul, cu vasul de spumă într-o mână, cu briciul în cealaltă. Rade capete, obraji, bărbii, piepturi, pubisuri... Tot.

An înălță din sprâncene.

— Părul crește atât de repede?

— La rasele nomade, da, trei până la patru centimetri pe săptămână. Probabil ca o consecință a alimentației vegetale sau a soarelui. Dar la fel de bine poate fi o capcană întinsă de piele, cine știe? Pe scurt, dacă adormiții nu sunt rași, așa cum ți-am explicat, ei riscă să nu mai vadă niciodată lumina zilei. Or, Sarah este bolnavă... N-ai nevoie să te gândești prea mult pentru ați imagina ce s-ar întâmpla dacă ar muri în

timpul hibernării...

An dădu din cap.

— Deci ei vor s-o secondez pe doică, nu-i așa? Într-un fel, voi fi un soi de paznic de urgență...

— Exact.

Cum imensa femeie se îndrepta spre ei, puștiul își înfundă din nou nasul în carte, reluându-și neclarul mormăit matematic. An nu se putu opri să nu zâmbească.

— Te amuză obiceiurile noastre? făcu obeza, cu o undă de agresivitate în glas. În orașe nu vedeți niciodată asemenea lucruri, nu-i așa? Știu că trufașii carnivori ne iau în zeflemea, pe noi, *cei ce înfulecăm iarbă*, noi, *rumegătorii*... Dar nu contează! Hai cu mine, a sosit momentul ca să-ți plătești călătoria!

Cele două femei intrară în cort și imediat An zări un lucru straniu ce fusese scos din cufărul în care Sarah își ascundea comorile. Era un soi de cască de războinic, prelucrată, dizgrațioasă. O sferă de oțel grea, brună, pe suprafața căreia încă se mai descifrau mușcăturile flăcărilor.

— Copilul ți-a spus totul, nu-i așa? începu doica. Iată, dar, uniforma ta de ceremonie. Dacă vrei să supraviețuiești, poart-o pe toată durata hibernării. Am comandat-o unui fierar din oraș, de îndată ce am aflat că vii cu noi. Privește!

An întinse mâinile, curioasă ca întotdeauna. Coiful îi acoperea tot capul, lăsându-i liberă doar fața.

— Buclele sunt ferite de voracitatea ierbii, explica Sarah, există chiar și un sistem de siguranță, o încuietoare ce ar tăia avântul oricărui intrus care ar dori să te lipsească de o asemenea protecție.

Tânăra pipăi metalul. Era adevărat; la baza gâtului, chiar pe centru, degetele ei palpară gaura unei broaște. Totul părea să fie perfect.

— Și iată ceva pentru pântec, adăugă doica, scoțând la vedere un lanț de fier, semănând ca două picături de apă cu o centură de castitate.

— Dar e o... se înecă An.

— Exact, îi confirmă obeza. Ea se încuie cu aceeași cheie. În felul acesta și părul pubisului tău va fi la adăpost. Încearc-o!

An avu o imperceptibilă ezitare, căci ridicolul situației o făcea să uite de pericol; o fracțiune de secundă, își dori să rămână goală în mijlocul covorului înfometat. Apoi ascultă de rațiune, își strecură coapsele în deschizăturile căptușite cu piele și închise centura pe buric. Se simțea greoaie.

O să trec prin blană, gândi ea ironic, *și o să mă afund în nisip ca un cadavru lestat cu plumb.*

Înaintă câțiva pași. Prin deschizătura cortului, copilul o privea, dar nimeni n-ar fi putut să precizeze dacă fragedul chip trăda surpriza sau batjocura. An se îmbujoră și se întoarse cu spatele. Se simțea neîndemânatică, neajutorată. Sarah se apropie și-i ridică brațele.

— N-ai păr la subsuoară?

— Autonomii n-au avut niciodată.

— Bine.

Bătrâna se gândi un moment, înainte de a vorbi din nou, pronunțând cuvintele răspicat:

— Să nu-ți scoți cuirasa decât pentru a mânca, asta-i tot. Să dormi cu ea, chiar dacă este incomodă, chiar dacă-ți taie pântecul sau ceafa, chiar dacă vei crăpa de cald. Nu uita că ierburile se vor afla lângă tine, pândindu-te, palpându-te, așteptând să faci o greșeală cât de mică.

— De ce nu purtați și voi o armură asemănătoare? o întrerupse An. Presupun că siguranța ar fi mai mare...

Sarah ridică din umeri.

— Tradiția nu pomenește despre armuri. Presupun că în tot acest ceremonial există o parte simbolică, ce astăzi ne scapă. Trebuie să execuți gesturile fără să-ți pui întrebări și, mai ales, fără să încerci a le modifica. Rolul nostru nu privește acest aspect. Bineînțeles, există și o parte de risc, dar trebuie s-o consideri ca pe un tribut plătit pieii.

Doica îi întinse cheia tinerei femei, apoi își apucă din nou

briciul.

— Acum du-te, îi porunci ea, trebuie să-mi continui munca!

Pe când dădea să iasă, An se văzu nevoită să lupte împotriva dorinței, ce punea stăpânire pe ea, de a se ascunde în gaură de șarpe.

— Când va începe hibernarea propriu-zisă? întrebă fără să se întoarcă.

— La primul freamăt al ierbii, răsună vocea surdă a lui Sarah în spatele ei, încetăm să mai bem sânge de fiară și somnul pune stăpânire pe noi. Ciclul va fi respectat conform tradiției

Imensa femeie tăcu. Strângând din dinți, An își strecură capul împodobit cu casca prin deschizătura cortului. Contrar oricărei așteptări, niciun hohot de râs nu-i salută apariția. Bărbații, femeile și copiii își ștergeau țestele proaspăt rase, tamponând ici-colo câte o zgârietură stacojie provocată de o tăietură superficială.

— Merge? șușoti băiatul, fără să-și ridice nasul din carte.

Tânăra izbucni în râs.

— Merge. Mă întreb numai dacă voi fi în stare să-i tund fără să le smulg jumătate din piele!

Îi auzi hohotul înfundat. Automat, ea îngenunche, plimbându-și degetele răschirate pe suprafața covorului. Să fi fost doar o impresie? I se părea că perii i se lipeau de mână cu mai multă insistență decât în mod obișnuit, cu mai multă putere. Semăna cu mângâierea a mii de tentacule. An se ridică dintr-un salt. În spatele ei, puștiul plescăi cu superioritate.

— Nu, încă n-a început. Nu e decât rodul imaginației tale!

Ofensată, tânăra se răsuci pe călcâie și traversă tabăra în diagonală. Începea să se obișnuiască astfel, încinsă cu lanțul și totuși trebuia să aibă grijă să nu se aleagă cu răni între picioare.

Era cazul să se aprovizioneze cu o pomadă protectoare din incredibila farmacie a doicii. Fără ca să-și fi exprimat dorința

în mod conștient, pașii o purtară până în fața cortului lui Gahl. Ca și ceilalți, șeful tribului era gol, fără nicio urmă de păr pe corp. Ascuțișul briciului îi înroșise pielea și el nu înceta să-și fricționeze pubisul sau capul cu palmele, luptând împotriva tentației crescânde de a se scărpina. Bărbatul ridică ochii, o zări pe femeie și îi întoarse spatele ostentativ.

— Ai venit să mă sfidezi? o repezi el posac. A fost nevoie să te acoperi cu fier ca să-mi spui bună ziua... Chiar atât de tare ți-e teamă c-am să te las grea? Nu știam că fetele autonome se sperie în asemenea hal de bărbați. Cum faceți voi de vă înmulțiți? De fapt, acum nu mă mai mir că sunteți o mână de oameni...

Brusc, An simți nevoia să-l pălmuiască. Și totuși, de ce să nu-i mărturisească că sămânța bărbaților de pe Almoha, Măcelari sau nomazi, când umplea pântecul femeilor autonome nu avea o mai mare putere de fecundare decât o simplă înghițitură de apă? Chiar, de ce? Se temea oare să nu fie umilită, să nu fie privită ca un monstru, ca o anomalie? Deja bărbatul își relua atacul, cu fruntea plecată, cu privirea străpungătoare, cu limba ascuțită.

— Și când mă gândesc că tu ne vei rade atunci când Sarah nu se va mai simți în puteri... Depășește-ți fobiile! Ai fi în stare să ne jugănești pe toți în timpul somnului! De atâtea ori mi s-a spus să mă feresc de autonomi, încât o să-i cer doicii o centură blindată... N-am chef să mă trezesc eunuc!

Gahl se făcu nevăzut în interiorul cortului rânjind ostentativ. În jurul lor se formase un grup de gură-cască. An frânse cercul, dând din umeri, cu buzele tremurându-i, simțind în gât un nod de mânie. Casca o înăbușea și fu nevoită să lupte împotriva tentației de a și-o smulge de pe cap și a o arunca departe, în mijlocul nisipurilor corozive.

Pe când era pe punctul de a cădea pradă suspinelor, îl zări pe copil îndreptându-se spre ea. Puștiul nu scoase o vorbă, mulțumindu-se să-și pună mânuța rece și umedă pe coapsa femeii, într-un gest de alinare.

E de-a dreptul idiot, gândi ea, *mucosul ăsta a făcut o fixație, se comportă ca un mascul ce pretinde că mă consolează, ca un protector. Mâine-poimâine se poate trezi crezându-se stăpânul meu...*

Totuși, era nedreaptă; din cele povestite de Gahl, reieșea că băiatul nu făcea parte din clan, așadar amândoi erau niște străini tolerați din cauză că Sarah părea să aibă nevoie de prezența lor – două obiecte aducătoare de profit ce urmau să fie debarcate în primul oraș atunci când aveau să înceteze să le mai fie de folos.

Ziua se scurse fără ca alt incident notabil să fi avut loc. În cursul nopții, An fu deșteptată de o dezagreabilă senzație de gâdilătură. Era ca și cum s-ar fi culcat pe o saltea umplută cu râme vii; totul colcăia sub omoplații săi, sub șale și între coapse, aidoma unor mii de degete agere ce-i atingeau pielea, nutrind cine știe ce țel misterios. Era ascultată de sute de tentacule minuscule, era palpată, era împresurată din toate părțile. Pseudopodele îi escaladau obrajii, îi căutau gura. Acum nu mai încăpea îndoială că, dacă ar fi fost lipsită de protecția centurii de castitate, perii i s-ar fi vârât în sex sau în anus, plimbându-se prin interiorul ei ca printr-un cadavru, înlănțuind-o ca tot atâtea limbi lacome. Tânăra se ridică dintr-un salt. Undeva, în bezna cortului, băiatul murmură:

— Nu-i nimic, începe...

An rămase în picioare, în mijlocul întunericului, aproape un ceas, incapabilă să se lungească din nou, simțind sub tălpi colcăiala infectă ce i se prelingea printre degete. Apoi, cum oboseala îi apăsa coloana vertebrală, se lăsă să alunece iarăși spre sol, cu o strâmbătură de dezgust. Se ghemui, aruncându-și capul între brațe, cu genunchii îndoiți sub bărbie, oferind o suprafață cât mai mică mângâierilor irațională ce populau noaptea.

Cum e posibil să existe o asemenea oroare? se întrebă ea, cufundându-se într-o moleșeală halucinantă. Afară, un animal

urlă de disperare, o pisică probabil; pesemne că înfometatul covor o făcuse prizonieră.

Prima victimă, gândi tânăra femeie, *primul sacrificiu...*

În zori, fiindcă Sarah nu se simțea bine, An fu nevoită să facă singură turul corturilor pentru a anunța oficial debutul hibernării. În consecință, ea merse din cort în cort, repetând fraza oficială pe care o învățase de la doică:

— Lăsați sângele, închideți ochii, a sosit timpul somnului, dormiți pentru a plăti tributul.

Pretutindeni era primită cu o anumită răceală. Era clar că nomazii acceptau cu greu ca ea, o persoană străină, să se amestece în datinile lor intime. În fiecare adăpost, membrii clanului zăceau întinși pe spate, statui cu țeste dezgolite, cu pântece de copil. Cei mai mulți nu-i băgau în seamă intervenția și continuau să-și țină ochii închiși, prefăcându-se că dorm. Doar o fetiță de doisprezece ani, insensibilă la mustrările tatălui său, o apucă de mână în momentul în care ieșea din cort și-i șopti în grabă:

— Păzește-ne bine, străino, tu, cea cu părul atât de frumos!

An zâmbi ușor și își văzu de drum. Afară, iarba se agita în toate sensurile, ca sub efectul unor vânturi furioase, contradictorii. O carcasă translucidă – coconul de nedefinit a ceea ce, doar cu puține ore în urmă, fusese o pisică – trona în mijlocul pieții. An fu silită să facă un efort pentru a nu privi într-acolo, ocolind-o pe departe. Ultima oprire a fost la Gahl. De data aceasta, contrar temerilor sale, bărbatul nu o mai întâmpină cu sarcasmele obișnuite. Propriu-zis, pe chipul lui se întipărise o reală neliniște.

— Detest toate vechiturile astea superstițioase! mârâi el când tânăra îngenunche alături, pentru a-i debita tirada pe care o tot repeta mecanic de o oră. Ne riscăm pielea pe degeaba! adăugă, ridicându-se în coate. De fiecare dată când mă întind pentru blestemata asta de hibernare, nu știu dacă mă voi mai trezi vreodată...

Șeful făcu o pauză, apoi se întoarse pe o parte, privind-o

țintă.

— În sfârșit, te afli aici și țin să-ți spun că mă simt mai liniștit cu tine decât cu Sarah – ea e bătrână și flecărește fără rost. Azi-dimineață mi-a smuls jumătate din piele...

Apoi izbucni în râs. Râsul lui era sincer, sănătos, comunicativ. An îi fu recunoscătoare că n-o primise strângând din fălci, așa cum procedaseră ceilalți membri ai clanului. Deja bărbatul îi pusese mâna bătătorită pe coapsă.

— Haide, spuse el pe un ton autoritar, să mai facem dragoste pentru ultima dată, repede, înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine! Nu te teme, n-o să te las grea, pesemne că o să adorm chiar înainte de a atinge clipa supremă... Haide!

Tânăra femeie nu avu curajul să-l refuze. El fu cel care strecură cheița în broască și acționă mecanismul. An își dădu deoparte centura de castitate cu o bucurie fără egal.

Gahl avusese dreptate. Cu puțin înainte de a ejacula, el închise ochii și se rostogoli, pradă unei stări de inconștiență. Corpul îi mai fu parcurs de câteva tresăriri, apoi sexul îi redeveni moale între picioarele tinerei femei. Dormea. Pe când își potrivea centura la loc, An avu impresia că ghicește prin crăpătura dintre bucățile de stofă ce acopereau deschizătura cortului fulgerul unei priviri încărcate de ură și dispreț. Privirea puștiului. Dintr-odată, ea se simți extrem de obosită; pentru câteva clipe ar fi avut chef să se împărtășească din uitarea în care plonjase Gahl. Să se culce peste el, în speranța că somnul ar fi contagios, să...

În exterior, acum domnea o tăcere de moarte, tulburată doar de lătrăturile neliniștite ale câtorva câini singuratici. Tabăra părea abandonată.

Un sat fantomă, gândi ea reîntorcându-se în cortul doicii.

Imensa femeie o privi cu un zâmbet obosit.

— Ai rezolvat?

— Am rezolvat, încuviință tânăra.

Copilul se ghemuise în celălalt capăt al adăpostului, cu

spatele la ele. An se întrebă dacă nu cumva plângea și schiță un gest în direcția lui, dar Sarah o opri.

— Lasă-l, doarme!

An nu găsi în ea forța de a insista. Era epuizată; se așeză pe cufăr, își desferecă încet casca și-și smulse mai multe șuvițe, pe care începu să le mestece agale, impregnându-se de puterea lor nutritivă. Pe durata întregii operațiuni, Sarah stătu retrasă, evitând s-o privească, de parcă s-ar fi dedat la cine știe ce practică obscenă.

De ce ai impresia că e mai puțin respingător să te hrănești cu tuberculi pufoși născuți din pielea muribundă a unui animal putrezit?, ar fi vrut să-i strige tânăra femeie; totuși, reuși să se stăpânească și își închise coiful la loc cu nervozitate.

— Și acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să așteptăm, rosti ea, cu o undă de sfidare în glas.

Sarah dădu anevoie din cap.

— Da... Să așteptăm.

Și începu să-și ascută briciul pe o fâșie de piele atârnată de catargul central. An își concentră întreaga atenție asupra copilului. Puștiul nu dormea și-ar fi băgat mâna în foc pentru asta. Mai mult ca sigur, o blestema în gând, mestecându-și arțagul în liniște, alimentându-l cu imagini întrezărite în cortul lui Gahl: *An stând pe vine cu șeful, An netrebnica înfulecând păr...*

— Când trebuie început rasul? se interesă ea, pentru a se gândi la altceva.

— De mâine, răspunse doica. E mai bine să dăm dovadă de prudență. De foarte multă prudență...

Orele nopții trecură în mijlocul chelălăiturilor animalelor căzute în plasa țesută de piele. După ce-și bătători umerii, răsucindu-se de pe o parte pe alta, An sfârși prin a plonja în neant, iar când deschise ochii la primele luciri ale zorilor avu strania certitudine că nu ațipise decât vreme de câteva minute. Fără s-o deranjeze pe Sarah, luă vasul cu spumă

albă, compactă, și marele brici drept. Afară, cerul era întunecat, rotocoale groase se grămădeau deasupra colinelor. Un veritabil perete de nori astupa orizontul, prevestind furtună. An își simți stomacul strângându-se – nu înfruntase niciodată vânturile deșertului. În orașele-abatoare, la primele semne de uragan, lumea se retrăgea în interiorul clădirilor cu pereți groși; se astupau ușile și ferestrele cu plăci de tablă blindată și se aștepta în liniște să treacă monstruoasa palmă acidă, lăsându-i în voia sorții pe vagabonzi și pe cei fără adăpost, pe care vântul îi surprindea prin hățișul ulicioarelor, devorându-i pe loc în câteva secunde. Tânăra își alungă aceste gânduri și începu lungul ceremonial ce avea s-o ducă iarăși din cort în cort, mânjind țeste, obraji și pubisuri cu pămătuful plin de spumă, înlăturând apoi săpunul prin mișcări ample cu lama scrâșnitoare, zgâriind ici-colo un coș sau o ureche care prindea imediat să sângereze. Sarah nu exagerase, pilozitățile creșteau cu o viteză accelerată și ea putu să evalueze lesne pericolul ce ar fi luat naștere dacă s-ar fi suspendat repetarea acestor gesturi vitale chiar și o singură zi. Își îndeplinea treaba cu conștiinciozitate; aceste statui umane îi dădeau senzația că ar fi efectuat pe bandă rulantă toaleta funerară a unei morgi întregi. Erau cu toții acolo, în stare de inconștiență, teribil de fragili, oferindu-se parcă; *ar fi fost de ajuns o simplă tăietură, făcută de o mână hotărâtă, repetată de la o beregată la alta, pentru a frânge firul acestor vieți derizorii ce abia mai pâlpâiau. Ar fi fost suficient ca, la adăpostul nopții, un dușman implacabil să poposească pe piele și să se strecoare din cort în cort, cu pumnalul în mână, pentru a extermina fără niciun risc o populație întreagă, lipsită de apărare. Da. Un singur om, un călău solitar și tăcut care, de îndată ce și-ar înfăptui crima, s-ar îndrepta spre altă tabără, cu lama, încă umedă de sânge, înfiptă la brâu.* An fu nevoită să se scuture pentru a-și reveni în fire. Delira, era în extaz, îmbătată de această putere

potențială, grație căreia îi domina pe cei ce-o disprețuiseră, cei care-o porecliseră „înfulecă-păr”; uneori, îi plăcea să pună tăișul briciului peste mărul lui Adam sau la baza unui sex, spunându-și că o simplă mișcare a mâinii i-ar potoli setea de răzbunare.

Dar apoi redevenea stăpână pe sine, iar gesturile ei rămâneau sigure, precise, ca și cum ar fi ras capete, obraji și trupuri toată viața. Când trecu pragul cortului lui Gahl, avu surpriza să descopere că obrajii șefului clanului erau negri din cauza bărbii. Iarba de pe covor se agita nebunește de-a lungul gâtului și al urechilor sale, ca și cum ar fi dorit să se asigure că prada nu-i va scăpa. An își îndeplini munca dând dovadă de o atenție ieșită din comun, escaladând pometii, plonjând sub bărbie, alergând până la pectorali, coborând panta mușchilor abdominali spre interiorul coapselor. Treptat, crampele îi cuprinseră ceafa, apăsând-o. Când se ridică din nou în picioare, șalele ei protestară împotriva prea îndelungatei poziții incomode. Orele zburaseră ca un vis. Îi era foame, iar vasul cu spumă se golise. Tânăra șterse lama murdară și ieși din cort, indiferentă la foiala ierbii de sub picioare. Nu dorea să se reîntoarcă la promiscuitatea adăpostului doicii, cu mirosurile sale de transpirație și de corpuri insuficient spălate. Se opri în mijlocul taberei, se așeză pe un jilț public și își duse mâna la talie, căutând pe lanțul centurii de castitate deschizătura în care se afla cheița. ERA GOALA! O secundă, lui An nu-i veni să-și creadă ochilor, rămăsese ca bătută în cuie, sucind și răsucind între degete inelul metalic. Cheia dispăruse... Pesemne că se deschisese cârligul, iar cheița se prăbușise undeva, oriunde, în iarba deasă și șuierătoare. Imediat, i se iviră în minte toate consecințele unui incident ce, în alte condiții, ar fi părut minor, îmbrăcând strălucirea întunecată a catastrofelor: dacă nu reușea să desferece coiful, în scurt timp avea să moară de foame și din cauza deshidratării, părul său aflându-se acoperit de sfera de metal ghintuit ce-i

servea drept acoperământ. O inundă o sudoare de gheață și An crezu că avea să leșine, într-atât de mare era groaza ce o sufoca. Se chinui din răsputeri să-și revină în fire, apoi alergă la Sarah, care încă dormea, o apucă de umeri și o zgâlțâi, urlându-și disperarea. În cele din urmă, doica o învrednici cu o privire sticloasă. Nu avu nevoie de prea multe explicații pentru a pricepe mărimea dezastrului.

— Nu am o dublură, bolborosi ea, încercând, cu chiu cu vai, să se scoale, și nici șperaclu... Nu există decât această unică cheie, era singurul exemplar și...

Deja, tânăra femeie îi întorsese spatele; știa că trebuia să refacă întregul traseu de dimineață, explorând fiecare bucată de teren, scotocind printre peri, palpând solul centimetru cu centimetru. O sudoare rău-mirositoare îi impregna trupul, i se strângea în sprâncene, îi ardea ochii. Întorcând capul, avu viziunea tragică și grotescă a doicii înaintând în patru labe, cu mamelele bălăngănindu-i-se, greblând blana cu degetele sale scurte și îndesate.

Trebuie să-mi păstrez calmul. Trebuie să-mi păstrez calmul.

Automat, tânăra își regăsi vechile exerciții de respirație, practicate de atâtea ori în întunericul gropii, când teroarea o țintuia locului, lăsând-o neputincioasă, lipită de flancul fiarei în agonie. Situația actuală era întrucâtva aproape la fel de periculoasă. Trebuia să înainteze cu metodă, disciplinat.

— Oricum, cârâi Sarah, ea trebuie să fie aici!

Această constatare o mai liniști. Era adevărat. Chiar dacă o mișcare greșită desprinsese cheia la un moment dat, aceasta nu se putea găsi decât sub picioarele lor. Filmul dimineții îi defilă cu viteză prin creier; își amintea că se izbise de un obiect pe când intra într-unul dintre corturi, o bancă de lemn ce încurca trecerea, ascunsă în penumbră. Căzuse greu, pe șold; fără îndoială, în acea secundă, doar în acea secundă, cârligul s-ar fi putut desface. An își încleștă pumnii, făcând eforturi imense pentru a descoperi un detaliu care i-ar fi permis să identifice adăpostul respectiv... Dar era aproape

imposibil, se deplasase timp de ore și ore, repetând aceleași gesturi, îndeplinindu-și sarcina în mod mecanic, cu mintea hoinărind aiurea. Acum, toate chipurile se confundau într-o horă nedeslușită.

— Trebuie să forțăm broasca, urlă ea în direcția doicii, nu pot rămâne așa!

Sarah schiță un gest de neputință.

— Nu știu dacă așa ceva e posibil, sughiță ea, există riscul de a bloca definitiv mecanismul! Mai bine să căutăm mai departe...

Și obeza plonjă din nou cu nasul în sol. An alerga de la un culcuș la altul, îmbrâncindu-i pe cei ce dormeau, răsucindu-i, azvârlindu-i pe bărbați și pe femei, unii peste alții, în poziții involuntar scabroase de coit somnambulic.

— O să crăp! murmura ea fără să-și dea seama. O să crăp de foame pe acest covor de rahat!

Sângele rece îi dispăruse, siguranța i se transforma în agitație frenetică. *Înnebunesc complet!*, gândi ea, descoperind privirea consternată a doicii țintuind-o. Căutară până la căderea serii. După ce se înnoptă, An vru să continue la lumina unei torțe și Sarah își vărsă plămânii în strădania de o face să se răzgândească.

— Riscăm să aprindem covorul! urlă ea, strângând cu putere umerii tinerei femei. După aceea, o să fii în câștig, n-am ce zice!

Amândouă erau atât de nervoase încât nu lipsi mult să se ia la bătaie; apoi descurajarea le doborî, împingându-le înapoi spre cort, cu mintea golită de orice gând, aidoma unor bolnavi ce ies dintr-o lungă amnezie. Copilul dormea, începându-și cea de-a doua zi de hibernare. Femeile nu-i acordară nici măcar o singură privire, prăbușindu-se epuizate la pământ, gata să izbucnească în lacrimi.

— Cât timp ai putea rezista? murmură Sarah într-un târziu.

— Habar n-am, răspunse moale An. N-am trecut niciodată printr-o situație asemănătoare. Știu doar că persoanele din

clanul nostru care chelesc își pierd forțele foarte repede dacă nimeni nu le dă o șuviță de pomană. Cred că după două zile voi începe să mă deshidratez la modul serios, mai ales pe căldura asta. Deja, începând de mâine, voi fi prea slăbită pentru a mă lansa în cercetări amănunțite. Va trebui să fac o pauză după fiecare oră...

Tânăra tăcu, ghicind gândurile lui Sarah:

Fata asta nu e bună de nimic, iar tribul nostru se află din nou în pericol. Dacă murim amândouă, nu va mai fi nimeni care să mânuiască briciul și atunci...

— Și dacă ai încerca să mănânci câteva fructe? se hazardă s-o întrebe doica.

An plescăi, iritată:

— Dar tu ai mânca vreo două-trei șuvițe de păr? Nu, n-aș rezolva nimic cu asta. Autonomii riscă să se otrăvească ori de câte ori duc la gură altceva decât hrana lor obișnuită...

Cele două femei se culcară, fixând bezna ce învăluia cortul cu ochi mari, potrivindu-și respirația după ritmul extraordinar de lent al suflului copilului. Nu exista altă soluție decât să găsească blestemata de cheie, să grebleze două mii de metri pătrați de piele cu neliniștea în pântec și gustul fricii pe limbă.

— Dormi? răsună vocea doicii, la capătul unei interminabile jumătăți de oră.

— Nu.

Până în zori, amândouă nu mai scoaseră o vorbă. A doua zi, își desfășură orele după un scenariu identic până la disperare, iar noaptea le azvârli la pământ ca pe niște înecate eșuate pe malurile unui fluviu, buimăcite, cu șalele frânte de durere, cu degetele înroșite de cele șaisprezece ceasuri de pieptănat iarbă. Nu găsiseră nimic și tânăra femeie își simțea întreaga ființă cotropită de o moleșeală ce nu prevestea nimic bun. De mai multe ori pe parcursul investigațiilor, un nor negru, vestitor de sincopă, îi aburise privirea și de fiecare dată fusese nevoită să se întindă mai

bine de o oră, pentru a-și recăpăta forțele. Transpirase din abundență; în seara aceasta, pielea ei avea un aspect uscat, neplăcut și frigea. Limba îi umplea gura, ca o fiară plină de praf și plesnită pe la încheieturi, izbindu-se de grilajul dinților la fiecare înghițire, cu un șoc dureros.

La intervale regulate, Sarah venea să puncteze cu întrebări enervante această lentă înaintare către neant:

— Cum te simți? Merge?

An schița atunci un gest moale și își închidea ochii.

Nici Sarah nu arăta mai bine. Eforturile duble din ultimele patruzeci și opt de ore o marcaseră profund: fața îi era cenușie, iar pulsul ezitant.

Dimineața fusese silită să execute singură ceremonia rasului, de teamă ca nu cumva reflexele din ce în ce mai nesigure ale tovarășei sale să provoace catastrofe. O asemenea risipă de energie o lăsa acum cu pupilele goale, cu ochii încercănați, cu palma crispată pe sânul stâng, cu trupul scăldat de sudoare și cu unghiile cianozate. Cele două femei avură parte de un somn agitat și prea puțin reconfortant.

După ce soarele răsări, ele nu mai avură curajul de a înfrunta din nou căldura zilei. An rămase întinsă pe spate, cu tâmplele zvâcnindu-i insuportabil. Din ce în ce mai des, un stol de fluturi negri îi voalau vederea. Odinioară, ea avusese prilejul să asiste la moartea unor carnivori, după câteva ore de deshidratare; în cazul ei, calvarul avea să dureze mai mult, era sigur. Ar fi trebuit să se târască în exterior, pentru a-și continua căutarea disperată, dar, singură, ideea de a fi obligată să mai suporte arșița soarelui încingându-i tabla căștii, îi provoca greață.

— Știi, vorbi Sarah pe neașteptate, aș vrea să te pun la curent în privința copilului...

— Da?

Obeza tuși, așa cum procedează cineva care n-are idee cu ce să înceapă confesiunea, înainte de a da drumul cuvintelor să curgă:

— Nimeni nu este în cunoștință de cauză. Dar tu trebuie să știi. Dacă mor, e nevoie ca cineva să cunoască adevărul...

Doica își subliniase ultima frază cu un mic râs jenat. Brusc înviorată, An se ridicase într-un cot.

— Întotdeauna am bănuit că puștiul ăsta are o poveste cam neclară, remarcă ea, căutând privirea grăsanei. De ce îți dai toată silința să-l abrutizezi, obligându-l să stea toată ziua cu nasul în păcătoasa aia de carte?

— Nu trebuie să se gândească, șopti doica aproape imperceptibil. Trebuie să-i amorțim mintea, să i-o ocupăm, să n-o lăsăm să vagabondeze în stare de veghe. Pe timpuri, cei de teapa lui erau ținuți în stare de somn permanent, fiind hrăniți prin perfuzii. Sau erau uciși. Așa, pur și simplu.

— Cei de teapa lui?

— Tribul lui a dispărut de multă vreme, de foarte multă vreme, cu mult înainte ca mama mamei mele să vină pe lume. Pe atunci, o ordonanță de-a Măcelarilor îi decretase ca fiind animale dăunătoare și, ca atare, fiecare avea dreptul să-i omoare fără somație. Clanul lor, deja puțin numeros, nu a întârziat să dispară. Doar câțiva fugari au supraviețuit, ducând o viață nocturnă, trăind în ghetourile orașelor-fortărețe împreună cu cerșetorii și estropiații[29], cu vânătorii de șobolani... Acest copil este ultimul reprezentant al rasei sale. Am avut nevoie de ani întregi de verificare a tuturor cronicilor deșertului pentru a-i localiza urma. Când l-am găsit era singur, mama lui tocmai murise în urma unei furtuni de nisip. El este ultimul. Înțelegi? *Ultimul!* Unde mai pui că habar n-are de puterea pe care o posedă. Se crede normal, înțelegi? Normal! A venit cu mine pentru că era singur și pentru că i se urâse să tot țesale cămile în marele târg din nord și, mai ales, pentru că i-am promis că-l voi face ucenicul meu...

Sarah se opri, gâfâind. Picături de sudoare îi brobonaseră

---

29 (Franțuzism) Schilod, mutilat, schilodit; (p. ext.) neputincios, slab, infirm.

fruntea. An se temu ca nu cumva bătrâna să facă vreo criză căreia să nu-i poată ține piept.

— Taci din gură! îi porunci ea. Culcă-te și dormi! O să-mi povestești mai târziu, când te vei simți mai bine! Taci, că eu mă duc să-i rad pe cei din clan!

Pentru a pune capăt oricărei încercări de revoltă, tânăra înșfacă vasul cu spumă și briciul. Afară, soarele se revărsa asupra taberei aidoma unui val de plumb topit. An se clătină vreme de câteva clipe, cu gura larg deschisă, înghițind cu lăcomie aerul încins. La orizont, cerul era și mai negru decât în ajun; furtuna galopa spre ei, venind din fundul deșertului, răsuflare a morții ce nu avea să întârzie să-și răspândească blestemele devorante. Adunându-și întregul curaj, ea începu lunga vizită a corpurilor cufundate în somn; totuși, ajunsă la jumătatea cursei, An leșină și se rostogoli pe iarbă, tăind în profunzime beregata unui adormit pe care tocmai îl bărbierea. Nu ieși din comă decât după cinci ceasuri și se descoperi plină de sângele rănitului nemișcat de alături. Atinsese limitele rezistenței și i se părea că articulațiile îi sunt făcute din gelatină inconsistentă. Se hotărî să se întoarcă în cortul lui Sarah, întrucât nu se mai simțea în stare să continue treaba cu corectitudine.

De îndată ce trecu pragul adăpostului, privirea i se opri asupra doicii. Ochii acesteia erau ciudat de goi, lipsiți de culoare. În ei nu strălucea nicio flacără. *Ochi de porțelan*, îi veni imediat în minte tinerei femei. Da, chiar asta era – două pupile pictate pe fața unei statui de cretă. An se cutremură, temându-se mai presus de orice că ghicise adevărul. Puse mâna pe sânul moale al bătrânei. Era ca de gheață și niciun ecou, chiar și neregulat, nu-l făcea să palpite. Sarah murise; fusese doborâtă în câteva secunde, fără să fi putut măcar să schițeze un gest de revoltă sau de fugă. Brusc, An realiză că acum rămăsese singura ființă conștientă în mijlocul acestui dormitor irațional pierdut în inima deșertului. O veritabilă panică îi răscoli măruntaiele.

Era spaima viscerală a claustrofobului care se trezește în tenebrele unei mine prăbușite, amețeala care-l cuprinde pe marinar în clipa când apa, devenită dintr-odată limpede ca lacrima, îi dezvăluie abisul fără fund de care îl despart doar câteva scânduri bătute grosolan în cuie. Un lung țipăt de neliniște îi țâșni de pe buze, consumându-i ultimele forțe. Avea să moară și ea, trăgând după sine în agonie întregul trib. O febră neașteptată o devoră din cap până în picioare; se surprinse vociferând, urlând imprecații teribile. Trebuia să se trezească, să înceteze cu toții acest joc stupid, această caricatură de religie ce, curând, urma să-i azvârle în neant...

An se aruncă asupra copilului, îl prinse de umeri și începu să-l zgâlțâie cu ultimele resurse de putere, dar ochii lui se încăpățânau să rămână închiși. Când îl lăsă să alunece din nou pe pământ, *mâna dreaptă a puștiului se deschise, eliberând cheia de la cască!* An trăi o clipă de intensă stupefacție – și totuși, tija de metal delicat cizelată era acolo, strălucitoare, între smocurile de peri! Cheia... Totul devenise limpede: copilul profitase de noapte, de ultimele sale minute de trezie, pentru a desface cârligul, împlinindu-și astfel răzbunarea. Poate că se gândise să-i înapoieze obiectul furat după câteva ore, lăsând-o să scape doar cu o sperietură (cel puțin, așa îi plăcea să creadă), dar somnul pusese stăpânire pe el, transformând farsa sa într-o capcană mortală. Cu o mișcare scurtă, își descheie coiful, apoi își smulse pumni întregi din părul lipicios de sudoare. Mesteca lacom, înghițea zgomotos și o luă de la capăt. Aproape simultan, simți cum oboseala o părăsește treptat. Întotdeauna se întâmpla așa – lipsiți de hrană, autonomii mureau în câteva zile; dacă se alimentau corect, își reveneau, după cele mai severe privațiuni, în numai trei ceasuri. După ce se sătură, An își încuie casca, puse cheia la locul ei și se lungi lângă cadavrul doicii. Trebuia să se odihnească, să uite încercările prin care trecuse în ultimele douăzeci și patru de ore. Era rândul ei să doarmă... Își pierdu rapid cunoștința, iar în clipa în care se

prăvălea în neant primele rafale ale uraganului se dezlănțuiră deasupra taberei, suflându-și mângâierea de foc asupra corturilor, pârlind stofele protectoare, devorând pielea animalelor nedigerate încă de covor. Mai mulți câini, jupuiți de vii, începură să urle, prizonieri ai unei curse nebune cu cercuri din ce în ce mai strâmte, înainte de a se rostogoli într-un ultim spasm, hălci de carne ridicate pe labe, patrupede muribunde cu mușchi dezveliți.

Tânăra mai avu un gând în care era vorba de strania gelozie a copilului față de Gahl; pe viitor, trebuia să țină cont de ea, dacă nu dorea să se repete aceeași absurditate, căci putea să parieze fără greș că, dacă nu s-ar fi supus unor eforturi nechibzuite în ultimele zece ore, Sarah ar mai fi trăit.

An ieși din starea de torpoare când soarele coborâse după orizont. Vântul urla, mitraliind corturile în rafale dese. Ea se apucă să strângă mai tare chingile ce țineau intrarea închisă. Se culcă din nou, cu speranța că uraganul va înceta în zori, pentru a-i permite să-și îndeplinească munca. Și așa întârziase prea mult. Din păcate însă, aurora îi aduse o dezmințire neliniștitoare și, când vru să-și scoată mâna afară din cort, o pală de nisip îi devoră falangele. Se văzu nevoită să facă un salt înapoi și să-și șteargă degetele de un smoc de blană, înjurând. Mii de bășici îi împânzeau carnea; s-ar fi zis că își vârâse mâna într-un cuib de viespi cuprinse de nebunie. Durerea era atât de ascuțită, încât nu avu încotro și recurse la unul din unguentele lui Sarah, pentru a stăvili umflătura. Apoi se lungi din nou. Cine știe, poate că doica ar fi avut pregătită o soluție și în cazul ăsta; ea, în schimb, nu putea decât să aștepte, rugându-se ca vijelia să se potolească rapid. Se adânci într-o meditație morocănoasă; se simțea aidoma unicului pasager al unei mașini nebune, gonind cu viteză maximă, al cărui conducător și-a dat duhul înainte de a fi apucat să scoată o vorbă despre modul de utilizare a diferitelor manete. Se ghemui între copilul nemișcat și hoitul înțepenit al imensei femei cu ochi goi, îndemnându-se la

răbdare.

Vântul nu încetă decât la sfârșitul după-amiezii. Ea se hotărî să facă imposibilul; în consecință, se echipă cu vechea sa pelerină uzată, care nu ar fi protejat-o mai mult de câteva secunde, în caz că ar fi izbucnit din nou rafalele, își trase gluga pe ochi și încălță cizmele de metal descoperite pe fundul unui cufăr. Traversă grăbită piața centrală, intră în cortul lui Gahl, pe care-l bărbieri în trei minute, apoi alergă spre alt adăpost. Munca fu expediată fără prea mare dificultate. Totuși, în momentul când se pregătea să se reîntoarcă în culcușul ei, o toană bruscă a vântului îi suflă în față o ploaie de nisip. An avu prezența de spirit să-și ridice brațul pentru a-și proteja chipul, dar câteva grăunțe reușiră să i se strecoare sub pleoape. Era ca și cum cineva i-ar fi injectat în pupile ardei iute pisat. De sub gene îi țâșniră lacrimi de foc; ea se aruncă înainte, la întâmplare, orbită în totalitate și căzu cu nasul pe burta înghețată a doicii. Durerea aproape o paralizase; căută pe pipăite printre flacoanele risipite pe sol, încercând să-l găsească pe cel mai potrivit. Incapabilă să descifreze cea mai mică mențiune pe etichete, fu nevoită să se încreadă în miros. În cele din urmă, descoperi o loțiune opiacee, despre care își amintea că ar poseda calități analgezice, se unse cu ea pe ochi și se ghemui, cu palmele lipite de sprâncene, așteptând ca suferința să se diminueze. Afară, furtuna creștea din nou în intensitate, făcând să geamă catargul cortului. An se lungi cu mare grijă; se simțea extrem de fragilă, în pragul unei crize de nervi. Orbitele n-o mai dureau, dar pupilele nu mai distingeau decât o ceață uniformă, albicioasă.

— O să treacă, murmură ea, culcându-se pe o parte, până mâine n-o să mai rămână nicio urmă!

Nu era cu adevărat neliniștită, alături de Sarah asistase la numeroase accidente similare și niciunul dintre pacienții pe care-i îngrijiseră nu-și pierduse vederea definitiv. Trebuia doar să aibă răbdare – inflamația avea să se resoarbă mai

mult ca sigur pe durata nopții.

În zori, se trezi din cauza mirosului pestilențial al cadavrului, al cărui proces de descompunere era accelerat de căldura excesivă. Vederea îi rămăsese la fel de încețoșată ca și în ajun și, cu toată acalmia furtunii, ea n-ar fi avut curajul să-și părăsească adăpostul. Era terorizată de ideea de a traversa satul pe bâjbâite, cu brațele întinse, conștientă fiind de faptul că ar putea în orice moment să părăsească blestematul de covor, rostogolindu-se în nisip. Nu cunoștea destul de bine geografia taberei pentru a se deplasa prin ea recurgând doar la memorie. Corturile aliniate se confundau între ele în amintirea sa și tânăra n-ar fi fost în stare în niciun chip să le identifice după pipăit. În plus, dacă vântul ar fi surprins-o în mijlocul taberei, ea ar fi fost devorată de vie, înainte de a fi apucat să se orienteze. Nu, sub nicio formă nu se putea hotărî să iasă afară, să se cufunde în acest labirint lăptos la care o condamna parțiala orbire. Se unse din nou cu alifie, mâncă, apoi rase cu meticulozitate țeasta copilului. Acesta nu se mișcă, după cum se temea, așa că operația se desfășură fără probleme. Ajunse la concluzia că era mai bine să doarmă, așteptând ca vederea să-i revină cât de cât, dar îngrozitoarea miasmă de putreziciune ce umplea cortul îi ridica stomacul în gât. Ar fi trebuit s-o îngroape pe Sarah, s-o târască până la marginea covorului, până în locul unde deșertul își reintra în drepturi, pentru a o răsturna în nisip cu o lovitură de călcâi, așa cum se procedează cu morții ce sunt încredințați profunzimilor oceanului, numai că se temea să nu se repete experiența din ajun. Se gândi la cămilele care nu mai înghițiseră nimic de câteva zile și care nechezau surd în spatele peretelui cortului-grajd, bătându-se între ele pentru ultimele legume uscate rămase în iesle. De ce oare nu dormeau și ele? Organismul lor rămânea insensibil în fața puterilor dezvoltate de piele? *Este ultimul din rasa lui*, dar despre ce rasă era vorba? De ce puteri misterioase dispunea? Pe moment, puștiul nu era decât un

corp moale ca o cârpă, abia respirând, ca toți ceilalți. An nu putea să conteze decât pe ea însăși.

Următoarele patru ore trecură ca un vis. Spre amiază (mai mult ca sigur era amiază, căldura atinsese apogeul), furtuna se dezlănțui din nou, zgâlțâind cortul până seara, fără să cunoască nicio perioadă de acalmie; făcea să geamă catargul metalic, ale cărui vibrații se transmiteau, periculos de puternic, cablurilor ce susțineau ansamblul.

Dacă se prăbușește partea superioară, gândi tânăra femeie, *nu rezistăm mai mult de zece minute...*

Din fericire, odată cu căderea nopții, uraganul scăzu sensibil în intensitate. Când An riscă să-și scoată capul prin deschizătura conului de pânză, ochii îi oferiră un spectacol de un negru uniform, de smoală; brusc, căpătă convingerea că, chiar dacă ar fi avut la dispoziție torța electrică a lui Gahl, tot n-ar fi putut zări lumina. Se cufundă din nou în marea de descurajare. Singura soluție rațională ar fi fost să întrerupă această ceremonie stupidă, numai că nu avea cum. Într-o tresărire de combativitate, își umflă plămânii și prinse să urle din toate puterile numele lui Gahl. Continuă în felul acesta vreme de vreo zece minute, dar numai cămilele îi răspunseră cu gemete slabe, în disperare de cauză, înșfăcă brațul puștiului și-l scutură fără milă. În stare de veghe, băiatul ar fi țipat de durere; acum însă se mulțumi să mârâie și să se agite, acoperit sub mii de straturi de inconștiență. În acea noapte, An plânse mult timp, înainte de a adormi și ea, zdrobită de nefericire.

Către miezul nopții, copilul începu să geamă așa cum procedează un individ ce se zbate sub asaltul unor coșmaruri repetate. Punându-i mâna pe frunte într-un gest de îmbărbătare, tânăra constată că era acoperit de sudoare. De altminteri, de când îl zgâlțâise, în culmea nervilor, puștiul se agitase în permanență. Acum ea se întreba cu îngrijorare dacă nu cumva comisese o greșeală brutalizându-l astfel. Oare perturbarea somnului hibernanților nu provoca

tulburări importante ale echilibrului psihic? Și dacă toți cei pe care-i deranjase mai mult sau mai puțin pe parcursul ultimelor ore se trezeau nebuni? Ea își alungă acest gând din minte. Acum, băiatul se zbătea din ce în ce mai tare, tăind aerul cu brațele sale slabe, bolborosind cuvinte fără rost, în care reveneau invariabil formule matematice de neînțeles. Tânăra vru să-l oblige să se culce la loc, dar palmele îi alunecară pe torsul jilav al băiatului.

— Haide, haide, calmează-te... Calm!

Începu să-i înșire vorbe de consolare mecanice, lipsite de formă clară, așa cum te adresezi unui animal temător, căruia puțin îi pasă de sensul frazelor, fiind însă sensibil la tonul vocii. Timp de câteva secunde, crezu că reușise, apoi copilul se ridică în capul oaselor și o pocni violent la baza nasului. Lacrimi de durere și de mânie țâșniră din ochii tinerei femei. Ea înțelese că micuțul era în plină criză de somnambulism; într-un minut el avea să se scoale în picioare, să iasă din cort, să rătăcească pe covor la voia întâmplării, până când picioarele sale vor părăsi suprafața protectoare sau până când vântul nisipurilor îl va jupui, aducându-l în stadiul de halcă de carne urlătoare. Îl prinse zdravăn de umeri; cu niciun preț copilul nu trebuia să plece din cort, ea n-ar fi fost în stare să-l urmeze. Să-l rețină, să-l conducă... N-ar fi fost decât doi orbi cramponați unul de altul, mergând în derivă, terorizați în fiece clipă de spaima de a nu ieși din tabără sau de a nu auzi uraganul dezlănțuindu-se din nou. An se aruncă peste el, țintuindu-l la sol. Se rostogoliră amândoi, goi, încolăciți, aidoma unor luptători grotești sau unor amanți scandaloși. Foarte repede, ea pricepu că trupul firav al adolescentului ascundea o forță cu mult peste cea mijlocie; coapsele osoase îi zdrobeau coastele, unghiile îi brăzdau șalele. Când o mușcă, plin de cruzime, de sânul stâng, An se trase înapoi și îl lovi scurt cu pumnul închis în plină figură. Imediat, el încetă să se mai agite. Ea se rostogoli până la cufărul Sarei, în care se afla și un sul de frânghie, pe care o

petrecu de două ori în jurul taliei copilului, iar bucata rămasă și-o răsuci de brațul drept. La început, se gândise să-l lege de mâini și de picioare, dar se temea că, deși înlănțuit în felul acesta, băiatul să nu înceapă să se târască spre exterior când ea ar fi fost cufundată în somn. Ținut în lesă, el nu putea să facă vreo mișcare fără s-o trezească. Liniștită în această privință, tânăra se lungi și închise ochii. În clipa când moleșeala o acoperea cu valuri succesive, funia îi tăie încheietura cotului, copilul se sculase și mergea spre ieșire. Ea țâșni ca un arc, trăgând din răsputeri, așa cum ar fi făcut-o pentru a opri o cămilă în călduri. Cânepa se zbătea în palma unicei sale mâini valide, provocându-i o usturime de nesuportat. În câteva secunde, puștiul avea să ajungă afară, eliberându-se de sub controlul ei. An plonjă în întuneric, își închise brațul în jurul gâtului copilului, și-l seceră cu piciorul. Dezechilibrându-se, el se prăbuși. Ea profită de acest eveniment pentru a-l târî până în fundul cortului, apoi se culcă peste el, acoperindu-l cu propriul său corp. Amândoi gâfâiau și erau acoperiți de sudoare, de parcă tocmai ar fi încheiat o confruntare amoroasă. Această imagine o făcu să se rușineze și ea se strădui să o uite cât mai curând. Nu trebuia să se mai ridice; astfel lipit de sol, copilul părea să se liniștească. Brațele sale încetară să se mai miște spasmodic. Într-o jumătate de oră, el își regăsise imobilismul de statuie și numai respirația îi rămase neregulată. An nu îndrăznea să se miște, terorizată de ideea că orice fleac i-ar fi putut redeștepta criza. Până în zori, cei doi rămaseră înțepeniți, carne lipită de carne, gură lângă gură...

După căldura ce domnea în interiorul cortului, An își dădu seama că soarele răsărise; totuși, acuitatea sa vizuală continua să rămână apropiată de zero, interzicându-i orice deplasare. Mirosul pestilențial depășea limitele suportabilului, întețit de razele ce încălzeau pereții de pânză. Era mai mult decât putea să îndure tânăra femeie. Depărtându-se de copil cu infinită precauție, ea își încleștă

degetele în jurul gleznelor doicii, cu intenția de a trage cadavrul doi-trei metri în exterior. Obținu tot atât succes în acțiunea sa ca și în cazul în care ar fi dorit să ridice o stâncă ajutându-se de o singură mână. Căzu în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Niciodată nu-și imaginase că Sarah era atât de grea. În fundul cortului, puștiul reîncepu să geamă și ea auzi clar zgomotul călcâielor sale frecându-se de iarbă. Din fericire, nu apucase să se scoale în picioare; ea îl turti sub propria-i greutate și îi mângâie tâmplele cu degetele sale lipicioase.

Astfel se scurseră patruzeci și opt de ore, timp în care tânăra fu condamnată la paralizie. De fiecare dată când încerca să se depărteze de el, băiatul își relua gesticulația somnambulică. Nu se mai chinuia să gândească; doar mânca, dormea, mânca, dormea... În exterior, furtuna se domolise pe durata unei după-amiezi, apoi se dezlănțuise din nou și mai abitir. Prevăzătoare, ea înfășurase țeasta băiatului într-o bucată de stofă groasă; în schimb, în vasul de gresie spuma se uscase, prinzând pământuful ca într-o menghină.

— Totul s-a dus naibii, își spunea ea, în rarele accese de luciditate, apoi cădea din nou pradă moleșelii. În zorii celei de-a treia zile, An constată că distingea formele generale ale obiectelor ce o înconjurau. Spre amiază, își redobândise, în parte, vederea. La o distanță de trei metri, lumea se sfârșea într-o ceață deasă, dar oricum era mai bine decât nimic. Totuși, fu nevoită să mai aștepte până a doua zi, într-atât era de teribilă furtuna. Apoi vântul se potoli dintr-odată. Fără să știe de ce, ea avu certitudinea că uraganul își epuizase ultimele rafale. Se smulse din wigwam cu senzația că a scăpat din străfundurile infernului; sub mâinile ei, iarba nu-și pierduse niciun strop din vitalitate, colcăind mai mult ca niciodată. An ezită mult înainte de a intra la Gahl. Știa dinainte ce avea să găsească. În cele din urmă, strângând din dinți, desfăcu un pic deschizătura cortului și riscă să arunce o privire scurtă. Spectacolul – oricât de teribil era el

în esență – nu avea nimic oribil din punctul de vedere al formei. Ai fi zis că șeful tribului se dizolvase, lăsând în urma lui doar un soi de cocon translucid cu aspect vag umanoid. Treaba asta aducea cu crisalida și cu năpârlirea șerpilor. Tânăra se răsuci pe călcâie și plecă. În toate celelalte adăposturi o aștepta același dezastru. Nu mai rămăsese nimic din trib, nimic altceva decât o mână de cămile cu privirea sticloasă, mestecând câteva resturi de legume uscate, strânse, flanc lângă flanc, în spatele peretelui de piele al grajdului. Ea le reîmprospătă rația, apoi îl transportă pe copil în cortul șefului, acolo unde înfiorătoarea putoare a cadavrului în descompunere nu mai putea să-i ajungă. La capătul a ceea ce păru să fie o săptămână, privirea sa își recăpătă acuitatea de odinioară și, cu toate că strălucirea soarelui îi provoca migrene, An se simți ușurată. Era singură, singură cu un copil adormit pe care-l rădea cu punctualitate, fără să știe dacă el n-avea s-o scuipe în față la trezire. Aștepta. Era datoare față de sine însăși să-și păstreze vigilența. Crizele de somnambulism îl făceau uneori pe băiat să sară imprevizibil în picioare, cu brațele întinse, cu ochii goi. Atunci el rătăcea în derivă, cu pași ezitanți și grei, de fiecare dată apropiindu-se tot mai mult de marginea zdrențuită a covorului. În cele din urmă, An își confecționase dintr-o fâșie de piele un soi de lesă artizanală pe care i-o prinsese de gât copilului. Când hoinăreala lui întâmplătoare risca să devină prea periculoasă, ea își înfigea călcâiele în sol și, arcuindu-se, trăgea cu amândouă mâinile de lesă. În clipa aceea, lațul îi strângea beregata și începutul de asfixie îl făcea pe puști să bată în retragere, oprindu-l brusc din înaintare. Astfel, ea îl plimba prin satul mort ca pe un animal domestic. Seara, lega celălalt capăt al curelei de un țăruș de fier, așa cum ar fi procedat în cazul cămilelor.

Într-o zi, pe când îl însoțea pe băiat într-una din rătăcirile sale fără țel, o bruscă răsucire a acestuia o dezechilibră; fruntea i se izbi de o bancă de lemn negeluit și, timp de un

minut, ea își pierdu cunoștința. Înainte de a se prăbuși în neant, simți însă, cu mare claritate, cum lesa îi alunecă dintre degete, fără să poată face nimic pentru a o reține. Eliberat de orice constrângere, prizonierul își continua cursa către deșert...

Leșinul său dură puțin; An deschise ochii cu impresia că o așchie i se strecurase între gene, apoi amintirea ultimelor sale gesturi o împinse în sus, mai ceva decât o descărcare electrică.

În jurul ei, covorul era gol până la disperare...

La o distanță de o sută de metri, silueta slăbuță a copilului dansa pe deasupra nisipului, deformată de vibrațiile aerului supraîncălzit. *An își dădu seama că el mergea prin deșert, desculț,* FĂRĂ NICIUN FEL DE PROTECȚIE, *iar praful ridicat de pașii săi i se revărsa pe pulpe, fără să-i provoace rănile obișnuite.* Puștiul mergea în zigzag pe câmpia acidă, probabil de vreun sfert de ceas, fără să dea vreun semn că ar fi pățit vreun rău; părea la fel de neatins ca și cum s-ar fi tăvălit pe o pătură de lână. Ultimele cuvinte ale doicii răsunară în urechile tinerei femei:

El nu este ca toți ceilalți, el este singurul reprezentant al rasei sale.

An înghiți cu noduri. Era într-adevăr ultimul, ultimul specimen al unui popor ce fusese în acord perfect cu deșertul, singurul exemplar viu al unui trib ce putea merge nestingherit, în pielea goală, printre dune. Era din rasa animalelor-munți, a acelor fiare despre a căror origine nimeni nu mai știa nimic și care făceau parte din peisaj, dormind de o mie sau două mii de ani și al căror somn se sfârșea odată cu moartea. El era unicul individ capabil să trăiască pe Almoha, cel pentru care, după exemplul colinelor vii, planeta nu reprezenta o capcană mortală...

An fu nevoită să înșeueze o cămilă-carapace pentru a merge să-l recupereze pe copil, care se îndepărta din ce în ce mai mult de tabără. Cum băiatul nu-i răspundea la chemări, ea se

văzu nevoită să-l captureze cu lasso-ul și să-l remorcheze până la covor, ca și cum ar fi avut de-a face cu un animal rătăcit ce trebuia dus înapoi în țarcul său. Restul zilei și-l petrecu adâncită într-o uluire vecină cu starea de comă. Așadar, ea îl veghease, timp de săptămâni întregi, pentru NIMIC, interzicându-și să-l părăsească numai și pentru un singur minut, cu riscul de a sacrifica de dragul lui pe toți ceilalți membri ai clanului... Iar astăzi, toate astea se revelau a fi fără niciun fundament. Ar fi putut să-l lase să alerge prin furtună, să dea piept cu vânturile de nisip, să... Și de ce Sarah nu-l însărcinase CHIAR PE EL cu corvoada blestemată a rasului, de vreme ce puștiul, spre deosebire de An, nu se temea să rămână blocat în mijlocul uraganului? Chiar, de ce? Doar dacă... Doar dacă doica nu ignorase până în ultima clipă că protejatul ei rezista în fața tuturor acizilor, puterea la care făcea aluzie fiind CU TOTUL ALTA decât cea descoperită acum... Această ipoteză nu reuși decât s-o tulbure și mai mult, dar întrebările sale se estompară în fața apariției unui gigantic sentiment de culpabilitate. Ea provocase sfârșitul întregului trib din cauza incompetenței de care dăduse dovadă. O incompetență alimentată probabil de dorința inconștientă de a se răzbuna pe acești nomazi ce o jigniseră cu atitudinea lor neprietenoasă. Ea își impusese să salveze copilul, acest copil încredințat de Sarah în clipa morții și iată că astăzi descoperea că respectivul alibi nu mai era valabil. Că el nu fusese niciodată valabil!

Trecu o altă săptămână. An se simțea aidoma unui naufragiat pe o insulă pustie. Lipsa de activitate îi agrava starea depresivă și uneori se surprindea vorbindu-le cămilelor. Pentru a-și păcăli plictisul, într-un rând, rase o porțiune destul de mare de piele, se așeză cu picioarele încrucișate, având la îndemână trusa de tatuaj a scriitorului public și începu să caligrafieze cu mici caractere chinuite tot ceea ce se întâmplase până atunci. Ea descoperea în această muncă, ce-i lăsa seara degetele pătate cu tuș negru, o nouă

modalitate de a-și zgândări rănile. Treptat, cronica se transforma în autocritică. Ea nu se menaja deloc, insista asupra „crizelor” sale. Când epuiză acest subiect, vorbi despre băiat. Ce risca oare? Pielea nu mai reprezenta decât un covor uitat, mort, ce nu mai era locuit de nimeni. În cel mai bun caz, ermitul care colecționa teritorii abandonate avea să-l includă în primul volum al memorialului deșertului, iar, în cel mai rău, vânturile nisipurilor – după ce vor fi isprăvit de ros corturile și instalațiile – aveau să-l acopere în totalitate, afundându-l la baza dunelor... Când nu mai știu ce să mai scrie despre băiat, își aminti de orașul-vitraliu și îl descrise ca pe următoarea etapă a călătoriei sale. Când termină, fu cuprinsă de sentimentul că-și folosise timpul îndeplinind o muncă stupidă și răsturnă sticla de tuș cu o lovitură mânioasă de picior.

După câteva zile de la acest eveniment, iarba încetă să mai colcăie, perii regăsindu-și rigiditatea obișnuită. Hibernarea se sfârșise. Furioasă la culme. An își desferecă centura de castitate și coiful, aruncându-le cât putu de departe, în deșert. Spre marea ei mirare, puștiul nu se sculă imediat pentru a se năpusti asupra cărții, ci dimpotrivă, crizele sale de somnambulism se răriră și el păru să se scufunde într-un somn și mai adânc. An înțelese că adolescentul devenea tot mai anemic, că forțele îi slăbeau, interzicându-i orice mișcare intempestivă. Dacă nu-și deschidea ochii cât mai curând, avea să continue să doarmă, depășind timpul convenit, avea să slăbească și mai mult, devenind incapabil să schițeze cel mai mic gest. Urma să moară... Încă o dată, tânăra începu să blesteme absența doicii. Ce trebuia să facă acum? Cu multă grijă, trecu în revistă în memorie toate declarațiile, toate manevrele bătrânei. În cele din urmă, își aminti de flaconul de sânge amestecat cu anticoagulant, din care doica și copilul beau, în fiecare dimineață, câteva picături pentru a combate proprietățile narcotice ale fructelor. Desigur, sticla rămăsese în cortul Sarei și tânăra

femeie fu nevoită să-și petreacă o pânză peste față înainte de a pătrunde în adăpostul unde cadavrul se descompunea nestingherit. Fără îndelungata sa practică în mijlocul abatoarelor, nu încape îndoială că ar fi leșinat în fața spectacolului ce-o aștepta acolo. Încercând să nu țină cont de el, răsturnă sipete și felurite cutii până dădu de flaconul negru, apoi alergă la băiat și, desfăcându-i buzele crăpate, îi umezi limba cu câteva picături din respectivul produs. Oftă. Atâta vreme cât nu avea să-și schimbe alimentația, puștiul era constrâns să folosească drogul dulceag; în caz contrar, exista pericolul de a intra imediat în stare de hibernare. An puse cu grijă prețioasa sticlă într-un săculeț de piele pe care și-l atârnă de gât.

Copilul nu se trezi decât a doua zi. El deschise ochii, bombăni ceva de neînțeles, după care se ghemui, scâncind de frig. An îl acoperi cu pelerina ei, apoi se duse imediat la grajduri. Nu intenționa să rămână prea mult timp în tabără. Pe durata unei luni, jucase rolul unui paznic de cimitir; experiența i se păruse îndelungată și nu mai dorea decât un singur lucru: să pornească la drum. În acest scop, alese două cămile sănătoase și încărcă litierele cu frunze și fructe uscate. Din cufărul doicii luă câteva hărți, foarte imprecise, e drept, precum și o trusă cu tot ce era de trebuință în caz de arsuri provocate de nisip. An parcurse încă o dată satul, adunând tot soiul de obiecte ce ar fi putut să-i fie vreodată de folos, cuțite, frânghii, pânze de protecție, încărcându-le și pe acestea pe cămile. Se întrebă în sinea ei dacă straniul său tovarăș de singurătate auzise vorbindu-se despre orașul-vitraliu și dacă ar fi fost în stare să-i indice vreo pistă serioasă...

Către amiază, copilul putu să se așeze în fund; totuși, era extrem de slăbit, astfel încât ea se văzu nevoită să-l sprijine, strecurându-i totodată printre dinți și câteva bucăți de fructe, tăiate grosolan.

— Merge? îl întrebă ea.

Băiatul bătu din pleoape și rosti ca pe o evidență:

— Sarah a murit.

Nu părea să resimtă niciun fel de durere și An răsuflă ușurată.

— Au murit cu toții, vorbi la rându-i, cu toții, înțelegi? N-am putut să mă ocup de ei din cauza furtunii...

Puștiul ridică din umeri cu un aer fatalist și își puse arătătorul sub ochiul femeii, urmărind linia inferioară a genelor până la finele riduri în labă-de-gâscă.

— Te-ai ars, spuse el. Aici...

— M-am urâțit foarte tare?

Copilul clătină din cap.

— Nu.

Părea că nu-și mai aduce aminte nici de ultima lor ceartă, nici de furtul cheii, ce ar fi putut s-o coste chiar viața. An consideră că n-avea rost să-i reîmprospăteze memoria în această direcție.

— Poți să te ridici în picioare, să mergi?

— Desigur, e ușor.

Copilul se sculă. Corpul său slab îi punea în evidență întregul schelet, cea mai mică mișcare îi făcea oasele să sară sub pielea palidă. Ai fi zis că învelișul de carne se topise, intrând parcă la apă, fiind la un pas de a se destrăma. Tânăra avu tentația de a-l prinde în brațe, dar, în ultima clipă, recunoscu că dădea dovadă de o atitudine ridicolă. Nu se putea purta ca o mamă cu acest supraom fără să nu devină imediat conștientă de grotescul situației. Era ca și cum o libelulă ar fi protejat un elefant. Și unde mai pui că ea îi detestase întotdeauna pe copii... Atunci, de unde venea această bruscă solicitudine?

În fond, ți-e puțin frică de el, nu-i așa?, se tachina ea ironică.

Puștiul făcu câțiva pași, nesigur pe sine, apoi se aplecă pentru a-și culege cartea din iarbă, ale cărei pagini erau frunzărite de boarea ușoară. An se mișcă și mai rapid,

apucând volumul cu o mână, îndreptându-și apoi spinarea înainte ca băiatul să priceapă ce se petrece.

— S-a isprăvit cu toate astea! decretă ea. Sarah a murit, așa că timpul lecțiilor a trecut... Tu chiar vrei să continui?

— Nu!

Copilul răspunsese pe un ton violent.

An zâmbi, se răsuci din șold și aruncă cartea înainte, cu toată forța de care era capabilă; volumul descrise o curbă și se prăbuși în nisip cu sfârâitul unui buștean cuprins de flăcări. În treizeci de secunde, nu mai rămăsese nimic din pagini și din coperți.

Și acum, ce urmează să se întâmple? medită ea. *Oare ce forțe am eliberat, forțe pe care Sarah le înăbușise cu atâta grijă?*

Alături de ea, puștiul bătu din palme și acest gest, atât de pueril, i se păru straniu tinerei femei. Mai bine zis, deplasat. Era mimica unui copilandru lipită peste trupul unui semizeu. Tânăra scutură din cap, vrând să alunge puzderia de gânduri:

Doar n-o să încep să-l venerez pe mucosul ăsta, ar fi culmea!

Apoi îi întinse hărțile.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se despre un oraș construit ca un vitraliu? îl întrebă ea. Cred că trebuie să mergem spre sud...

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Da, spre sud...

14

Natanesh, Marele Jupuitor, prinsese să se afunde în mahmureală când porumbelul se prăvăli pe biroul său, cu aripile dislocate și ochii crăpați. Cu stupefacție, își dădu seama că era vorba despre raportul uneia dintre cele patru patrule trimise în deșert cu trei luni în urmă, pe care sfârșise prin a o alunga din minte, fără să simtă cea mai mică remușcare. Fidel misiunii sale, micul grup își continuase prospecțiunile primejdioase, culegând informații din tavernă în tavernă, din caravană în caravană.

Atâta răbdare sfârșise prin a fi răsplătită. Într-o bună zi, ajunseseră lângă o tabără prăpădită, ridicată pe un minuscul fragment de piele. În spatele unui cort grosolan se înălța un curios monument funerar: zeci și zeci de piei abandonate, puse una peste alta și legate aidoma unei cărți sau unui registru. Briza se juca printre paginile sale, frunzărindu-le cu plesnete de rufărie pusă la uscat. Acolo trăia un ermit puțin cam nebun, care, de zeci de ani, compila toate bârfele din regiune. Fără să se lase prea mult rugat, individul le vorbise despre un copil cu comportament bizar ce fusese adoptat de un trib vecin, un puștan straniu ce nu părea să promită nimic bun (bătrânul intuia treaba asta) și că o doică, binecunoscută pentru știința ei, i se ținea mereu pe urme.

Era o pistă firavă, totuși singura. Cercetașii porniseră la drum, în ideea de a găsi teritoriul clanului lui Gal (sau Gan, mormăielile nebunului erau uneori de neînțeles) și a face o cercetare discretă. Natanesh simți cum îi renaște brusc interesul. Nu se mai atinsese de dosarul „Shankra” de

aproape două luni și întreaga afacere se scufundase din nou, treptat, în oceanul de praf și mucegai pe care, poate, n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată. Această lovitură de teatru îi captiva din nou atenția, îi risipea plictisul ce-l cotropea. Demnitarul se surprinse așteptând, întrucâtva nerăbdător, un nou raport.

Câteva zile mai târziu, un alt porumbel călător îi dădu de știre despre descoperirea taberei în cauză; ghidați de ermit, membrii patrulei ajunseseră, în cele din urmă, în satul-fantomă. Investigațiile lor îi puseseră în situația de a descifra cronica tatuată pe sol.

Doica murise, copilul trăia, părea să dispună într-adevăr de puteri depășind normalul, îl însoțea o autonomă, cei doi porniseră spre o cetate desemnată cu apelativul de oraș-vitraliu…

Imediat, Natanesh se duse să consulte niște hărți păstrate sub cheie într-o cameră blindată, dar niciuna dintre ele nu menționa respectivul oraș, cel puțin nu sub numele folosit în misivă. Cu meticulozitate și infinită răbdare, bătrânul se apucă să verifice un tabel extrem de vechi conținând numele aglomerărilor urbane. Majoritatea proveneau din dialecte locale și el se văzu nevoit să se raporteze la o traducere cu clasificare analogică. La rubrica „Geam, cristal”, el descoperi într-un târziu: *Anuncar Tengla Padena*, a cărui traducere literală aproximativă era: „Meterezele de sticlă și de plumb”. Coordonatele păreau să fi fost stabilite cu exactitate și totuși nu reușea să le transpună pe hartă. La intersecția liniilor trasate de creionul său nu întâlnea decât vidul; acolo nu era semnalată nicio așezare umană. Se gândi că exista probabilitatea ca planurile să fi avut parte de o proastă etalonare, cu toate că, până acum, aceste exemplare rarisime și secrete se dovediseră a fi întotdeauna exacte. În disperare de cauză, Nat își reluă cercetările. O broșurică auditivă îl informă că *Tengla Anuncar Adena (sic)* fusese distrus, cu cincisprezece ani în urmă, de atacul unui animal-

munte. Din oraș nu mai rămăseseră decât câteva cartiere în ruine, ce încă mai erau bântuite de un grup de rebeli cu practici nesănătoase: omnivorii, care mâncau orice le cădea în mână și dădeau dovadă de o delăsare obscenă în materie de alimentație. Nat comunică patrulei coordonatele respective cu ajutorul a doisprezece porumbei, dând ordin de a captura copilul, de a-l suprima și de a-i distruge în întregime rămășițele pământești.

De îndată ce primi porunca, grupul de intervenție se hotărî să pornească iarăși la drum. În prealabil, însă, trei dintre membrii lui incendiară tabăra lui Gahl, ca și enormul volum alcătuit din cronicile deșertului. Cât despre ermit, ei se mulțumiră să-l târască legat la capătul unei frânghii prin câmpia cu nisip devorant, până când nu mai rămăsese nimic din corpul nenorocitului. Îndeplinindu-și sarcina, își îndemnară cămilele să se îndrepte spre sud...

15

Cu toate scările ridicate, autopompa stacojie cobora încet de-a lungul vechii străzi principale, având rezervoarele laterale încărcate până la refuz cu petrol. Agățat de ultima bară, cu umerii dispărând sub harnașamentul de sticle ale căror valve îi zgâriau metalul ruginit al căștii, pompierul se deplasa paralel cu linia balcoanelor de la etajul cinci. Mănușile de azbest, tubul lansatorului de flăcări perpendicular pe...

Perpendicular.

Patricia se gândi că, în câteva secunde, avea să fie de ajuns o simplă presiune a degetelor pentru ca raza de napalm în fuziune să țâșnească din gura înnegrită, carbonizată, a lansatorului... Curba galbenă, strălucitoare, avea să împroaște balustrada de fier forjat, scorojind, dezintegrând pictura. Geamurile colorate aveau să se spargă cu un pocnet sec, o vibrație dureroasă, băltoaca avea să se întindă pe covoare, apoi întreg apartamentul va prinde să duduie ca o sobă, împrăștiind torente de fum, de funingine deasă... Când incendiul avea să se stingă, din apartament nu va mai rămâne decât o gaură neagră pe fațadă, aidoma unei orbite goale. Degetele fetei căutară rotița de ajustare a binoclului. Privirea sa, limitată de câmpul lentilelor, se deplasă la nivelul balcoanelor. La etajul patru al numărului zece... Bastoanele de dinamită fixate în grabă cu plasture de volutele de fier forjat transpirau sub căldura sufocantă a deșertului. Nitroglicerina picura în broboane fine ce aveau să se zdrobească provocând o mică detunătură între ghivecele

de mușcate ofilite. Când limba de napalm urma să guste terasa, încărcătura avea să pulverizeze probabil atât omul, cât și scara de oțel... Decapitată și stupidă, autopompa avea să încremenească locului, exceptând cazul când explozia nu i-ar disloca burta stacojie...

Era mirosul unei zile de luni. La multă vreme după ce filamentele calendarului etern înnegriseră definitiv cadranele în urma unui scurtcircuit, Patricia încă mai era în stare să ghicească zilele după mirosul lor. Era mirosul unei zile de luni, în pofida izului de carne putrezită ce urca dinspre măcelăriile părăsite, ale căror geamuri dispăruseră sub straturile de muște albastre.

Patricia își agață de umăr cureaua binoclului. Trebuia să ajungă la chepeng înainte ca pisicile s-o localizeze. Cu labele din spate blocate din cauza turbării, ele obișnuiau să se deplaseze pe porțiunile plane ale acoperișurilor. Totuși, unele mai erau capabile de salturi nemaipomenite, astfel încât nicăieri nu te aflai cu adevărat la adăpost. Fata înainta cu precauție, cu degetele încleștate pe țigle. Cizmele de piele galbenă, smulse la întâmplare dintr-un dulap, îi jucau puțin în jurul gleznelor, cu toate că fuseseră îndesate cu cârpe. Strecurându-și trupul slab prin deschizătura chepengului, o fracțiune de secundă ea trăi cu impresia că pătrunde în interiorul unui submarin. Cu voce joasă pronunță cuvintele:

— Închideți tambuchiul, amuzându-se de sonoritățile muiate ale ultimului termen. Tambuchiul, de fapt, părea urzit trainic din noroi și spumă.

Lumânarea continua să ardă pe balustrada scării, acolo unde o lipise cu trei picături de ceară. În clipa când o luă din nou în mână, dincolo de chepengul închis se auzi un scrâșnet mânios. Fata nu întoarse capul; prefera să-și imagineze în locul mustăților pline de spumă roz ale pisicilor ventuzele palpitânde ale caracatiței din „Douăzeci de mii de leghe sub mări”...

Un violent miros de putreziciune venind dinspre frigiderele

oprite îi tăie răsuflarea de cum ajunse la etajul cinci. Patricia se opri, oscilând între fascinație și dezgust, cucerită de această hipnoză olfactivă ce nu o mai părăsise niciodată din ziua în care, copil fiind, căzuse pe burtă, cu nasul și cu gura pe un stârv neidentificat, acoperit parțial de iarbă... Poate fusese o pisică...

La început, Yann curăța apartamentele, de cum trecea dincolo de ușă, ca și cum ar fi îndeplinit un rit. Patriciei îi plăcea să-l vadă scoțând din frigidere bucățile de carne colcăind de viermi, pentru a le arunca în gâtlejul sonor al gunoierniței, în care se prăvăleau într-o suită de palme moi, umede... Respectivul zgomot, același, îi zumzăia în cap și atunci când Yann o posedase pentru prima oară, în spatele grilajului de la măcelăria cabalină. Soarele încingea carnea carcasei rupte, căzută în rumeguș, pe care i se lipeau fesele în ritmul impus de bărbat. Când sosise clipa extazului, ea își înfipse unghiile în carnea moale, lipicioasă, strecurându-și degetele printre coaste ca printre zăbrelele unei închisori de os. Pelicula de grăsime i se întindea pe umeri, pe ceafă. Sângele îi întărea părul despletit...

Atunci îl întâlnise prima dată pe Yann. Mai târziu, în cursul după-amiezii, ea își sărbătorise cei paisprezece ani jefuind o patiserie. De atunci, uneori, în momentele de extremă plăcere, în spatele pleoapelor închise îi sclipea imaginea capului unui cal, aurită, inundată de soare. Apoi, cum mușteleș și viermii puseseră stăpânire pe întreaga marfă, fuseseră nevoiți, cu regretul în suflet, să părăsească salteaua de carne...

Mai ales să nu vă serviți de gunoierniță. Yann nu o ascultase; totuși ea reperase zumzetul încă de dimineață. Yann ridicase din umeri, mestecând cu un aer superior curelușa căștii de crom, având imprimate pe ea armele Seniorilor Măcelari, pe care se încăpățâna s-o poarte în permanență, chiar și când era în pielea goală. Așa și era în ziua aceea, plăcuțele de identificare dansându-i pe pectorali.

Muștele ce țâșniseră din gunoierniță nu întâmpinaseră nicio opreliște, năpustindu-se asupra sa, înțepându-l. Păcătoasele bășici roșii și galbene, pline cu lichid și totuși tari ca niște pastile de lemn. Mai întâi pe braț, două... Apoi pe umeri și pe piept. În fiecare dimineață, Patricia scotea din trusa pe care o purta la centură, alături de pistolul automat reglementar, două comprimate de sulfamidă. Până în prezent, nu se vedea nicio ameliorare notabilă. Yann devenea din ce în ce mai lent, făcea mofturi când era vorba să se aventureze pe culoare, pe scări. Ieri, de pildă, afirmase, între două reprize de căscat, că era inutil să schimbe apartamentul în fiecare zi... Tocmai el, care la început nu întârzia mai mult de o jumătate de zi în același loc. Patricia nu mai întorcea capul când se întâmpla să parcurgă un coridor; hârșâitul patului pușii de asalt pe parchet, în spatele ei, îi dădea de știre că bărbatul o urma. De ce oare nu-și lăsa arma în ungherul vreunui culoar, pe vreo rogojină, de vreme ce-i venea din ce în ce mai greu să se deplaseze fără să se țină de pereți? Un dezertor putea fi dublat cumva de un fetișist? Tripanozomiază[30].

Într-o zi, Patricia n-avea să-l mai poată trezi. Deja nu mai era în stare s-o călărească. Corpul său avea să putrezească undeva în inima clădirii și fata se întreba uneori dacă va ști să distingă putoarea răspândită de Yann în concertul pestilențial ce urca din casa scării. Ea nu avea să-i mai revadă niciodată zâmbetul deformat de colții care-i ieșeau de sub buze și pe care, aidoma tuturor renegaților, încercase să-i pilească în măsura posibilităților...

Pocnetul parchetului răspândea fragmente de cuvinte. Patricia se opri. Ar fi trebuit să știe în ce ordine să atingă scândurile pentru a recompune fraza înregistrată. Poate era o maximă sau un avertisment...

Coordonatele unei galerii secrete ce șerpuia de-a lungul apartamentelor și se deschidea prin hubloul unei oglinzi

30 Boală provocată de prezența tripanozomei în sânge; boala somnului.

necositorite în fiecare baie, în fiecare dormitor. Cât de pasionant ar fi fost totul odinioară! Patricia simțea că ar fi fost în stare să rămână zile întregi acolo, sărind dintr-o căsuță în alta, ca într-un șotron, atentă la silabe, încercând pe rând toate combinațiile posibile…

Căldura devenea apăsătoare, lipindu-i pielea de bluzon. Transpirația îi brobona coastele cu mici coșuri roșii. Cu rapiditate, fata își lepădă veșmintele, rămânând doar cu cizmele prea mari, ca în reviste… Slabă, goală, cosițele grase biciuindu-i omoplații, ea coborî sărind într-un picior până la al treilea etaj. Chipul său cizelat din unghiuri ascuțite, lipsa totală a șoldurilor, pieptul plat o făceau să semene, dacă jumătatea inferioară rămânea în umbră, cu un băiat. Patricia închise ochii și împinse prima ușă din stânga… Un joc obișnuit pe perioada marilor călduri: să-și ofere plăcerea primului obiect pe care degetele îl întâlneau. *Un sfert de oră, cel puțin*. Uneori acțiunea în cauză rezerva surprize de proastă calitate, dar Patricia își ținea întotdeauna angajamentul, chiar dacă durerea i-ar fi smuls lacrimi. În partea aceasta, balconul dădea spre parcul zoologic. La începutul relației lor, ea venea acolo cu Yann, când se înserа. Bărbatul îi împrumuta pușca de asalt și-i ghida mâinile pe pat, indicându-i poziția corectă a brațului, a umărului. În luneta infraroșie a vizorului, cuștile animalelor păreau deformate în mod bizar. De cele mai multe ori, fiarele începeau să se agite, ca și cum ar fi devenit conștiente de privirea mortală ce le țintuia. Degetul apăsând încet trăgaciul… Să vezi capul lebedei zburând într-un val de pene… Yann îi spunea cum ar fi putut să fixeze o încărcătură de TNT pe rinoceri și să-i facă să sară în aer, noaptea, pe lună plină… Patriciei îi plăceau șușotelile acestor petreceri clandestine, vibrațiile înăbușite ale puștii, vânătăile ce-i apăreau pe clavicule sau clipele când Yann se lăsa peste șalele ei, în vreme ce ea țintea capul leului… Apoi, se terminaseră cartușele.

La primul etaj, trebuia să te ferești de seră și de grădina de iarnă. Gazonul se deplasa în plăci întregi, putând să escaladeze zidurile, să alunece pe sub fanta ușilor, ca o adevărată pădure de brice. Toamna, frunzele căzute, pe care curenții de aer le răvășeau, erau capabile să-i decapiteze pe plimbăreții imprudenți. În careul strâmt al curții interioare, zăpada nu se topea niciodată, când venea vara, trebuia s-o îngrămădească în pivnițe, s-o arunce cu lopata în deschizătura răsuflătoarelor. Apa șiroia prin jgheaburi, fără să înmoaie însă nimic.

Patricia fu nevoită să se oprească în ungherul unde se aflau pubelele pentru a culege umbrele unor pescărușI, trei la număr. Căldura le moleșise și ea avu destulă bătaie de cap în încercarea de a le desprinde din smoala topită. Apoi a fost umbra unui nor; de forma unui elefant, lipită de zidul de nord, chiar deasupra mușcatelor ofilite. Siluetele erau îndeosebi influențabile și înzestrate cu o supărătoare predispoziție spre mimetism. Dacă umbra unei păsări rămânea mai mult timp în preajma unui lampadar, ea devenea lampadar. Cu alte cuvinte, proprietarul ei de drept se afla în imposibilitatea de a o mai folosi... Asta admițând că o pasăre, chiar și un pescăruș, ar fi avut suficientă răbdare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea recuperării unei umbre pierdute. De altfel, metodele de conservare creaseră întotdeauna probleme. Ca să nu mai vorbim despre nenumăratele tranzacții ale căror victime erau chiar siluetele uitate... Umbre plăcute ochiului cusute cu fir de sutură pe maiourile adolescenților, umbre diluate în bain-marie, puse în flacoane și vândute pe post de cerneală... Umbre...

Patricia își reveni în fire; știa că delirează, că halucinogenele, picurate de Măcelari în apa ce curgea din robinete, acționau cu perfidie, împingând-o pe nesimțite pe panta periculoasă a visului.

Ezită puțin în fața cabinei portarului. Nu-i plăcea deloc să

se apropie de stradă. Totuși, Yann sudase obloanele și unica broască a porții celei mari. În copilărie, când se trezea dintr-un coșmar, avea obiceiul să-și tragă peste cap cearșafurile și păturile, grosimea țesăturilor izolând-o de amenințare. Lucrul era valabil și în cazul de față – se simțea mai bine lăsând o anumită distanță între ea și bulevard.

Spre amiază, Meșterii Măcelari aveau să coboare acest drum, cu pași înceți. Încadrând bena de gunoi, pe care ploaia răpăia ca pe un bidon gol. Încinși în combinezoanele lor brune, matlasate, protejați de înțepături, de mușcături. După obiceiul lor, aveau să înceapă cu ferestrele de la parter, spărgând geamurile cu un dos de mănușă ghintuită, pentru a deversa în camere conținutul sacilor colcăitori, îngrămădiți între fălcile benei. Șobolani mici, negri, cu cozi inelate, îngrășați cu bacili de toate soiurile, a căror cocoașă plină de tumori împrăștia bășici dezgolite de păr pe blana aspră... Până acum, nu depășiseră numărul șase, dar Patricia, cu urechea lipită de răsuflătoare, pândea scrâșnetul ghearelor.

Șobolanii. Escaladând țevile de canalizare, străpungând pereții. Urcând etaj după etaj, spre acoperișuri, la întâlnirea cu pisicile. La întâlnirea cu rebelii...

Frontul de rezistență de la portalul din sud, ca și cel din centru nu rezistaseră în fața invaziei. Ar fi trebuit să închidă toate obloanele, să cimenteze partea de jos a ușilor, să zidească scările. Cu cine? Cu Yann, pe care moleșeala îl lua în stăpânire pe zi ce trecea? Ieșirea din clădire însemna acceptarea de bunăvoie a prigoanei nemiloase a patrulelor carnivore, a internării în lagărele de detenție, din care nimeni nu mai revenea, încărcătorul pistolului mai era plin; se gândea să pună deoparte două gloanțe...

La ora unu avea să vină lăptarul, cu carafele aburite, burdușite cu halucinogene. Era suficient pentru a te ajuta să plonjezi cu capul înainte de la etajul șase, păstrându-ți zâmbetul pe buze. Și totuși, setea... Să reziști tentației, să înfrunți imensa capcană...

Și apoi, la ora trei... Întreaga zi să stai la pândă... Totuși, spălătorii de geamuri nu mai veniseră de când Yann doborâse trei dintre ei, la un interval de două zile. Patricia simți un fior de gheață pe șira spinării, în pofida căldurii de cuptor. Din hol, urcau ecourile unui bocănit surd, când înăbușit de covorul roșu, când amplificat de dalele de marmură. Calul portarului se opri între coloane, speriat de propria sa imagine reflectată în oglinda fisurată. Patriciei i-ar fi plăcut să-i sară în spinare, să se prindă strâns de coamă, să dea ocol curții în galop, apoi să pornească la asaltul scării și a șirurilor de coridoare. Dar animalul se retrăgea deja în umbră. Călare pe el, portarul îi alungase pe Măcelari, în zorii unei zile cenușii. Patricia își amintea sosirea lor zgomotoasă, vacarmul galeriei în degringoladă, sub bolta porții principale. Capul însângerat al bărbatului...

Yann pretindea că, din cauza rănii, individul înnebunise. De fapt, din acea zi, portarul rătăcea de-a lungul culoarelor, cu pușca de vânătoare pe umăr, bătând în uși, solicitând chirii ce nu aveau să fie plătite niciodată. În două rânduri, deschisese focul asupra fetei, ratând-o cu puțin. Câteodată, noaptea, se instala în casa scărilor, bombănind, țipând...

Sunetul de bronz al cornului de vânătoare se făcu auzit în susul străzii. Geamurile începură să tremure, să vibreze în lăcașurile lor, pierzându-și ultimele fragmente de chit... Apoi haita invadă bulevardul, adevărate maree de colți, de labe, de lătrături. Câinii se revărsau pe trotuare, zgâriau obloanele, se năpusteau asupra clădirilor, căscându-și gâtlejurile roșii, înghițind în sec. Tancurile veniră în urma lor, cu bubuitul regulat al șenilelor, cu turela rotindu-se de la dreapta la stânga. Patricia nu se putu abține să nu-și bage capul între umeri când se privi „ochi în ochi” cu gura unui tun. Încă nu începuseră să tragă. Muzica încetă, fiind înlocuită imediat de cârâielile unui megafon...

„Apoi am auzit o altă voce din ceruri ce zicea: «Ieși, o, popor al meu, părăsește-o ca nu cumva, solidarizându-te cu

greșelile sale, să fii nevoit să pătimești pentru suferințe ce nu îți aparțin!»”

Concertul câinilor ce încheiau defilarea acoperi continuarea perorației. Din nou, răsună cornul... Într-o bună zi, bandiții ăștia aveau să taie parâmele ce fixau casa și să injecteze nisip mișcător în caldarâm și clădirea avea să se scufunde încet, inexorabil, etaj după etaj. Patricia și portarul se vor mulțumi doar să arunce lestul, pentru a amâna cât mai mult clipa naufragiului, împingând prin deschizăturile ferestrelor fotolii, piane, biblioteci... Asta cu condiția ca întreaga construcție să n-o pornească în derivă, împinsă de vântul ce i-ar fi decapitat hornurile, condusă de mâna nesigură a unui nebun agățat de bara din cabina sa. Și, chiar și în acest caz, în scobiturile valurilor de asfalt și bitum vegheau minele având carcasa încrustată cu scoici, ca niște arici mortali... Ele aveau să explodeze, împrăștiindu-și ploaia de termite și îngrozitoarele insecte se vor strecura prin ferestrele căscate, trecând imediat la atacul mobilelor, al scărilor, parchetului, grinzilor, al scheletului lemnos al imobilului. Și casa avea să se transforme într-o ploaie de rumeguș, iar locuitorii aveau să treacă prin podelele putrezite, în cădere liberă... Se vor zdrobi cu toții de dalele din hol.

Patricia se scutură. Poate că mai exista vreo modalitate de a scăpa de apocalipsă. Să ridice placa rotundă a canalului de scurgere și să coboare în adâncurile lui, la lumina tremurătoare a unei lămpi de furtună, împreună cu portarul. Să găsească la cheiul unsuros, cenușiu, o mică barcă. Să-l instaleze în partea din spate pe Yann, acel Yann care nu avea să mai deschidă niciodată ochii, având pleoapele lipite cu o păcătoasă crustă galbenă. Paznicul s-ar fi postat la provă, în umbra galbenă a lămpii fumegătoare, cu colierul de chei atârnat în jurul gâtului, cu pușca petrecută peste umăr. Patricia așezată la mijloc, cu pântecul crescut despărțindu-i pulpanele bluzonului de piele. Ei ar aluneca încet pe acest straniu fluviu de dejecții, abandonând nava pe cale de a se

scufunda... Barca ar pluti pe apa densă precum uleiul, nemișcată. Uneori, la vreo cotitură a canalului, lampa ar lumina epavele mucegăite ale clădirilor prăbușite. Patricia și-ar încălzi mâinile pe sfera trandafirie a pântecului său, atât de greu de parcă ar urma să dea naștere unei locomotive.

Va fi un cal, îl voi numi Sargasse...

Fata își scutură din nou pletele năclăite de grăsime. Trebuia să reziste, să reziste cu orice preț. Să nu se abandoneze valului lipicios, mortal, al drogurilor injectate de miliția carnivorilor în interiorul ultimelor rezervoare de apă potabilă, în speranța de a-i lichida, pe ei, rebelii, de a-i face să înnebunească, de a-i determina să se arunce în gol, să se sinucidă sau să deschidă toate porțile, pentru a ieși să danseze pe străzi, după ce ar fi neutralizat sistemele de autoapărare.

Patricia se temea de această maree perfidă ce-i invada creierul când, după ce se terminau rezervoarele de apă de ploaie, setea o obliga să se adape de la robinetele din apartamente. Mai existau oameni care refuzaseră să-și părăsească locuința din vechile cartiere, pentru a se duce în cea mai apropiată clădire municipală. Vechile imobile încă mai rezistau, iar sistemul lor defensiv îndepărta pentru o vreme iscoadele trimise de abatorul din vecinătate. Într-o zi însă, când pilele se vor termina, când angrenajele vor rugini, când firele și circuitele vor pieri sub colții șobolanilor, nimic nu-i va mai apăra pe răzvrătiți de raidurile Măcelarilor. Patricia știa asta, dar pentru nimic din lume n-ar fi plecat de acolo.

Acum, halucinațiile se risipiseră și strada apărea în fața ochilor ei așa cum fusese întotdeauna, goală, fără urmă de câini sau care de asalt. De altfel, cum era posibil ca o asemenea mașinărie să mai fie în stare să funcționeze? Fata își duse binoclul la ochi, potrivindu-și apărătoarea de cauciuc pe nas. Împrejurul cetății se întindea un peisaj dezolant, o întindere de dărâmături, o mlaștină de piatră și de cretă ce

făcea uneori să crape baza unei coloane sau a unei grinzi. Cu mare greutate mai puteai recunoaște schița unei încrucișări de drumuri, dantela unei fațade sculptate cu delicatețe. Nu, nu mai rămăsese nimic, în afară de un grohotiș întins pe câțiva kilometri pătrați, născut din zvârcolirea monstruoasă a unui animal în agonie. Chiar în fața Patriciei, la o distanță de maximum o sută de metri, oasele dezgolite ale unei colivii toracice își continuau fărâmițarea sub acțiunea vântului, acolo unde fiara se prăbușise, moartă, după ce arase întregul oraș cu burta-i enormă. Câteva bucăți din vechea zidărie mai rezistau, ici-colo, descompunând razele soarelui în fascicule albastre, verzi, galbene, iar vântul se juca periculos printre fragilii pereți de vitraliu, care în curând aveau să se spulbere în mii de bucăți, eliberând lanțul de plumb ce ținea alăturate patrulaterele de sticlă colorată. Dar, ca și cum cineva ar fi vrut să ia totul în derâdere – ceea ce părea să se întâmple curent în astfel de situații – marele seismograf, folosit odinioară pentru detectarea apropierii pahidermelor, supraviețuise dezastrului și trona, intact, chiar în mijlocul ruinelor, cu acul blocat pe o curbă ascendentă, ce astăzi îmbrăca aspectul unei orații funebre. Dincolo de aceste limite, deșertul își reintra în drepturi, mare de nisip oscilând în vibrațiile aerului supraîncălzit. Patricia răsuci rotița, schimbând reglarea, izolând un trandafir al nisipurilor, o piatră cu unghiuri amuzante. Putea să rămână astfel ore în șir, pândind printre dune cordonul negru al expedițiilor de pedepsire trimise de Seniorii Măcelari, cu unicul scop de a-i alunga.

Deodată, în cercul lentilelor apăru o pată neagră, mișcătoare. O cămilă-carapace cu mers șovăitor, gata-gata să se prăbușească, un animal epuizat, mai mult ca sigur, din cauza unui traseu de mai multe zile, fără o oprire propriu-zisă. Câteva minute mai târziu, fata reuși să distingă două fețe alungite de slăbiciune în litiera ce se bălăngănea de mama focului. Un puști cu țeasta rasă și o femeie de vreo

treizeci de ani, cu păr alb, bogat. O autonomă. Patricia își mușcă buzele. De multă vreme, trăia cu speranța că vor veni niște naufragiați, alungați de furtună pe insula de ruine, dar deșertul nu trimitea niciodată nimic, exceptând cohortele Seniorilor Măcelari, în escapadele lor săptămânale. Dar iată că astăzi...

Fata se întrebă cum ar putea să le iasă în întâmpinare fără a risca să dea în nas cu vreo trupă de carnivori aflați la pândă. Cu toate că nu părăsea niciodată clădirea, ea dispunea de una sau două ieșiri de urgență. Canalul de scurgere era una dintre ele, deși în acest caz era vorba de un traseu lung printr-un labirint de ulicioare unsuroase, în care doar un cunoscător ar fi reușit să se descurce. Ajunsese la concluzia că, dacă dorea să-i intercepteze în momentul când necunoscuții aveau să sosească la periferia fostului oraș, trebuia să pornească la drum imediat. O excitație fantastică i se prelinse de-a lungul coloanei vertebrale și, preț de un minut, Patricia simți că renaște. Apoi, brusc, o întrebare îi năvăli în minte, alungându-i euforia: *Și dacă e o halucinație?*

Întinse mâna spre bluzon.

16

În momentul când An și copilul trecură de ultimele tronsoane de metereze ce încă mai mărgineau câmpul de pietre ce odinioară fusese un loc de înaltă artă și frumusețe, ei se treziră față în față cu o adolescentă cu plete îngălate, înotând într-o pereche de cizme prea mari pentru ea și al cărei corp părea să fi fost mitraliat de nenumărate rafale de pistrui. Pe un ton autoritar, necunoscuta le porunci să-și abandoneze animalul și s-o urmeze fără întârziere, dacă nu doreau să servească drept țintă pentru carnivorii ce stăteau la pândă. An era prea obosită pentru a se revolta sau a discuta în contradictoriu. Călătoria fusese un adevărat infern; trecuseră pe lângă catastrofă în mai multe rânduri. Prima dată, când litiera își pierduse una dintre chingi, ceea ce avusese drept efect dezechilibrarea nacelei și prăbușirea în nisip a jumătate din proviziile pentru băiat. A doua, când o neașteptată rafală de vânt orbise cămila-carapace și animalul se încăpățânase să meargă în cerc vreme de trei zile, surd la orice comandă... Acum, tânăra femeie nu mai dorea decât un singur lucru: să doarmă și să se spele. Ea își deschise inima în fața Patriciei, pe când aceasta îi conducea într-un lung periplu prin canalul de scurgere.

— Nicio problemă în privința dușului, mormăise fata, cu condiția să-ți păstrezi gura închisă sub jet. Întreaga rețea de canalizare e burdușită cu halucinogene. Pentru băut, strângem apă de ploaie, când se întâmplă să plouă, iar dacă nu, sugem tablete hidratante. În schimb, suntem bine aprovizionați cu produse de lungă conservare. Primele

termene de valabilitate expiră în cinci ani, de acum încolo...

An întâmpina mari dificultăți în a pune un picior în fața celuilalt; în spatele ei, copilul înainta pur și simplu ca un somnambul. În cele din urmă, părăsiră cloaca labirintică a canalelor de evacuare, pentru a urca în interiorul unei clădiri aparent în bună stare.

— Bine ați venit la Anuncar Tengla Padena! rosti fata pe un ton vesel.

An se chinui să zâmbească. O pagină fusese întoarsă.

Începea o nouă viață...

17

Patricia știa tot. Patricia cunoștea tot. Ea epuizase bibliotecile ascunse între dărâmături, digerase sămânța tuturor căștilor hipnopedice care încă mai funcționau. Uneori, seara, se așeza în mijlocul unui apartament, în fața unui șemineu, căruia noaptea îi scotea în evidență până și cele mai neînsemnate ornamente. Lăsa tenebrele să devoreze încăperea, scurgându-se prin fereastră, peste vopsele, peste covoare, înghițind vitrinele, pianele, lăsând în loc o băltoacă de umbră ce devenea cu fiece secundă tot mai densă.

Fata rămânea dreaptă în fotoliul ei, strângând cu putere rezemătoarele pentru brațe, de parcă, dintr-odată, clădirea s-ar fi pus în mișcare, alunecând cu o viteză terifiantă prin deșert. Deseori, Yann dormea la picioarele ei, cu casca de crom trasă peste ochi, ghemuit ca un animal care încearcă să-și păstreze căldura, în ciuda vântului nocturn ce-i umple vizuina cu valuri de aer înghețat. An nu îndrăznea să vorbească, să frângă această armonie. Copilul, în schimb, se plictisea. Majoritatea timpului și-l pierdea hoinărind dintr-o cameră în alta, deschizând sertarele, dulapurile, scotocind prin cutii, prin scrinuri, prin birouri, sucind și răsucind obiectele în palmele sale lacome. S-ar fi zis că se apucase să facă cine știe ce inventar urgent.

— O autopsie..., o corectase Patricia, cu un zâmbet ciudat și An se gândise la acei auguri care examinau cu mare atenție măruntaiele animalelor, în căutarea vreunei profeții obscure.

— E un Shankra, șoptise Pat într-o seară, pe când puștiul se

vântura printre etaje.

An nu înțelesese o iotă și fata se văzuse nevoită să-i explice strania istorie a poporului dispărut.

— În primul rând, sunt semnele, spusese ea în încheiere, prima falangă a fiecărui deget extrem de mare în raport cu celelalte, degetul mare mai lung decât se obișnuiește, distanța dintre ochi depășind normele comune...

An ridică din umeri. Ea cunoștea zeci de legende asemănătoare și-și povestise alte zeci în interiorul sacului său de dormit. Patricia insistase:

— Fii cu băgare de seamă, indivizii ăștia ar fi în stare să lase grea până și o piatră!

Și fata îi prezentase ciudatul sistem de reproducere al păstorilor deșertului.

— Când o femeie a fost fecundată, ea poartă foetusul vreme de treizeci de ani, o viață întreagă. O viață de gestație, în timpul căreia se deplasează ducând cu sine un pântec enorm, gata-gata să explodeze, un glob de carne palpitândă ce umflă țesătura hainelor până când nasturii se rup. Cusăturile se deșiră. O viață... Și apoi, spre cincizeci, șaizeci sau șaptezeci de ani, vine scadența: o naștere în pragul morții. O naștere care, de cele mai multe ori, PROVOACĂ moartea. Atunci vede lumina zilei o fetiță, întotdeauna o fetiță. O copilă care, la rândul ei, este fecundată, căci sămânța Shankra acționează în așa fel încât foetusul inițial conține, de fapt, o serie întreagă de urmași îmbucați unul în altul. Fiecare bebeluș poartă înlăuntrul lui un alt bebeluș, care la rândul lui... Acesta-i adevărul: o copilă de câteva săptămâni este deja gravidă, ducând în pântecul ei un întreg popor, o lume ce va să vină, care deocamdată doarme acolo, sub buricul ei... De data aceasta, gestația este foarte rapidă. Abia pornit, motorul se ambalează; din doi în doi ani se naște o nouă fetiță, asta până în momentul în care lanțul ajunge la ultima sa za. Astfel, o singură copulație poate să creeze aproximativ două sute de indivizi, un trib întreg, un clan de femei. Ultima

verigă este întotdeauna un mascul, un mascul care, de fiece dată când se împreunează cu o femeie, dă naștere unui popor întreg. În mod normal, cu un asemenea sistem, cei din neamul Shankra ar fi trebuit să umple tot pământul, numai că Măcelarii au vegheat în permanență, eliminând băieții, unul câte unul, iar apoi – după ce a fost cunoscută puterea lor asupra animalelor – s-a trecut la exterminarea lor, fără deosebire de sex...

An era de-a dreptul năucită. În minte îi dansa imaginea unor embrioane îmbucate unul într-altul, imaginea acelor sute de sarcini diferite conținute de un singur pântec. Fenomenul avea ceva fascinant și obscen totodată, fermecător și oribil. Într-o altă noapte, pe când Patricia răsucea între degete un pahar înalt, plin cu o licoare groasă și parfumată, An auzi legenda animalelor-munți. Planete vii plutind în spațiu, cu labele retrase, suflând prin toate orificiile lor o atmosferă artificială și care fuseseră ocupate, timp de secole, în totală necunoștință de cauză, de oameni, care erau convinși că trăiesc pe niște asteroizi adevărați.

— Turmele lor pluteau în derivă prin întregul cosmos, istorisea Patricia și astronomii le numeau nebuloase.

Ea îi mai povesti cum trubadurii cântau anatomia colinelor vii, cu cele patru foetusuri ale lor: unul pentru cămilele-carapace, al doilea pentru păsări, al treilea pentru iepurii-fumegători, iar ultimul pentru... oameni. (Șobolanii, pisicile, câinii au fost aduși în calele rachetelor, pentru prospectare...).

— Da, șoptea fata, se zice că ființa umană se trage din burta fiarei...

An o asculta, îmbătată de vocea ei răgușită, copleșită de noapte ca de un vin amețitor.

Timpul trecea. An își petrecea zilele întinsă pe capacul unui pian uriaș de concert, lăcuit în negru. Soarele, filtrat prin ultimele vitralii cădea pe aceste ultime vestigii de splendoare, pictând pe corpul gol al tinerei femei benzi

paralele albastre, roșii, galbene.

— O să ți se imprime curcubeul pe piele! rostea deseori Patricia, cu un râset dureros.

An nu se mișca. Stătea așa, cu capul golit de orice gând. Uneori, lăsând să-i atârne piciorul, atingea clapele de fildeș cu vârful degetelor, făcând să plângă mici note ce zgâriau urechile. Femeia era perfect conștientă de vidul cu care se confrunta acum. Ani în șir, visase la orașul-vitraliu, pentru a sfârși cramponată de un pian dezacordat, aidoma unui naufragiat de pluta sa. Nu mai avea niciun țel, drumul ei se dilua în nisipuri. Nu se mai ducea nicăieri. Uneori, An se închipuia îmbătrânind alături de fată, în mijlocul ruinelor orașului și tremura. Întărită parcă de timp și de plictis, o idee își croia drum sub fruntea ei. La început, se amuzase, ca și cum ar fi fost vorba de un simplu joc intelectual, o ipoteză, o speculație complet gratuită, apoi, treptat, construcția căpătase consistență.

Ea devenise un organism parazit, prea mare, prea greu, pentru a mai fi aruncat în uitare sau tratat cu dispreț. Era ca un chist pe gingie pe care îl iriți cu limba: știi că-i provoci mai mult rău și, totuși, nu te poți abține să nu-l gâdili la intervale regulate. Vorbele Patriciei se coceau înlăuntrul ei și An se imagina cu pântecul umflat la maximum, adăpostind în el un întreg popor. Ea avea să fie pământul ce urma să redea viața unei rase dispărute, ea avea să poarte între coapsele sale două sute de foetuși, un trib gata constituit. Va putea cu adevărat să se considere „mama unui popor”, a unui popor în totalitatea sa, iar nu a unei infime celule, a unui embrion unic și meschin, din care nu ieșea decât un singur individ (doi sau trei în cele mai bune dintre cazuri) și se vedea grea cât o casă locuită, plină ca o clădire, lăsând în pământ, la fiecare pas, urme adâncite, aidoma unui pahiderm în miniatură…

Dar toate acestea nu erau decât vise lipsite de consistență. An știa foarte bine că niciun bărbat – dacă nu aparținea rasei

autonomilor – n-ar fi reușit s-o fecundeze. Imediat, însă, revenea speranța: un bărbat, nu, dar copilul era cu adevărat uman?...

„Ar fi în stare să lase grea până și o piatră”, spusese adolescenta.

La rândul ei, Patricia se lupta cu otrava îndoielii. O îndoială care, de la sosirea tinerei femei și a copilului, nu o părăsise nici măcar o secundă. Ea se obliga să alunge valurile veninoase lansându-se în marșuri forțate de-a lungul coridoarelor. Dădea buzna în ascensoare, urca și cobora de la etajul șase la subsol, de o sută de ori la rând, până când greața o făcea să se prăbușească pe dalele holului, cu inima zvâcnindu-i de nebună. Dar ipoteza rămânea agățată de creierul său, clipind ca un semnal de pericol iminent: autonoma și copilul erau cu adevărat REALI? Ei apăruseră din deșert chiar în momentul când își dorea cu furie o companie, dovedindu-se puțin credibili în singurătatea lor. (O autonomă și un Shankra! Oare puteai visa un cuplu mai neverosimil?) Nu, ei se născuseră din fantasmele clocotind de droguri, era aproape sigură de asta. Își dorise niște prieteni și ei veniseră: la fel de ilogici, la fel de scandaloși ca și urșii cântători din pluș, alimentați din amintiri, din fragmente de lecturi, construiți după schema magiei din copilărie. Ei se născuseră din neant, ca un contrapunct colorat la eterna tovărășie a lui Yann, pe zi ce trece tot mai inexistentă. Ei nu erau făcuți decât din nori, din fum, iar când drogul avea să-și epuizeze puterile, cei doi urmau să dispară, fantome inconsistente, bășici imaginare dotate cu voce și cu gesturi artificiale. De atâtea ori dăduse piept cu capcane de temut provocate de halucinogene, încât acum orice obiect, orice lucru i se părea suspect. De câte ori nu se dăduse cu capul de niște ziduri care, în cele din urmă, se dovediseră a fi inexistente, de câte ori nu ținuse-n mâini animale fabuloase cu greutate și degajând căldură, nu simțise în palme jocul mușchilor lor, colcăiala intestinelor,

pentru ca, în final, să observe că nu strânsese între degete decât niște spectre, niște bule de vânt, izvorâte din mintea ei bolnavă?

An și copilul nu i se păreau mai consistenți decât acele biete imagini de ceață. În mai multe rânduri, aflându-se față în față, pe când stăteau la taclale – ea în fotoliu, cu Yann la picioare, iar tânăra femeie ghemuită pe covor – Patricia căutase în buzunarul bluzonului său masa rece a pistolului, săltase dispozitivul de blocare și mâna îi înșfăcase crosa, mângâind cu degetul trăgaciul. Se luptase din răsputeri cu dorința de a scoate arma și de a deschide focul, acolo, asupra autonomei, țintind în plină figură, de la mică distanță. Nu avea nicio îndoială, interlocutoarea sa n-ar fi suferit deloc. Ea ar fi continuat să vorbească pe un ton egal, iar proiectilele grele, traversând trupul de ceață, s-ar fi înfipt în machetăria vreunei mobile prețioase, fără ca seara să fi fost stricată pentru atâta lucru. Nu, An și copilul nu erau reali, se convingea din ce în ce mai mult, cu cât treceau zilele. Știa că avea nevoie de dovezi, că trebuia să obțină măcar o singură certitudine, cu riscul de a-i dezmembra, de a-i face bucăți, mușchi cu mușchi, pentru a se impregna de realitatea sângelui lor. Cât timp avea să mai reziste în fața fluxului de suspiciune? Fiecare întâlnire cu ei reprezenta o tortură, fiecare discuție – o solicitare la maximum a nervilor.

Ar fi dat totul pentru ca acești musafiri să plece, ar fi dat totul ca ei să rămână. Patricia se surprindea deseori pipăind pereții cu mâna, lovind solul cu călcâiul, ciupindu-și sfârcurile sânilor sau partea interioară a coapselor, dar nici măcar vânătăile dureroase nu i se păreau mai convingătoare. De îndată ce An și copilul îi întorceau spatele, ea avea imboldul de a se năpusti asupra lor, cu baioneta în mână, rugându-se ca lama sa să izbească altceva decât vidul. Visa crime reale, înspăimântătoare în materialitatea lor. Ar fi vrut să muște acele mâini, acele brațe, acei sâni, să se pătrundă de densitatea lor, să mestece, să înghită, să-și simtă

stomacul întinzându-se după fiecare îmbucătură. Deja prinsese obiceiul de a fugi când recunoștea pașii autonomei sau ai puștiului rătăcind pe vreun culoar. Ea se temea din ce în ce mai mult de un impuls terifiant ce ar fi făcut-o să-și scoată pistolul și să golească încărcătorul până la ultima alveolă. Din zi în zi, frica devenea tot mai apăsătoare. Și totuși, ei da, și totuși, *trebuia să afle!*

Din ce în ce mai des, An îl însoțea pe copil în peregrinările sale prin jungla apartamentelor părăsite. Din când în când, ajungând la cotul unui coridor sau al unei scări, scăpau ca prin minune de vreun foc, de vreo salvă de alice trasă de portarul nebun, ce sfărâma stucatura, sfredelea abanosul unei balustrade la fel de dibaci ca și o colonie de gigantici cari.

Băiatul se transforma, An și-ar fi băgat mâna sănătoasă în foc pentru asta. Obrajii săi, doar cu două luni în urmă netezi ca pielea unui bebeluș, păreau acum ciudat de aspri sub palmă, ca și cum un început de pilozitate s-ar fi străduit să-i acopere. Chiar și corpul lui își pierdea liniile delicate, textura mușchilor îi întindea carnea, îi umfla curba brațelor și a pântecului. An era total ignorantă în privința vitezei de creștere a celor din neamul Shankra. Erau ei oare aidoma animalelor, ce devin adulte la puțin timp după ce s-au născut? Vorbele Patriciei băteau în acest sens; nu afirmase ea că fetițele erau capabile să nască la numai doi ani după ce veniseră pe lume? I-ar fi plăcut să-și pună tovarășul față în față cu un animal-munte adormit. Oare el ar fi fost în stare să-l trezească? Instinctul său l-ar fi făcut să redescopere mecanismele mentale adecvate, mutele formule cerebrale, apte să sfărâme imobilitatea pahidermelor? De altminteri nu-l surprinsese ea, în mai multe rânduri, rezemat în coate de balustrada unui balcon, adâncit într-o meditație profundă din care îl smulsese cu mare greutate? Oare nu dăduse frâu liber undelor sale, lăsându-le să alerge peste nisipuri, aidoma cercurilor concentrice, cu o bătaie mai mare decât un radar,

în căutarea unei turme adormite? Oare își trimitea spiritul ca pe o săgeată, ca pe un laț invizibil, așteptând răbdător să capteze emisia inconștientă a unei hoarde ațipite? Dar toate acestea erau cu adevărat reale? Oare visele lui nu erau mult mai simple, ca ale unui adolescent obișnuit, oare nu-și alimenta construcțiile onirice cu fantasme feminine având forme schimbătoare, împrumutate rând pe rând de la An și de la Patricia? La urma urmei, de unde putea să știe? Și noaptea îi învăluia, fără ca ea să fi găsit măcar umbra unui răspuns. Adormeau unul lângă celălalt, adânciți în căușul unui divan, toropiți de o fericită oboseală.

Atunci Patricia se apropia de ei, fără să facă zgomot, se apleca deasupra lor, până ce le simțea răsuflarea pe obraji și le plimba pe beregățile lipsite de apărare tăișul unei baionete proaspăt ascuțite, încetișor, fără să apese, aidoma unei mângâieri a morții. Iar, când sudoarea îi umezea tâmplele, îi făcea palmele jilave, fata fugea, incapabilă să mai țină piept vreme îndelungată dorinței de a tăia, de a ciopârți aceste ființe fără densitate care-i tulburau singurătatea cu a lor insuportabilă complicitate amoroasă. Și, uneori, ajungea să-și dorească, înnebunită, ca portarul s-o omoare acolo, la cotitura unui coridor. Cu o ușurare fără seamăn și-ar fi simțit pieptul explodându-i în contact cu încărcătura de plumb, în timp ce în urechi i-ar fi răsunat formula rituală urlată de nebun zi și noapte: „Ultimul avertisment înainte de sechestru!”.

La o săptămână după sosirea tinerei femei și a copilului, evenimentele cunoscuseră o întorsătură îngrijorătoare.

Pe când traversa ceea ce odinioară fusese o sală de bal, An descoperi trupul deja înțepenit al lui Yann. Nefericitul se răsturnase pe spate, având casca de crom trasă în mod grotesc peste ochi. Mâinile sale erau încleștate pe pușca de asalt, într-un inutil reflex de apărare. La început, An crezu că bărbatul murise din cauza bolii, apoi, apropiindu-se de el, observă că fusese înjunghiat de două ori, în gât și în pântec,

și că beregata, brațele și interiorul coapselor purtau urmele unor mușcături profunde, ca și cum cineva ar fi încercat să-l devoreze. O fereastră fusese spartă și o scară de frânghie atârna de-a lungul fațadei, fixată de balustradă cu o ancoră cu gheare. Tânăra simți cum îngheață până în măduva oaselor. Ucigașul sau ucigașii veniseră din exterior, reușiseră să păcălească ultimele detectoare cu deficiențe, *intraseră în casă...* Se aflau undeva, ascunși în umbra unui apartament, așteptând clipa propice. Să fi fost jefuitori? Posibil, deși mușcăturile evocau mai degrabă modul de a acționa al carnivorilor. Aceste simulacre de canibalism, urmând fiecărui omor, când asasinii se distrau semnându-și într-un fel fapta cu amprenta caninilor lor...

Dintr-odată, An se simți foarte singură, pierdută în mijlocul acestui labirint de camere goale. Fu nevoită să lupte cu dorința de a-i chema pe ceilalți, de a le striga numele din răsputeri. Asta n-ar fi însemnat, în același timp, să semnaleze criminalilor propria-i prezență? O teroare nebună se prăvăli asupra-i. Evenimentele din ultimele luni îi nimiciseră rezistența nervoasă. Odinioară ar fi pornit în căutarea unei arme, ar fi construit un plan de bătaie: acum însă, nu putu decât să se ghemuiască în fundul unui dulap. Rămase astfel toată noaptea, cu mâinile încleștate pe mânerul adăpostului, cu genunchii ridicați sub bărbie. Nu-și reveni în fire decât a doua zi când dimineața strecură pe sub ușă un firicel de lumină galbenă. An își părăsi bârlogul, convinsă că va găsi culoarele pline cu hoiturile ultimilor locuitori ai orașului-fantomă. Înainta încet, aruncând dese priviri peste umăr, tresărind la cel mai mic scârțâit al lemnăriei. Îi găsi pe Patricia și pe băiat adormiți unul lângă celălalt și imediat încercă un sentiment neplăcut de gelozie, pe care se forță să-l reprime, fiindcă nu era timpul pentru asemenea trăiri. Adolescenta adormise cu mâna dreaptă încleștată pe un pistol automat aparținând armatei, țeava armei aproape atingând ceafa puștiului. Dacă n-ar fi fost vorba de o poziție

involuntară, ar fi putut crede că fata ezitase multă vreme dacă să-și împuște sau nu tovarășul și că oboseala născută din această dilemă lucrase în favoarea amânării, țintuind-o pe mochetă. An avu grijă să întoarcă gura pistolului de la vremelnica sa țintă, înainte de a o zgâlțâi pe Patricia.

— Carnivorii! îi suflă ea în ureche. Au ajuns între zidurile casei noastre! L-au ucis pe Yann...

Pat o privea fix, ca și cum i-ar fi căutat pe chip simptomele unei boli oarecare.

— Desigur, murmură fata, cu un surâs bizar, sunt cu toții aici...

An avu strania impresie că avertismentul ei nu este luat în serios. Se strădui să prezinte în câteva cuvinte descoperirea pe care o făcuse în ajun fără să obțină nicio reacție din partea adolescentei, cu excepția unui vag rictus neîncrezător.

E din cauza șocului, gândi ea, pe când trezea copilul, *o să aibă nevoie de câteva minute pentru a realiza ce s-a întâmplat. Da, asta trebuie să fie.*

Era necesar să rămână grupați. Această falsă evidență îi dansa în minte. Grupați? De ce? Dacă ucigașii erau în număr mare, asta n-avea să conteze deloc. Nu exista niciun dubiu în această privință.

Rămaseră cu toți ghemuiți pe podea, incapabili să ia vreo hotărâre, fără să-și adreseze niciun cuvânt, pândind în concertul zgomotelor specifice vechilor clădiri un sunet aparte, insolit, care ar fi trădat apropierea dușmanului.

— Țineți-vă departe de ferestre, repeta An la intervale regulate, dacă au cumva vreo pușcă...

Astfel trecu toată ziua, într-o tensiune și o neliniște fără limite. Spre seară, Patricia se sculă în picioare.

— Mi-e foame, declară ea pe un ton categoric, mă duc să caut ceva de mâncare, Cel puțin, *eu* am un stomac...

An nu avu curajul să discute în contradictoriu; de altfel, fata nici nu-i lăsă timp de asta, în trei secunde, ea ajunse în

capătul culoarului și începuse să coboare scara într-un picior, fredonând. Umbrele nopții se revărsau prin ferestre, băltoace de cerneală păreau să izvorască din sol pentru ați înghiți gleznele, genunchii. Lui Pat nu-i era frică. De ce anume ar fi trebuit să se teamă? De discursurile ținute de o fantomă? La urma urmei, ea îi era recunoscătoare spectrului numit An pentru dorința de a aduce un pic de animație în viața sa. Zilele erau atât de lungi... În ajun, ea renunțase definitiv să-l mai împuște pe copil. Evidența îi cucerise definitiv mintea. De acum înainte, știa că oaspeții ei nu existau, niciunul, nici celălalt și că era inutil să se mai chinuie în privința lor; n-avea decât s-aștepte ca amândoi să se dizolve în aer, să se reîntoarcă în neant. Tot circul n-avea să mai dureze mult, efectul drogului era totdeauna limitat în timp. Fata ajunse la apartamentul de la etajul al doilea unde obișnuia să-și țină pachetele-gustări descoperite întâmplător în mai multe distribuitoare. Își umplu buzunarele și, pentru a-și ușura acțiunea, își luă pistolul în mână. În clipele acelea, s-ar fi simțit în stare să devoreze chiar și un animal-munte. Desfăcu unul dintre ambalaje cu dinții și mușcă din bara moale, cu un gust vag de lămâie. *Survival pack food*, spunea eticheta, într-un dialect de mult dispărut. Întunericul invadase palierul: fata merse până la ascensor, al cărui buton de apel clipea precum ochiul unui ciclop. Ușa culisă cu un șuierat surd, de aer zvâcnind. EI erau acolo.

Doi bărbați, doi beduini înfășurați în djellaba-urile lor roase de atâta purtare, având partea de jos a figurii mascată. Instinctiv, Patricia își ridică arma, lăsând în jos cocoșul cu un bobârnac al degetului mare.

Ar fi putut să-i împăneze cu gloanțe. Zâmbi din nou. Nomazi în interiorul unui lift... De ce nu și o cireadă întreagă de cămile?

Cei doi nu se clinteau, mase opace, atingând aproape plafonul cu capetele lor.

Pur și simplu vânt, gândi ea, *doar vânt...*

Nu mai trebuia să acorde importanță tuturor halucinațiilor, dacă nu voia să se îmbolnăvească de-adevăratelea. Se hotărî să ignore fantomele; ca atare, se întoarse cu spatele la ele, anclanșând la loc dispozitivul de blocare a armei. „Spectrele” o înjunghiară chiar în momentul în care cabina începea să urce. Sub omoplatul stâng și în gât. Până la garda pumnalului.

An strânse din pumni până ce-i albiră falangele. Respirația zgomotoasă a copilului umplea întreaga încăpere. Patricia plecase de mai bine de un sfert de ceas și amândoi știau că acest interval, oricât de scurt ar fi fost, era deja excesiv de anormal. Cu un reflex disperat, puștiul se aruncă la pieptul tinerei femei; se rostogoliră pe podea și rămaseră așa, agățați unul de altul, degetele înghețate de neliniște strângând cărnurile tremurânde.

— Nu-i nimic, gâfâi An, în câteva ore o să se lumineze de ziuă...

Tânăra femeie era conștientă de aspectul derizoriu al vorbelor sale. Prinse capul copilului între mâini, încercând să-i transmită un oarecare sentiment de liniște. Deseori, în trecut, se simțea neputincioasă, cu mâna ei bleagă, o infirmă... Acum băiatul o strângea cu aceeași forță surprinzătoare pe care o constatase la el pe durata hibernării. Gâfâia, bolborosind cuvinte nearticulate, fără sens. Instinctiv, ea îl strânse la piept. Și lucrul se produse, fără a trezi în An nici cel mai mic reflex de refuz. *Brusc, tânăra femeie își dădu seama că puștiul o pătrunsese!* Că o poseda, extrem de neîndemânatic, aidoma unui bețiv căzut pradă unei excitări de nestăvilit. O umplea cu totul, o țintuia pe covorul ros de vreme pe care se mai distingeau mari desene, neclare însă. An abia devenise conștientă de actul în sine, că totul se și termină. Puștiul se smulse din brațele ei și se dădu brusc înapoi, lovindu-se brutal cu spatele de perete. Ea nu îndrăznea să se miște, incapabilă să ateste

veridicitatea momentului trăit. Oare băiatul procedase astfel fiind mânat de suferință cumplită, pentru a stabili un contact desperat, depășind cuvintele, pentru a combate printr-un act de viață moartea ce se apropia? Nu cumva ascultase doar de instinctul său, de o conduită înnăscută, înscrisă dintotdeauna în cortexul său, fără știrea sa, și care-i poruncise să-și salveze rasa de la pieire cu ajutorul singurei modalități ce-i stătea la îndemână? Ea nu știa nimic în această privință, totuși cea de-a doua soluție i se părea mai plauzibilă. Da, asta era, fără îndoială, reflexul unei ființe amenințate în șansele sale de a supraviețui, de ființă ce urmează să moară, un gest pe care el nu-l înțelegea și care, acum, îl îngrozea, făcându-l să se simtă rușinat...

An rămase imobilă, inertă. Nu putea să-i mărturisească faptul că era stearpă, refractară față de orice spermă. Dar oare chiar era adevărat? Chiar era sigură de asta? Oare nu cumva, mai degrabă, încerca să se liniștească, amăgindu-se cu iluzii deșarte? Dorise nespus acest moment, visase la el în repetate rânduri și acum, când lucrurile se urniseră, se zbătea, nega, respingea vechile sale fantasme cu o inexplicabilă oroare viscerală. Pat nu se mai întorcea. An simțea moartea cățărându-se de la un palier la altul. Puștiul o privea fără să scoată o vorbă, cu ochii dilatați, strălucitori. Tânăra își dădu seama că, de fapt, ei doi nu discutaseră niciodată cu adevărat. Câte fraze își adresaseră unul altuia de când se cunoșteau? Brusc, avu chef să-i spună ceva esențial, definitiv, dar gura i se umplea numai cu banalități. Ce puteau face? Să iasă din casă, să fure o cămilă de la cei care-i asediau, să fugă? Încotro să se ducă? Copilul, cel puțin, putea să alerge desculț prin deșert. El ar fi putut să-și sape o groapă în nisipul devorant, să se ascundă acolo și să aștepte până ce primejdia ar fi trecut. Îi explică toate acestea. Băiatul o privi cu gura căscată, ca și cum ar fi constatat că tovarășa lui de suferință înnebunise subit. An înțelesese că el nu era conștient de propriile-i puteri, că

probabil nu știa totul despre veritabila lui natură. Nu era decât un puștan...

Acum, el o privea, cu o scânteie de teamă în adâncul pupilelor.

— E adevărat, murmura ea, trebuie să mă crezi, poți să faci asta!

Imperceptibil, copilul se îndepărtă de An. Ea vărsa lacrimi de furie și de neputință, care-l speriau și mai tare. Și totuși asta era singura soluție. Cine l-ar fi căutat sub stratul acid, cine s-ar fi dus să-l prindă în mijlocul câmpiei de foc, uniformă, fără niciun reper?

— Du-te! îl rugă ea. Du-te!

An îl apucă de umeri, silindu-l să se ridice în picioare. În jurul lor, se îngrămădeau tenebrele, cu liota lor de pocnete și scârțâituri, de fâsâituri furișate. Nu mai aveau la dispoziție decât câteva secunde. Ea îl prinse de mână și începu să alerge spre sala de bal. El se lăsa tras, greutate inertă, rebelă. An fugea, izbindu-se în plin de uși, lovindu-se dureros de colțurile mobilelor, ale căror forme confuze doar le bănuia, ascunse aidoma unor fiare ce se pregătesc să pornească la asalt, cu intenția de a o strivi de perete. Pătrunseră în sala de dans ca într-un hău de întuneric. Brusc, îi cuprinse amețeala.

An înaintă spre fereastra spartă, împiedicându-se de hoitul lui Yann. Scara de frânghie era tot acolo.

— Du-te, îi porunci băiatului, o să vin mai târziu după tine! Fă ce-ți spun!

Îi apucă fața între mâini, îl sărută violent pe buze și apoi îl împinse aproape cu răutate. Timp de o secundă, puștiul o privi ca un tembel, legănându-se de pe un picior pe altul. Oroarea îl luase în stăpânire cu o asemenea rapiditate, încât nu reușea să se adapteze situației. Tânăra femeie se văzu nevoită să-i pună mâinile pe prima bară a scării și să-l împingă spre balustradă. În spatele lor se auzeau pași grăbiți, o cavalcadă zgomotoasă. De data aceasta, vraja se

rupsese. Băiatul încălecă balustrada. Ea îl văzu alunecând spre sol, siluetă fragilă, albă, lipită de fața întunecată, înnegrită de fumul incendiilor. Se întoarse în clipa când apărea primul bărbat. Nu-i mai era teamă. Evită lama pumnalului, apoi îl lovi pe necunoscut cu genunchiul între picioare, cu întreaga sa forță, delectându-se la auzul zgomotului zdrobirii cărnii fragile de oase. Cum individul se cocârjă de durere, ea îi sparse ochii cu degetele făcute furculiță, nesinchisindu-se de jetul lipicios ce-i invadă dosul palmei. O clipă, își întoarse capul, pentru a vedea fuga puștiului printre dărâmături. Fusese o greșeală nepermisă. O greutate enormă o răsturnă pe burtă; încasă niște picioare în ceafă și în șale. În jurul gâtului îi fu petrecut un braț, sufocând-o, umflându-i limba în gură. Acolo departe, la marginea deșertului, copilul își bombardă urmăritorii cu pumni de nisip devorant. Și oamenii lui Natanesh se dădeau îndărăt, fugind de ploaia de grăunțe acide care le atacau veșmintele, săpând apoi răni sângerânde, cratere, bășici pe țestele și obrajii lor. An zâmbi, în ciuda durerii ce-o resimțea, o secundă crezu că băiatul avea să scape... Asasinii erau pe jos; nimeni n-ar fi fost capabil să se aventureze într-o cursă de urmărire printre dune fără ca picioarele să nu-i fie imediat devorate până la genunchi. Până s-ar fi dus după cămilele-carapace, puștiul ar fi apucat să-și găsească o ascunzătoare. Reușiseră...

Detunătura scurtă, rostogolindu-se deasupra câmpiei, îi alungă orice iluzie. În depărtare, băiatul încremenise, cu brațele în cruce, cu ceafa dată pe spate, cu o gaură întunecată în mijlocul spatelui, între omoplați. An vru să țipe, dar urletul i se împiedică în laringele rănit...

Celelalte evenimente se derulară în ceața ce caracterizează coșmarurile, în detașarea halucinantă proprie scenelor de nebunie. Nu o violară, nu, animalele nu sunt violate. Se mulțumiră doar să-i lege mâinile de volutele de fier forjat ale balconului cu sârmă ghimpată, care-i tăia carnea până la os.

An rămase în această poziție toată noaptea. Din când în când, un soldat se desprindea din grup, venind să-i urineze pe față. Dimineața, înșeuară o cămilă, pentru a se duce să recupereze corpul copilului; curând, îl aduseră în sala de bal. An observă că glonțul îi ieșise prin coșul pieptului și că un crater sângerând găurea torsul la distanță egală de cele două mameloane. Soldații se așezară în cerc în jurul cadavrului și, după ce scotociră printre cutele djellaba-urilor, scoaseră la iveală baionete îmbrăcate în teci de piele neagră, pe care era imprimată emblema Măcelarilor. An închise ochii și strânse puternic din dinți, cât pe ce să le sară smalțul. Rămase astfel, oarbă și mută, pe toată durata cât asasinii înfulecară rămășițele pământești ale puștiului, conform tradiției în vigoare în corpurile de elită carnivore. Când se stinseră ultimele pocnete ale maxilarelor, responsabilul expediției – un subofițer având unul dintre canini spart pe jumătate – se îndreptă spre ea. Rânjete și chițcăieli se făcură auzite în imensa sală când individul își ridică pumnalul la orizontală, agățând cu lama-i strălucitoare o rază de soare. An simți cum mâna bărbatului îi cotrobăie prin păr, adunând toate șuvițele laolaltă, apoi vârful de oțel alergă de pe frunte până la ceafă, într-un cerc perfect, arzător și n-a mai fost nimic în afară de acea explozie roșie, acea lavă revărsată pe capul său, acea erupție ce-i dizlocă maxilarele, într-un țipăt nebun, de nestăvilit. Fusese scalpată...

18

Portarul fu cel care descoperi trupul torturat al lui An. Ca de obicei, el venise călare, cu colierul de chei zăngănindu-i în jurul gâtului, atras de zarva ce avusese impresia că o percepe în mijlocul cețurilor provocate de drog. Nebunul galopase prin sala de bal, copitele animalului săpând găuri adânci în parchetul lăcuit, smulgând așchii de lemn la fiecare pas. Apăruse în momentul când ultimul carnivor încăleca balustrada balconului, pentru a se prinde de scara de frânghie. Portarul dusese pușca la umăr și trăsese. Așa, pur și simplu, fără să știe de ce. Poate că, sub influența halucinogenelor, i se părea că soldatul are cap de lup și picioare bifurcate. Omul lui Natanesh se prăbușise în gol, fără să scoată un țipăt, cu jumătate de țeastă spulberată de încărcătură.

Apoi portarul se grăbise să taie sârma ghimpată ce înconjura încheieturile tinerei femei, cu țeasta însângerată, înainte ca țepii să-i ruginească în răni, după care o transportase în cămăruța de la parter. „La nivelul liniei de plutire”, cum se încăpățâna el să spună când fantasmele îl făceau să ia clădirea drept o gigantică navă amarată la chei. Se simțea bine. Respinsese o tentativă de abordaj și omorâse un pirat. O clipă, avusese imboldul de a o rostogoli pe rănită peste bord, căci nu-i plăceau pasagerii clandestini, dar starea în care se afla nenorocita îi inspiră milă. În fond, dacă necunoscuta avea să moară, putea oricând să oficieze ceremonia „morții în mare”, azvârlind corpul legat fedeleș și lestat cu fontă din înaltul celui de-al șaselea etaj. În rest,

peștii aveau să se ocupe de ea, asta era legea oceanului...

O instalase pe tânără pe masa din bucătărie; sângele ce picura pe dale avea să fie mai ușor de șters. Ea sângera enorm. Picături mari, cu miros fad, se zdrobeau de mozaicul alb cu un sunet cristalin, regulat. Nebunul nu știa ce să facă. În cele din urmă, îi înfășură capul într-o pânză și încercă să-i vâre pe gât puțin alcool, pe care ea îl scuipă tușind. Aici se oprea competența sa medicală. Se hotărî să pornească din nou în rondul de supraveghere. Dacă femeia nu va muri până când se va reîntoarce, în două sau trei zile, avea tot timpul să ia o decizie.

Dar An nu muri. Își recăpătă cunoștința în plin delir al febrei, cu buzele crăpate, cu limba aspră ca o rozătoare. Întregul trup îi dogorea. Deasupra frunții sale se năștea infernul. Avu totuși prezența de spirit să-și lase mâna dreaptă de-a lungul pântecului, pentru a culege un smoc de păr pubian, ducându-și apoi, cu prețul unor eforturi enorme, degetele la gură. Imediat ce înghiți, se prăbuși din nou în neant. În zilele următoare, de fiecare dată când reușea să iasă din comă, făcea același gest, dăruind astfel organismului său o rație suficientă pentru a supraviețui.

Timpul trecea. Marginea mesei îi tăia ceafa, dar hemoragia încetase să-și mai tatueze marile flori purpurii pe podeaua bucătăriei; în prezent, o cască de cruste îi strângea pielea capului ca într-o menghină, trăgându-i pielea aidoma unei coafuri întărite cu amidon. Nu îndrăznea să se miște. Plonjă în tunelul roșu al neființei, având impresia că își pierde limitele corporale. Se fărâmița, devenea pulverulentă, aidoma unui cadavru ce se transformă din nou în praful inițial.

Astfel se scurse o săptămână întreagă, între incendii și frisoane, între viață și moarte.

An redescoperi realitatea treptat; șocul îi șterse, în mare parte, amintirile recente. Își aducea aminte de abator, de fiara din groapă, de plecarea în deșert, dar mai departe totul

se estompa. Uneori i se părea că întrezărește forme, chipuri, dar, de îndată ce încerca să se concentreze, totul se dizolva într-o ceață anonimă, înceta să mai lupte.

La intervale regulate, portarul venea să se asigure că încă mai trăia. Bărbatul se așeza la capătul mesei, pe un taburet, își umplea plosca de la robinetul chiuvetei și începea să bea cu lăcomie. Câteodată, prindea să-i povestească ultimele aventuri prin care trecuse. Vorbea, povestea: asaltul oamenilor-tritoni, respins în ajun; furtuna în cursul căreia clădirea fusese pe punctul de a eșua pe recife; pirații ce împânzeau coasta, atrăgând locuințele în zonele cu stânci submarine, atunci când vremea se strica. An nu-l asculta. Acum, reușea să se așeze în fund, fără a resimți dureri prea mari. Din cauza îndelungatei poziții culcate făcuse escare pe coate și pe fese. Era extrem de slăbită și destul de conștientă de faptul că, fiind lipsită de păr, pe viitor trebuia să evite orice gest intempestiv, orice deplasare în cursul căreia ar fi fost nevoită să consume o cantitate prea mare de calorii. Părul de pe pântec avea să-i permită să supraviețuiască. ATÂTA DOAR, SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ! Nu se mai punea problema de a merge, de a se mișca, de a se agita, existând pericolul de a-și da duhul foarte repede din cauza malnutriției. Descoperea că era condamnată să facă o disperată economie a fiecărui minut, să ducă o existență de statuie, de mumie... Era osândită la o paralizie perpetuă. Iar portarul povestea, povestea... Apa ce pătrunsese în pivnița-cală, bărcile de salvare pe care le luase vântul... Se temea de Sargase, marea de alge unde clădirea putea să-și împotmolească elicea, să-și blocheze cârma. Se temea de corabia-fantomă, un bloc de sticlă și oțel comandat de Creatorul Zburător, ce plutea în derivă în nopțile cu ceață, sinistră navă a morților, ai cărei locatari erau spectre. Se îngrozea doar la ideea de a se găsi față în față, pe neașteptate, cu balena de asfalt, cu aisbergul de bitum. An nu-l asculta, ea nu mai trăia acum decât între două ape, între

luciditate și uitare, aidoma cadavrului unui înecat care s-ar ridica la suprafață pentru a plonja și mai adânc în mâl.

Rănile i se închideau. Când țesutul cicatricial îi acoperi în întregime capul, ea își petrecu în jurul frunții și al cefei o pânză înnodată precum un turban, a cărui unică funcție era de a ascunde oribila rană.

Încet-încet, amintirile sale își regăsiră locul inițial. Își reaminti de copil, de ultimele zile petrecute cu Patricia, de Yann... Deveni conștientă de faptul că sămânța lui Shankra își continua opera, în interiorul pântecului său, modificând procesele chimice, aglutinând celulele, pregătind o nouă viața. Și An se simți mai bine.

„Ei sunt capabili să însămânțeze până și o piatră!” spusese Patricia. Din această clipă, tânăra știa că nici ea nu avea să se sustragă regulii, o intuia prin toți atomii corpului său. Era plină, era grea. Și urma să se îngreuneze odată cu trecerea lunilor, cu trecerea anilor. Purtând un popor întreg în pântec, în curând avea să se afle în neputința de a se mai putea ridica în picioare, de a mai lupta cu atracția terestră. Avea să se afunde în sol, ca o casă cu prea mulți locatari. N-avea să-și mai poată permite riscul celui mai minor accident, de vreme ce dispariția sa ar echivala cu un genocid, de vreme ce alte două sute de persoane și-ar da duhul laolaltă cu ea. Uneori, își lipea mâinile deasupra buricului, încercând să capteze ecoul acelor sute de inimi bătând în cadență, dar încă era prea devreme, mult prea devreme, peste zece ani, poate...

Pe viitor, viața ei nu avea să mai cunoască sentimentul de gol sufletesc și nici plictiseala. Avea să tremure în fiece minut, în fiece secundă pentru cei pe care îi purta în pântec, avea să le vorbească, să le transmită ura ei împotriva Măcelarilor, avea să le împărtășească spiritul de revoltă. Veritabilă bombă umană, ea va avea posibilitatea de a distruge civilizația abatoarelor cu ceea ce ascundea între coapsele sale. Ea era însăși AMENINȚAREA. Cea prin care

venea răzbunarea. Natanesh crezuse că salvase de la pieire rasa Jupuitorilor, dar nu reușise decât să obțină un răgaz de respiro, o simplă amânare. Ea va ști să le învețe viclenia pe fetele ei, le va transforma în niște luptătoare din umbră, în niște supraveghetoare, în niște inițiate… Până în ziua în care avea să se nască unicul mascul, cel care va putea să comande hoardei de animale-munți să pornească în marș în vederea unui atac distrugător, a unei monstruoase călcări în picioare… Da, pântecul ei adăpostea moartea, iar rodul ce va vedea lumina zilei va fi ciuma. O singură nerăbdare o mai stăpânea: să-și vadă burta crescând, să simtă ridurile brăzdându-i chipul. Ar fi vrut să poată îmbătrâni în ritm accelerat, să-și mistuie viața, să nu mai fie decât o septuagenară cu carnea cutată, denivelată, pentru a ține în sfârșit în brațe prima verigă a lanțului, pentru a-i șopti la ureche primele sale îndemnuri la crimă, pentru a… Odinioară, citise numeroase povestiri fantastice în care sarcina unei femei asigura *in extremis*, în ultimul capitol, perenitatea unui demon ce se presupunea că fusese distrus definitiv. Astăzi, ea se găsea în aceeași stare de spirit, cu diferența că spera ca demonii, la timpul cuvenit, să formeze o întreagă legiune.

An nu se mai mișca, economisind fiecare părticică de energie, statuie sculptată într-un bloc de ură. Număra minutele, așteptând să înceapă numărătoarea anilor.

După un timp, portarul veni să o caute pentru a o transporta în rețeaua de canalizare. Tânăra femeie avu senzația că înțelege, din acel talmeș-balmeș ce-i popula delirul, că patrulele carnivore dezlănțuiseră o bătălie cumplită în întregul oraș, trăgând asupra rebelilor, ca și cum aceștia ar fi fost iepuri. Pentru a-și desăvârși opera, asasinii n-aveau să stea pe gânduri, incendiind negreșit clădirile ce mai puteau fi locuite. Ea se lăsă dusă în labirintul umed și alunecos al tunelelor de evacuare. Uneori, calul derapa pe trotuarul acoperit cu mâzgă și scotea un nechezat

înspăimântat. Atunci portarul îi mângâia grumazul, murmurându-i cuvinte absurde de liniștire. În spatele lor tropoteau șobolanii, valuri de gheare și colți, pe care doar cercul galben, tremurător al lămpii de furtună îi ținea la distanță.

— Va trebui să facem focul în permanență, mormăia bărbatul, în caz contrar se vor arunca asupra noastră, profitând de orice minut de întuneric...

An aprobă, fără niciun comentariu. Era prea obosită pentru a face față unei conversații. În cele din urmă, se instalară într-o casă înghițită de o crevasă care trona în mijlocul canalului, afundată până la al treilea etaj în mocirla grețoasă. Era frig, umezeală și, în plus, nu exista niciun distribuitor de hrană care să asigure rația bărbatului.

— Va trebui să prindem șobolani, observă nebunul, sau alte animale de apă.

An se întrebă dacă, eliberat fiind de influența alimentelor impregnate cu droguri, avea să-și regăsească treptat luciditatea sau dacă îi fusese afectat definitiv creierul, ceea ce l-ar fi condamnat la demență pentru tot restul zilelor.

Bărbatul fu nevoit să lase calul pe cheiul ce se învecina cu clădirea, pentru a-i permite să pască din tufele de licheni ce acopereau pereții. Cu toate acestea, lampa, pe care stăpânul obișnuia să i-o atârne de gât, cu scopul de a-l apăra de șobolani, se stinsese într-o zi din cauza unei pale de vânt și nu mai găsiseră din animal decât resturile pe care rozătoarele binevoiseră să le lase. Bărbatul se restabili foarte greu după această pierdere, închizându-se într-o tăcere depresivă, propice unor evidente impulsuri sinucigașe. Două săptămâni mai târziu, lui An îi veni din nou ciclul. Toată sarcina ei fusese, pesemne, o iluzie...

19

Natanesh apăsă pe lopată. Tăișul de oțel, deși întrucâtva tocit, intră fără dificultate în pământul pulverulent al ultimului subsol. În jurul lui, se întindea câmpia, neagră, infinită, cu cerul său de beton uniform, cu orizontul său mărginit în patru puncte prin tot atâtea ziduri chinezești. Natanesh muncea anevoie, țăran neîndemânatic încins în armură, cu salturile dezordonate ale inimii sale ce se izbea de peretele de fier ce-i îmbrăca pieptul, aidoma dangătului unui clopot ce sună alarma. Acum, groapa era destul de largă; Marele Jupuitor luă corpul gol al fiicei sale, prinzând-o de șolduri, și-i dădu un brânci. Capul Vanessei aterizâ moale în centrul micului crater. Precum o minge de golf ajunsă la capătul cursei. Nat apucă din nou lopata, aruncă pământul peste părul mătăsos, acoperind țeasta până la ceafă. Acum, din tânăra femeie nu mai rămăsese decât un corp alb ghemuit, îngenuncheat în așa fel încât umerii atingeau solul.

Un foetus care se roagă, această imagine îl obseda pe Nat încă de la începutul ceremoniei. Aruncă unealta; de jur-împrejur struțiii umani se aliniau din ce în ce mai strâns, în curând, locurile libere aveau să se împuțineze serios. Bătrânul se depărtă, fără să întoarcă măcar o singură dată capul. Știa că nepoții îl așteptau acolo jos, la intrarea în sală și că aveau să-l asalteze imediat cu tot soiul de întrebări. (*Ai plantat-o pe mama? Spune, e amuzant? Când voi crește mare, voi putea să plantez și eu pe cineva?*) Instinctiv, Nat întoarse spatele ieșirii, îndreptându-se spre fundul giganticei pivnițe. Odată, în urmă cu mulți ani, galopase până la

orizont, până când nările calului său se loviseră de marginile cenușii ale peretelui. Acolo, văzuse placa, acea placă pe care o evocau bătrânii în șoaptă, cu aere de conspiratori. La prima vedere, nu era nimic extraordinar: un patrulater de marmură, cu litere fasonate, dintre care unele își mai păstrau vopseaua inițială, aurie. Nici măcar inscripția n-avea ceva îmbietor. Îngustându-ți ochii, puteai citi:

COSMOS Ldt. Lumi și H.L.M.[31] ecologice
31 mai 2008
HAPPY DAYS ARE COMING BACK!

O semnătură a arhitectului, completată cu o profesiune de credință, nimic mai mult. Nat cunoștea povestea lumilor ecologice, acele mici planete de beton și de oțel, prevăzute – în străfundurile lor – cu o rețea întreagă de mașini complexe ce aveau menirea de a le asigura atmosfera, căldura, clima adecvată. Da, cunoștea toate astea. Știa că la începutul secolului XXI fuseseră lansate pe orbită multe dintre aceste lumi artificiale, cu ideea de a face din ele, într-un fel, un soi de anexe ale vechiului continent, ale acelui antic Pământ, ros de poluare, dându-și duhul mai degrabă sub munții de deșeuri decât ca urmare a dezastrului provocat de al treilea război mondial. Terra dăduse naștere unor sateliți de înlocuire și multă lume crezuse într-o renaștere, într-o nouă eră a istoriei umanității. HAPPY DAYS ARE COMING BACK! Dar apoi totul se dovedise a fi zădărnicie; în culise, mașinile acestui teatru derizoriu se gripaseră, încetul cu încetul, producând aberații pe bandă rulantă. Îngroziți, oamenii văzuseră mările solidificându-se, strivindu-și peștii sub valurile de ciment; văzuseră cum pomii fructiferi rodeau mere explozive sau pere otrăvitoare; cum iarba devora pădurea; cum norii zdrobeau păsările. Asistaseră la mutații monstruoase – se născuseră copii-iepuri, cu urechi enorme,

31 Lb. franceză, habitation à loyer modéré - locuințe cu chirii moderate.

sau găini cu solzi, a căror mușcătură era la fel de periculoasă precum cea a cobrei. Atunci, ei se speriaseră, se temuseră ca nu cumva, într-o zi, să vadă coborând din ceruri acești mutanți infami și, în cel mai mare secret, la sfatul statelor-majore, se trecuse la activarea consolelor de tir. Rachetele își luaseră zborul, rapid, ducându-se direct la țintă, spulberând acele lumi de carnaval ce maimuțăreau leagănul umanității, acele caricaturi de viață născute dintr-o știință imperfectă. Și totul reintrase în matca obișnuită... Totul? Nu chiar. Câteva planete artificiale avuseseră înțelepciunea de a-și rupe lanțurile, sfărâmând câmpul de forță ce le ținea prizoniere, pornind în derivă prin cosmos. Pentru a scăpa de genocid. Almoha se număra printre ele...

De secole, Almoha plutea după bunul plac al curenților stelari, urmărită în continuare de rachete inteligente ce aveau sarcina de a o descoperi și de a o distruge. Și, într-o zi, cine știe, dacă armele ucigașe nu se dezagregau pe traseu, poate că urmașii lui aveau să asiste la fatala întâlnire...

Natanesh se scutură, pentru a-și reveni în fire și se înapoie pe urmele propriilor pași. Ce rost avea să încerce a ghici viitorul? Rachetele sau animalul-munte deșteptat din somn ce fecunda, fără rușine, femelele de-a lungul deșertului, care era deosebirea dintre ele? În pragul sălii, copiii îl primiră tropăind nerăbdători.

— Repede! Repede, bunicule! S-a dat drumul la un stol de păsări pe a cincea terasă!

Se îndreptară în grabă spre ascensor. Pe acoperiș, strălucirea soarelui le arse pupilele. Păsările-artificii brăzdau deja cerul într-o curbă ascendentă, ce se termină cu un val de flăcări multicolore. După ce duceau la capăt acest ultim zbor, micile corpuri carbonizate cădeau ca o ploaie în curțile interioare, unde deveneau hrană pentru șobolanii și câinii adunați acolo, în așteptarea unui asemenea eveniment.

— Oh, priviți-o pe cea albastră! țipau copii. Oh, uite-o și pe cea roșie!

Brusc, Natanesh se simți amețit. El nu mai vedea culorile. Nu mai percepea decât mirosul. Mirosul de carne arsă.